

העולם הזה

החבורה המושחתת שהשתלטה על הספורט הישראלי

שליטון הגנבים

בכדורדגל

ספסרים הדפיו
כדמיסים מזוייפים

מזכיר ההתאחדות
קיבל אחוזים

שחקנים תמימים
מונצלים בידי רמאים

חלוקת שלל
רבבות גלילות

העולם הזה

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורך משנה:
דוב איתן

עורך תכנית:
אהרון צור
עורך כיתוב:
סילבי קשת

כתב בכיר:
אלון חבור
צלם המערכת:
אריה סרג

הבני המערכת

מנחה ברויזן, שיוע נלור, גילוי גילוי, רוני הורוביץ, רוני ורדי, אברהם הרמון, אופקר טאבור, אלכס מסימ, אביבה כסא, עמוס קינן, שלמה קרו.

העתון הנקרא ביותר במדינה

2,166 יפרי

רחוב גליקסון 8 תל אביב, טלפון 26785
ת.ד. 136 מען למברקים: "עולמוסט"
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 52259.
ההפצה: דוד טופל ובניו, תל אביב
המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

מכתבים

האח הגדול

מאמרים על ראש הש.א. יעקב כהן (הער) לם הזה (1040-1050) היו מצויינים כרגיל. אתם יכולים בקטע להתנדב לט"ב, על מנת לעקוב אחרי הש.א. העוקבים אחרי הש.א. מרים, תל אביב

ברוך"חות המיוחדים שלכם על הש.א. חסי רים שני פרטים סטטיסטיים חשובים. לכמה מניע סכום סילופי ההכנסה שגילה הש.א. וכמה עבריינים הועמדו לדון בעקבות גילויי הש.א.?

אליעזר בוכני, חיפה

כמו הצהרת המטונה על הכנסות המדינה, זאב שחף, לא הועמד עד כה אדם לדון על סמך גילויי הש.א. האינפורמציה היא רק לשם הפעלת לחץ על הממשלה, בעת קביעת השומא.

אנא, הפנו מכתב זה למר יעקב כהן, ראש הש.א.

מר כהן הנכבד: זה תקופה ארוכה שאני משלם מסהכנסה. על כן, הצע נא לי תכנית שאשלם מסהכנסה ואהיה שווהזכויות כי יתר המשלמים. האמן לי, הייתי רוצה לשלם מס הכנסה, אולם בניתיים עלי להשתמש עד שתודיע לי איך לשלם. ישנם משתמשים רבים כמוני המחכים למוצא פיר, איך ובאי איון צורת שלם מסהכנסה. למרות שאני עצמאי לא השגתנו עדיין יד הכנסים והמסלולים. אנא, שלח אותם אלי, אולי יעזרו לי לשלם

נ.ב. שכתתי לציין, כי אינני עובר כאן פורטחי מעבודתי במשלה.

מרכיז גולדברג, ראשון לציון

מכתבי זה איננו כתבהיננה. כי אין מה להגן על "האורח" שישמו יעקב כהן. אישיותו ופעולת עומדים להננתו.

ההתאבדות המבווימת על שפתיים תל אביב

הרגיל, מסירותו למרות זמנו המוגבל אינה יודעת נבולות. בקשר לחייו הכפולים, הרי הידיעה שהי מטונה עלי הוא האדם הזה, רק עוררה בי נאורה מאחר ואני בתור אדם קטן ששחה לשמור אישנו שירות אשר מטרתו הוא "הצדק". אינני מבינה את עמדתכם בקשר לזה... מה טוב ונאה שישנו מנגנון אשר רואג לאייהפליה בכיוון זה.

רות ארנון, עובדת סוציאלית, קרית אונו

הדרכים בהן השמש יעקב כהן כרי ל־ חסל את מר זלמן מסתרי, וישבראש הרי מועצה באיוור אונו לשעבר, עוררו כי סלידה. כמעט כל תושבי קריתנו ידעו כי מר זלמן מסתרי הוא עסקן ישר ונקיכפיים, וביתו הקטן והצנוע בכפר או"ר מניד על כן. לא יכולנו להבין כיצד מצאו מוסדות ואישים חומר רב כמר מסתרי, אשר עשה כה רבות שלא על מנת לקבל פרס, עבור האיזור. אני אישית החלתי לאבד את איר מוני באדם. גילוייכם פקחו את עיני להבין כיצד זה קורה שמאשימים אנשים על לא עוול בכפם, לשם מסרות אנוכיות.

אבקסיכם לא לפרסם את שמי, כי אני עדיין תושב הקריה שיעקב כהן הוא ראש מועצתה.

תושב, קרית אונו

חיים כהן משתולל

ברשימתכם על החוק לחיסול האמת (העולם הזה 1049) אתם מפרסמים שירות חוקים המשקפים נבוליו את פחדם של ראשי ה־ממשלה מגילוי האמת. אולם הייתי מציע לכם לשנות את סעיף 6 בהצעתכם, האומר שהשקנות הקיימות בברזל יחייבו את בתי המשפט הישראליים. צרידי להיות התקדימים שיחייבו את ביתהדיסמס לגבי חוק זה.

יוסף דודי, רמת גן

יהיו אותם הקיימים ברוסיה. הייל ספאליון מיכאל ש, ירושלים

קראתי את מאמרכם על ביושול החוק החדש של חיים כהן, אשר יגרום לחיסול האמת מעל נבי העתונות. מיאל, רוב הע תונים לא יסבלו מואת, מאחר שאינם כות בים אמת אלא את דבר מפלגתם...

מ.ר, תל אביב

אלכוהול הפועל

תיארתם פוגרום שערכו פלוגות הפועל בי בית החרושת "יערב" בחיפה (העולם הזה 1049). בשעתו, כשתפכו ברוינים חבר מפי לנת אופוזיציונית, הציעו אנשי המיטרה לעיין במקום באלכוהול מושעים, באלכוהול שופע כדאי היה לעתון מצויין כשלכם יפרסם את המונות הנוגעים בדרך, לצורך אלכוהול ויהיו, לקראת פוגרומים דומים.

אליק מג, חיפה

המפקדה

קראתי בעולם הזה תחת הכותרת "יום זכרון" (העולם הזה 1049) שקבוצת אנשים עלו לכפר קאכס כדי להתיחד עם אנשי הכפר לזכר חלליהם, אולם הם לא הצליחו להכנס לכפר ושלחו זר של בעלי המצפון, אשר הכניעו שאור רושם רב בתוך לבבות אנשי הכפר. האו מורים מאוד לכל בעלי המצפון וביחוד אלה אשר הלכו מהתק רב בגלל על שהניעו למבואות הצפר, אלהים יברכה אותם.

מתנהלים ויכוחים ממושכים סביב ה־שאלה מהו נוכח הפיצויים אשר הפגנעים וקרולי ההרוגים של כפריקאסם צריכים לקי. האם יש צורך בויכוח סכאיי זה? האם הוא צריך להתנהל בפומבי? האם אפילו בנושא עדין כל כך אין אפשרות במעשים ללא ויכוח? האם דוקא כאן צריכים לעמוד על המיות, בו כזמן שכמסרים אחרים יודי עים אנו לבינו סכומי כסף מכובדים? ידוע שעלינו לזכות באמונם ובידי דתם של עמי ערב. נתחיל קודם בנסיונות לזכות באמונם של בני המיעוטים בביתנו, אך ללא עזרת פוליס קצרי ראה.

ישראל ואן דייק, בית העמק

דת או אונס?

לפי ערות הסטטיסטית של הצפ"ל יצחק גליקמן (העולם הזה 1048) הרי יותר מ־80% מכללי ישראל משהתייכים לדתיים, והוא והם מקברים בבתיכנסת בימי חג וזכרון. לפי אותם המקורות, הרי יותר מ־90% מכללי ישראל הם ואולונים מוסמים. משום שהם מקרים בני החיות למיניהם: 65% מתושבי חיפה הם בני הדת הבאהית, מאחר שהם מקברים בגן הפרסי, ובערך 22.2% מעתונאי ישראל הם נוצרים. מכיוון שהם מקברים בכנסיות בלי חג המולד.

אליעזר נוה, ראשון לציון

הכפל גליקמן פועל שתודעה ותכרת יהיו דית הן שאלות שרק תלמידי ישיבות או אנשימדע מוסמכים לדון בהן. קשה לשער אם הכפל גליקמן סבור נכ שאינו הוא מוסמך לדון בשאלה באיזו דירה לגור, או איזה מכשיר רדיו לרכוש. זאת אין הוא משאיר לאנשיהמדע, אולם הוא חושב שאין הוא מוסמך לשפוט מהו בעצמו, ומהי הכרתו הלאומית והדתית.

עובדה זו מעידה שהכפל גליקמן ודומיו אינם מיהמים כנראה חשיבות לשאלות אלה, כמו לשאלות אחרות שבהייהם, שבתו ודאי לא יסכימו להשאיר את הדיון בידי מי שאינו מסוגל לדון בכך.

אליהו ד, תל אביב

הריני מוחה נגד שיטה זו, שכל מעשה הקורה לאדם שהוא רתי תכניו בעתונכם תחת הכותרת דת, אם יהודי עם זקן אונס נערה באשקלון — זה דת, או אם חברה קדישא לא קוברת את המתים בזמן — זה דת, כלום זה משקף באמת את הדת? אם בארצותהברית היה איוה כומר אונס נערה, האם זה היה מופיע תחת הכותרת נצרות או תחת הכותרת ישע מיני?

ישעאל גור־אריה, חיפה

מי מכיר? מי יודע?

אני תמה על כך שליו גילוי לא ידעה מניו הנאום, אותו פירסמה במרוך, "ספר לסכתא" (העולם הזה 1049). ובכן, זהו כי אום של חבריכנסת ציוניכללי בויכוח על חוק מרפאי השיניים...

יחיאל גרמן, נתניה

נאום של מנהל תנובה על בעית שיווק הירקות...

אסתר קדיש, חיפה

חבר מישקה, באסיפת החברים של מישק תל אביב על המלחמה בנכרנים...

יוחנן ברוך, קרית חיים

הרצאה של מנהיג אחרותהעבורה בי מיישב הועידה הארצית, על הנושא: "בשעה טרופה זו"...

קלמן גור, אשקלון

כל האדונים הנ"ל נגבו את הנאום מלידי גלי. המקור נאס באסיפתעם מטעם הועד הפועל על הנושא: "הקץ לנאומים"...

הפתרון המופי

חברים, הצלחם את חייל עמיתי להתחתן כאשר קהתי כהכתבכם על ההתאבדות (העולם הזה 1060) כי אחוז ההתאבדים מכוון הנישואים גרול בהרכב מזה שמכין הרוויים...

אורי יערי, ירושלים

מזל טוב, הקורא יערי.

תחילה לא הבינתי לשם מה פירסתם את הכתבה הזאת. אחר כך תפסתי את העניין: האשימו אתכם כל כך הרבה פעמים אתכם יודעים לא רק לתמוך ביקורת סכלי לתת כל פתרון, שהלשטם סוף סוף להצביע על ששה פתרונות טובים וסופיים...

יוסף דודי, רמת גן

העולט הזה 1051

מספר אריה עצמו על יתר מיבצעיו:

"אחרי שחיסלתי חלק גדול מחברי ה־מערכת (דבר שרבים היו מאמלים אותו באמת) תיכננתי איבודלדעת בתליה. הייתי צריך לצלם אדם העומד על כסא, כשראשו צונח על כתפיו וחבל המחובר למכמר ענוב לצחארו. את אותו אדם צריך לצלם בשנית, כשהוא נתלה בידי על קורה, בעוד שרגליו משוחרות מעל הקרקע והכסא הפוך לידו. השאר זו עבודת מעבדה — חיבור חצי התמונה האחת לחצי התמונה השניה.

הבעיה היחידה היתה שוב — מועמד ל־תפקיד הראשי. יום בהיר אחד נפתחה דלת חדרי המערכת והפיץ ידיו הותיק, הקומי פויזטור יוחנן וראי, "שלום יוחנן", קשצתי ממקומי בשמחה, "טוב שבאת. בדיוק לך אני זקוק. דרושה לי תמונה של אדם תלוי".

הוא הזכיר לי בחיך חיהר כי בעצם הוא קומפוזיטור ולא צלם של חברא קדישא, כך שלמרות כל הרצון הטוב לא יוכל לספק לי את מלכשוי. "אין דבר", ניחמתי אותו, "אני אצלם אותך כחלוי. אני מבטיח לך שלא יראו את פניך".

יוחנן מחק את חיוכו, נסוג מספר צעדים בבהלה. רק אחרי שהתאושש הצלחתי והס־ביר לו בדיוק כמה המדובר, והוא הסכים לשלח פעולה.

הוא עלה על כסא, ואני, במומחיות של תלין מקצועי, ענבתי לצחארו את החבלי. רק כשניגשתי לעצם הצילום התברר לי כי סרטס אינו מסתובב במצלמה. כנסתי למעבדה להחליף אותו. אך לפני שהספקתי לנעול אחרי את הדלת נשמעה זעקה מוע־זעת: "הצילון" כל עוד רוחי בי חזיתי לחדר ראייתי אשה מבוגרת עומדת בפתח, כשהבעה מוועזעת על פניה. "הצילו — את מי?" שאלתיה בבהלה. ללא אומר הצביעה על יוחנן שעמד על הכסא, החבל ענוב לצחארו וחיוך רחב שפוף על פניו.

האחרונה ברשימת צורות ההתאבדות היתה הטביעה. החלטתי להשתמש בנערה בתפקיד הראשי. בעית המועמדת היתה כאן עוד יותר מסובכת. מכיון שלא נערו רבות מוכנות להיכנס עם כל הבגדים למים, אפילו תמורת תשלום. החלטתי לחתר על הגישה השיגרתי של "תסלחי לי אני צלם אולי את מוכנה להצטלם כדי להופיע בעתון".

החלטתי להשתמש בשיטה במאי סרטים.

ההתאבדות המבווימת על שפתיים תל אביב

להתנהג ברצינות, ללא כל קשר עם תגובת האנשים, אם יתקלה. עם גמר ההכנות פתה פנינה לעבר הים, צעדה באומץ־לב לתוך הגלים, כשכל בגדיה על גופה. "המצילים" זינקו אחריה בהתאם לתכניה, ונאשו אותה על כפיה, לשטחה על התוף ליבוש. תוך דקות התי מלא החוף השומם בקרנים. מיששה התגרב לעזור לשני המצילים בהפעלת הנושימה ה־מלאכותית, ולאטלאט החלו האנשים לקחת את כל הענין במלוא הרצינות (ראה תמונה).

הזדמן אפילו צלם שהחל לצלם את כל המאורע במרץ, בטוח בסקופ שלפניו. ראיתי שהעסק נעשה יותר ויותר רציני. לחשתי לבהורה כי הצלומים היו מוועזעת לעתון, ואתה הסליחה. לכיסיה הכנסתי פתק עם כתובתי, למקרה שתהינה לה טענות על כל הענין, וצרפתי אליו שטר חמש לירות לניקוי הבגדים, והסתלקתי."

בהזדמנות זו, אני מבקש להודות לכל קר־בנותיו של הפידיא שלי, ולאחל להם חיים ארוכים מאד. הם כבר יודעים שלא כדאי להתאבד.

איש כהן

ההתאבדות המבווימת על שפתיים תל אביב

ההתאבדות המבווימת על שפתיים תל אביב

ההתאבדות המבווימת על שפתיים תל אביב

ההתאבדות המבווימת על שפתיים תל אביב

ההתאבדות המבווימת על שפתיים תל אביב

בני ישראל

תמונה ידועה היטב לכל קצין מיבנה. בן טובים יצא לתרבות רעה — גנב, התכרז לדירה, הקים כנופיית שודדים. האב האומלל והמכובד מוכה תהומה. כיצד קרה הדבר?

האם לא נתן לבנו את כל אשר חפץ? האם לא שלח אותו ללימודי ספר מצויין, ולי קייטנה טובה בחופש? האם לא שמר עליו מעני כל פגעי העולם? האם לא עמל קשה כדי להרויח את הכסף שיסלול בפניו את הדרך בחייה? האם לא קנה לו זוג אופניים ביום הולדתו ה־13, ולא העניק לו דמי־כיס? **לעולם לא יבין האב המסכן כי הוא עצמו דחה את הכן לדרך הפשע — ואיך קרה הדבר.**

אולי שיקר האב לבנו שקר קטן, שקר בלתי־חשוב, בקשר עם ענין של מה־בכך, אך שקר שהרס לפתע את עולמו של הילד. כי הילד לא הבחין בין שקר קטן וגדול. הוא רק ידע כי העולם, שהיה עד עתה מלא דברים בטוחים ויציבים, התמוטט לפתע, וכי עכשיו שום דבר שוב אינו בטוח — לא אהבת האב, לא בטחון הבית.

אולי קרתה לנגד עיני הילד טרגדיה מורחשת יותר — קרע בין אבא ואמא, אולי גרושין, או מעשה של רוע־לב מצד אחד ההורים. משהו נחרב, ששוב לא ניתן לי תיקון. משהו הבקיע את השריון שהגן על הנשמה הרכה. נעלם הבטחון, נעלם האמון העז. ובמקום שאין בטחון, שם משתלט הפחד, עולם החושך, עולם האימים שרק ילד יודע את כל מראותיו.

ההלם מליד את המחאה. הילד, המרגיש כי משהו וגזל ממנו, משהו חשוב אין לו תחליף לעולם, רוצה לנקום. לנקום באב, שבגד בו בצורה כה מרושעת. או באם, שאהבתה לא עמדה במחן. ובגיל מבוגר יותר — בחברה כולה, התופסת את מקום האב והאם, שח קיה כוונים כחוקי האב, המזניחה את האיש כאב שהזניח את בנו.

זוהי הדרך הקלאסית אל הפשע — **דרבנו של הצעיר אל השוד ו־ האלימות, רכבה של הצעירה אל הפקרות והיגאנות. כך נולד הי פושע בשכונות־העוני, וכך, על אחת כמה וכמה, הוא נולד בשכונות־הפאר, מתוך משפחה מכובדת ומיוחסת, שנתנה לבן את הכל — מלבד הדבר האחד והיחיד שהיה באמת חשוב.**

★ ★ ★

בני הטובים מהלכים אימים במדינה. בפעם הראשונה הרגיש בכך הציבור כאשר ירדה עליו מכת תלמיד־השמיניות — אותם צעירים מטופחים, בני העמל הבינוני, שגנבו ושדדו ישם ספורט.

בני־טובים אחרים יושבים על ספסל־הנא־שמים בפרשת רצח קסטנר, מטפרים לשופי טים ולציבור ספור מיועז על רצח שבויים ערבים חסרי־ישע מאחורי החזית, של גניבת מכוניות ויריות לשם נפשויה, ועל מעשה מגואל־לבם שנעשה מחוסר עיסוק אחר.

ועתה, השבוע, הפרשה החדשה של בני הטובים שהתארגנו לכנופית שוד, שביצעו התנפלות אכזרית על צעירה אומללה שגדל דמנה בדרבם, יושבי כסות, שכניהם לשלחן של משוררים וסופרים, בניהם של אורחים מכובדים ובעלי עמדה בחברה.

הפסיכולוג שיתחור לחן חייהם הברטיים, ימצא שם, בלי ספק, את הסמנים של זעזוע בגיל רך, משבר בשנות הילדות, אולי קרע משפחתי — במקרה אחר — מקרהו של זאב אקשטיין — ניתן לחוקר־מקפד לעמוד על דמותו הרוחנית של הנאשם. הם שיתחור את היפור הטיפוסי — מחזה בגיל רך, הרגשה של חוסר אהבת־אם, והתוצאה: חוסר ה־גשת־הבטחון, הצורך למלא את החסר ב־שוין, בשאיפה להתבלט, ברגשי־נקמה.

זהו הצד האיש של הפרשה. אפשר היה להסתפק בו, ולהשאיר בידי הפסיכולוגים והשוכרים, אילו היו אלה כרשת פרטיות. אולם מכת בני־הטובים הפכה זה מכבר לבעיה לאומית. כי היא אינה אלא סמטום למחאה הרבה יותר כללית, הרבה יותר

עמוקה, המכרכת בגוף הדור הצעיר. כמו ה"חוליגאנים" של מוסקבה, ה"טריבונים" של לונדון, ה"חציר חזקים" של ברלין, ה"רוצח־הי ספורט" של ניו־יורק, תופעה שכל אחת מהן היא ביטוי למחלה לא־ מית מסוימת ונפרדת, כן מהווים "בני־הטובים" של ישראל סמל לי משבר ישראלי עמוק ומובהק.

החברה הישראלית אינה רוצה לדעת זאת. שום אב אינו רוצה לדעת מה הסיבה האמיתית לפשעי בנו. כי הסיבה, המצויעה ב־אצבע מאשימה לעבר האב, עלולה להסיר את מנוחת־נפשו ושלחת־מצפנו היקרים מכל.

★ ★ ★

מחרת מזהמת־העצמות יצאו עורכי העולם הזה בכמה מאמרים, ש־הזהירו בפני המשבר שהציף את הנוער.

מנו נכס שאין לו תחליף: האמונה בעולם הקשישים, בדבריהם וכי מצוותיהם.

★ ★ ★

אבות בלתי־ספורים גילו זאת לרוע מזלם: אי־אפשר לרמת ילד. אפשר לרמות את החכם שבמבקרים, את הפיקח שבשופטים, את המנוסה שבחוקרים. אולם אי־אפשר לרמות ילד.

הילד מחונן בעין חרה שאינה מחסירה דבר, הרואה את הכל, וביחוד את אשר לא רוצים שי־יראה. לכל ילד יש איזון של מוסר קאניני, בעלת שמיטה מוחלטת, המבחינה גם בזיוף הדק ביותר.

הנוער הוא ילד קולקטיבי. יש לו אבא קולקטיבי, האומר לו להבחין בין טוב ורע. הנוער רוצה להאמין לאבא זה. הוא זקוק

נוער עברי, לאן?

לאותו אמן עיחר, כי הוא הנוסך עליו בטחון. הוא חי בעולם של אידיאלים מוח־לטים, של טוב מוחלט ורע מוחלט. ואוי לאותו יום כשנוער זה פוקח לפתע את עיניו, ומבחין באינסטינקט הטבעי שלו, שאינו טועה לעולם, שהוא מוקף ים של טובים. שדברי האבא הקולקטיבי היו מלי־צות ריקות וחלולות. שמעשי האבא הגדול סותרים את כל הטפותיו, שהדברים המקרי דשים ששמעם אינם אלא שקרים ציניים, אשר איש מבין המבוגרים אינו מתחס איהם ברצינות.

אכן, אוי לאותו יום — כי הי נקמה נוראה. זה היום בו מתמור טמ עולם הילד הקולקטיבי, בו הי בנים הטובים ביותר הופכים לי רעים ביותר, בו נוקמים בני־החור בים בחברה שגזלה מהם את החום והבטחון של השלווה הנפשית.

★ ★ ★

הנוער הזה טובע בים של שקרים מוטכמים, והוא מ־מקש בעיניו לשוא חוק־מיבטחים אחד של אידיאל יציב, של ערך מוחלט.

הוא קורא על חלוקת הפרטים לסופרי ישראל במעמד גדולי המדינה. הוא נוטל לידיו את הספרים, והנה הם ריקים מרגש ש־אמת — ספיהם של מחדנים מבקשי שיכון ומישרה, שמכרו מזמן את זכות בכור

רתם הרוחנית תמורת גויד העדשים של השלמה נוחה.

הוא שומע כי הקיבוצים הם כליל השל־מות, החברה האידיאלית, המבוססת על זד צדק המוחלט, בו א־ש אינו מנצל את זולתו. והנה הוא רואה קיבוצים א־ה מתנפלים כ־עדת זאבים טורפים על האדמות אשר בעי־ליהם גרשו בכוח וללא פיצוי. הוא רואה מטוסים מפציצים מן החויר כבר לידותי, כדי למסור את אדמותיו לקיבוץ השכן. הוא רואה, ומשהו נשבר בקרבו.

הוא כמה בלבו לאוהבים שכולו טהור ו־צודק וְש־נא־עול. אך במקום ריח ה־היחוח של הקר־ן על מזבח האהבה והצדק, עולה באפו הצחנה של הבורסה ה־ת־ת. קרקור הספרים שחדרו לבית־המקדש ומזכירים את קודש הקדשים במחיר חוק־חזיר ות־ציב.

הוא פונה לעבר מה־היג המסלגות, שזתה בצמח את הדברים הרמים על בטחון המדינה וכיבוש השממה, על קיבץ גלויות ומיבצעי שיחורר וסוציאליזם גואל. ומעיו מתהפכים בקרבו בראותו את אותם המ־היגים יורדים מוכו־הנואמים וממהרים לחזר ה־שיבות, כדי לתבוע את חלק מפלגתם בשלל — השלל שנסחט מכיסי ת־רמים תממים, בר־כות אותן סיסמות עצמן.

אי־אפשר לרמות את הנוער הי זה. הוא רואה את הכל. את כרי תות הסופרים המשכחים איש את רעהו כדי לכפות הדדית את ערי־וותם. את האדריכלים שאינם שרי אפם אל שחקי־אג, ואת הציירים שאין להם מה לומר. את ריקודר העם שהפכו לתרגיל עקר של התי־עמדות, ואת דבר־הבגדאל המעמדי דים פני תרבות לאומית. את פגרי המליצות המתמרים להיות אידיי־אלים לאומיים. את ילקו־היחזקים שבא במקום הנביאים.

פעל א־ש־ר היה להתרגש למקרא טרוו של משורר לאומי, שהרעיד את ימי הלב. להתלהב למראה שחקן זגול, שהטביע את אישיותו בדמות גיבור נעיה. לכרוע ברך בפני מנהיג שהקריב את הכל על מובח אמונה טהורה. אולם עתה הפך ומשורר לרובר של כנופיה מושחתת, השחקן מטיף לחיסול דוברי־האמת, והמנהיג פוסק ב־גוג־יות עכורות ואנוכיות.

היכן ימצא נוער זה את האיש שימשש לו מופת? איפה יבקש את הע־כים המוחלטים שאין הוא יכול להתקיים בער־הגז והרי אינו יכול להסתפק בעסקן שהוא פחות גנב מרעהו, בסופר המשקר קצת פחות מיריבו.

★ ★ ★

שני נביאי ישראל נבאו. כי יבוא יום ושוב לא יטול בן בעתן אביו. "הנה ימים באים, נאום ה־... לא יאמרו עוד: אבות אכלו בוסר, ושיני בנים תקי־הינה. כי אם א־יש בעוונות ימות, כל אדם האוכל הבוסר תקהינה שיניו."

ואחרי ירימה חזר יהוקאל: "הנפש החר־טאת, היא תמות. בן לא ישא ב־הן, זאב, ואב לא ישא בעתן הבן. צדקת הצי־ק עליו תהיה, ורשעת הרשע עליו תהיה."

ימים אלה עו־ם רחוקים. האב אוכל בוסר ושיני הבנים קהות — כי האב מועצב את נפש בנו במעי־פרט, והאב הקולקטיבי.

זהו שורש מחמת של בני־הטובים. שופי טים ושוטרים לא ירפאוה. הא לא תרפא עד אשר תקום בארץ חברה ח־שה של בני־מצפון, אשר יקבוע מחדש את הגבול בין טוב ורע, בין טובים חלולים וערכים מוט־לטים, בין סיסמות רקובות ואידיאלים א־ר־מיים, ואשר יקיימו בנייהם את אשר יספסו. **מתי? אדם הצמא למים יבקשם ביתר שקידה מאדם החלול את צמאונו. הדור שהוליד את המחאה של בני־הטובים, סופו שיוליד מד־קרבו גם את הניצנים של מוסר חדש וצמרת מוסרית חדשה. הם יהיו בני־הטובים של מחר.**

בנים

ישנה גבריה מבוגרים עמרו כי אחד הימים בשבוע שעבר על שלוש מרפסות שונות, בכתיים שברחוב ריינס 46'48, והשקו בשקדנות מרובה את עציצי המרפסות. הם לא הפסיקו ממלאכתם זו במשך שעות תמימות, אפילו כשהעציצים נשטפו מים. במשך כל שעות ההשקאה היו מבטיהם של הגברים נעוצים בדלת המחסן הקטן שמתחת למדרגות, בבית מספר 48. משקי העציצים במרפסות לא היו גננים מקצועיים. הם היו שוטרים בלבד אורחי. הביאו אותם לשם הנעלים האורטופדיות של בעלת הבית הגברת בנארי. למעשה לא הש' תמשה הגברת בנארי זמן רב במחסן הקטן. אולם כשהתקרב החורף, והיא חיפשה אחרי נעליה האורטופדיות, גילתה כי חסרה לה נעל. היא ירדה לחפש אותה במחסן.

המחסן הקטן היה מלא עכברושים. אולם יותר מן החיות האפורות, הפחידה את הגברת בנארי שמיכה אפורה, שהיתה פרושה על גבי חבילה חשודה ליד הקיר. אך סקרנותה של הגברת התגברה על פחדה, ולבסוף זיא העזה להסיר את השמיכה. מאחוריה נתגלו חבילות נייר. כשקערה את מעטפת אחת ה' חבילות, גילתה להפתעתה כי היו בה קופסות סיגריות טריות.

הגברת בנארי כעסה מאוד על השכנים ש' הכניסו הפצים למחסנה מבלי ידיעתה. היא התמרמרה על כך באוני בעלה באותו לילה. כששמע על כך הבעל, קפץ ממיטתו בשעה 3.00 ללנות בוקר, טילפן למשטרה והודיע כי במחסנו ישנם סיגריות שאינן שייכות לו. בעיקבות גילו קופסות סיגריות, אל איש לא שייך אותן לעצמו ושהיו ללא ספק גנו- בות, הציב ראש הלשכה הפלילית בנסה הצפונית ס.מ.מ. מנקס, את שלושת משקי העציצים, כדי לארוב לבעלי הסיגריות.

בשעה שחיים בצהריום הופיעו בפתח ה' מחסן כלי צעירים, ציהלים ועלילים. עליותם נעלמה כליל כאשר שלף אחד הבלשים אקדח מכיסו וצווח עליהם להרים ידיים. אל תע' שה חוכמות, מי אתה בכלל ז' צרח לעומתו אחד הצעירים. הבלש זיהה את עצמו, עצר את הצעירים וביקש מהם לזהות את עצמם. הם עשו זאת. היו אלה עמוס מלאך (19 וחצי) מהרצליה, וישראל נידרמן (21) מתל-אביב.

במכונית המשטרה שהובילה את העצורים לבית הכלא לקחו השוטרים גם את השלל. הוא כלל את קופסות הסיגריות, קופסות שימורים, ומוטיפריצה מברול.

★ ★ ★
דב עז מוטיפריצה

ה שוטרים עיצרו את מלאך נידרמן לא העריכו כלל את חשיבות השלל ש' נפל בידיהם. כי שני הצעירים לא היו רק גונבי סיגריות, שנגנבו, כפי שהתברר, כמה לילות קודם לכן מביתיקה בגדרה. תוך שעות ספורות הפכו השניים לנושאי חקירה ב'21 חקיקים שונים.

מעבדת המדור לזיהוי פלילי במטה הארצי הודיעה כי הבחינה בכחמי דם על מוט הפריצה. לחוקרי המשטרה היה רק תיק ח' קירה אחד בלתי-מפוענח של תקיפה בזון האחרון, שנעשתה במכשיר קהה: תיק זה תקיפה של רינה אללוף, עוזרת-בית בביתה של משפחת פרלין באזור הסיתוח בהרצליה, מול מלון השרון.

שבוע ימים קודם לכן נמצאה באחד ה' לילות רינה אללוף (18) מחוסרת הכרה, עם פצעים חמורים בראשה, על סף בית-החולים הפרטי אטא. באיזור החולות בהרצליה, ב' דרך למלון אנדיה-המעיבה היחידה בבית כי סוגם של כתמי הדם שנמצאו על מוט הפריצה הזים עם סוג דמה של רינה. על סמך הוכחה זו לא היה למשטרה כל קושי להשיג הודאה מעמוס מלאך, שאכן היה זה הוא שזרק את רינה לפני בית-החולים. למקום המפגש עם נידרמן, הלם בראשה במוט הברזל, כדי שלא תזדה את המכונית שפגעה בה.

עמוס מלאך נשבר מיד. הוא הודה כי ביצוע שורה שלמה של פריצות, יחד עם חברו ישראל נידרמן. במהלך החקירה היו כיר את שמותיהם של צעירים רבים, רובם מתושבי הרצליה, שהיו כאילו מעורבים באותן הפריצות. המשטרה חקרה את כולם,

קרנן איסמעיל בדייר בשעת טכס הסולחה בכפר קאסם
אמר עתונאי: "קראסם"

מפלצת המנצלת את אכזבן הידיד כדי להסילו בפת. התניך מספר על אחיתופל שהיה יועצו של דוד המלך, אך הצטרף למרד אבשלום. דוד התפלל: "סכל נא את עצת אחיתופל, ה'." ואמנם כך עשה אלוהים. כאשר בא אבשלום מעשה המנצח ירושלימה, יעץ לו אחיתופל לעשות מעשה מחפיר: לחדור להרמון זידי לעינוי כל העם, לבוא אל הפילגשות של אביו כדי לשים את אביו לבזו וללעג. אולם כשהוסיף אחיתופל ויעץ לרדוף אחרי דוד המובס ועצה זו לא נתקבלה, תלה את עצמו.

כפר קאסם
הסולחה המזורה ביותר

דייקנות של מבצע צבאי שררה מסביב. עובדי ש'ס וזיוזים, חגורים בסיגרים לבנים, ערכו את השולחנות במאכלים שהוכאו מ' אחת המסעדות המזרחיות בתל-אביב. קציני מטה שוחחו במכשירי אלחוט ושוטרים צבא-יים בדקו את ההזמנות שבידי הקרואים. היתה זו אחת הסולחות המזורות ביותר שנערכו איפעם בתולדות ערב. הרוצחים עצמם לא היו נוכחים במקום, מאחר ששל' טונות הצבא סרבו להביא את נאשמי רצח כפר-קאס למקום האסון. ליד שולחן הנשי-אות של החגיגה ישבו נכבדים יהודים וער-ביים, חברי התעודה הציבורית למתן פיצור-יים לנפגעי כפר-קאס, שמונתה באורח מר-זר למדי (העולם הזה 1050) בפקודת פנחס רשיש, ראש עיריית פתח-תקחה.

שורות ארוכות של חובשי כפיות צחורות ישבו לאורך השולחנות העמוסים כל-סוב. בני המשפחות השכולות, והפצועים שניצרו לו, לא הניעו אבר בגופם. הם התבוננו בפנים קפואות בשורות המזומנים היהודים שאכלו בכל פה, או שוחחו בעלילים עם שכניהם לשולחן.

מה לעשות? מנכבדי כפר-קאס עצמו לא נאם איש בטכס הסולחה. את ברכתו הקצרה של מוכתר הכפר חדיע סרטור, קרא נכדו הצעיר. נאום ארוך ונמלץ קרא מן ה' כתב מנהל בית-הספר המקומי, פקיד ממי-שלתי.

את האבא שלי הרג כדור. אני לא אשב כאן לאכול על דמו", אמר איסמעיל בדייר, קטוע-כרס ממצועי ליל הדמים, שהסי-תכל בעצב כמסיבה העלויה. "אפילו יתקעו בי כדור, לא אשב כאן".

נפגעים אחרים להרישו בעצב, כשנשאלו אם אולצו לבוא לסולחה, או באו מרצונם. "ככה יותר טוב, מה לעשות?" הפסיר צעיר נכה, שרק יומיים קודם השתתף בפגישת הכתבים שנקראה נגד הסולחה מטעם האיגוד היהודי-ערבי.

כשהתפוררו הקרואים ותושבי כפר-קאס ליום: "המשך בעמוד 9)

זנב של שועל. הוא פרש מחרות, הפך סיעה עצמאית של איש אחד, הציג את עצמו לשמאל. קולו של דהארי לא נשאר קול קורא כדיונות של נתינה. שקד אחז באיש בשקי-זנות, יצר קואליציה חרשה. הפרס לדהארי: תסקיד של סגן-ראש-העיר, במשכורת. תגו-בחו של עובד בן-עמי בעל מחצית מגיות עתון-הערב סעריב: הגשת תלוני למבקר המדינה על עסקות כספיות מופקקות, לר-בריו, שבוצעו בהעדרו-עלידי שקר.

מה יותן ליוטן? בתל-אביב היתה המערכה פנימית יותר. סגן-ראש-העיר מ' טעם חרות, משה איכילוב, סכבל מזה שנים ממחלת-לב קשה אך לא התפטר מתפקידו, נפל קרבן למחלה ונפטר.

עד אותו יום היתה סיעת חרות בעיריה מורכבת מחמישה אנשים — שני אנשי הס' תדרות העובדים הלאומית, ושלושה אורחים. עם מות איכילוב, נכנס המועמד הששי ברשימה, איש הסתדרות העובדים הלאומית יוסף חלקר, פועל-תיקון עירוני חתיק. דוד יוטן, המועמד השני של חרות ואיש הסתדרות הלאומית, תבע לעצמו את משרת סגן-ראש-העיר כדבר מוכן מאליו. הציג הוא: הסגן החדש ייבחר עליידי המשת ה' צגינים בעיריה, ששלושה מהם היו אנשי הסתדרות הלאומית.

אולם האורחים לא רצו כי איש מנגנון ההסתדרות הלאומית יכנס למשנה הרמה. מועמדם היה המהנדס אברהם שכטרמן. אמרו הם: הסגן החדש צריך להבחר עליידי ה' סניף המקומי של תנועת החרות — שבו יש רוב לאורחים.

לגבי אורחי הערים, היה כל המאבק ה' סוער מיותר לגמרי. הם היו מוכנים לוותר על כל הסגנים, תמורת הורדה של 10- ל"י כמסים העירוניים.

מדיניות

אחיתופל הציני
מן הרגע בו זרק ד"ר נחום גולדמן את הכסיה שלו לתוך הזירה המדינית היש-ראלית ורשם את תביעתו לכתר המנהיגות אמדינית, היה ברור כי מפא"י תגייס את כל כוחותיה כדי להחניק את הסכנה באיבה. גם הדרך היתה ברורה מראש (תצפית העור-לם הזה 1050): מסע-השמצה נגד אישיותו של גולדמן.

השבוע נשמעה תרועת-החצוצרה הצורמת הראשונה של מסע-הצלב הגדול. כנאה לה, הושמעה מעל עמודי זנב. הכותב: הסופר המדיני של העתון, צעיר ממושקף בשם חגי אשד, המודרך אישית עליידי ח"כ הרצל ברגר.

הכותרת של מאמר-ההשמצה היתה חסרת-תקדים לגבי אישיות כמו נשיא הסתדרות הציניות, יורש הרשמי של תיאודור הרצל וחיים וייצמן, שהגיע לתפקיד זה בקלות כמפא"י עצמה. קרא אשד להצעתו של נחום גולדמן להעביר את ישראל לססי הניטרא-זולת: "עצת אחיתופל".

הרמון המרד. לגבי אדם שאינו מעורה במקורות המולקורו היהודי, אין השם אחי-תופל מעורר אסוסיאציות רבות. אולם ל' גבי קראאי זנב, הניכי הגשו היהודי, אחי-תופל הוא האבי-טיפוס של הבוגד הנוכל,

במדינה

העם

הקדרה הקודרת

נפלה קדרה על האבן — אוי-קדרה. נפלה אבן על הקורה — אוי לקדרה. בין כן ובין כן — אוי לקדרה.

השבוע הוכיחה ישראל שוב מה עמוקה חכמתה של אימרה תלמידת זו. נפגע חוסיין מלך הירדן מתעמולת מצריים — אוי לישראל. רצתה סוריה להראות ש' שלטונה יציב — אוי לישראל. רצתה ברית-המועצות להוכיח שהיוזמה במרתב בידיה — אוי לישראל. ניסתה אמריקה לפייס את מצ' ריים — אוי לישראל.

כירושלים חיכתה השירה השיגרתית להר' הצופים לאור הירוק — אולם הגבול נשאר חסום. בשלושה מקומות ניסו ירדנים לחטוף סרקטוריסטים משטח ישראל. בצפון הרגו הסורים סרקטוריסט רביעי. התעמולה המצ' רית האשימה את אויביה בקנוניות עם ישראל, ואילו הרוסים הזהירו שוב בפני התקפה אמריקאית-ישראלית על סוריה. מכל הכיחנים הוחטו האנשים בקדרה. בכל מקרה היתה ישראל המפסידה.

מטרה במטווח. הסכע יעד לקדרה חסקיד חשוב. היא מסמלת את השלום בין אייתי הסכע. היא המשלימה בין האש ר' המים — כי בעוד הלהבה דולקת מתחתה, רותחים המים בתוכה.

לרוע המזל, לא היתה ישראל קדרה מסוג זה. שום דבר לא התבשל בה, וזלת מליצות שהגיעו לשיאן עם הצהרתו של ראש-הממ' שלה בראשית השבוע שעבר בכנסת, שהמצב בגבולות משיבוע רצון.

בהיעדר יעוד כזה, נשאר לקדרה היש' ראלית רק יעוד אחד, בלתי-מושך מאו ל' בריה: לשמש מטרה נוחה במטחה המרחבי.

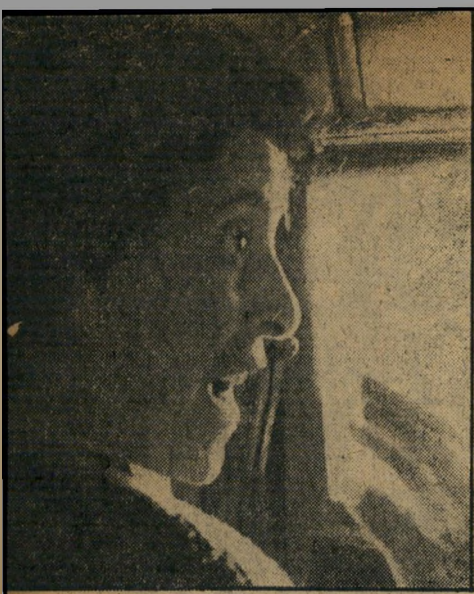
עיריות

גרוץ הסגנים

מאו יצר רחמים כלנאר אסכולה חרשה במדינה, של בגיית הנבחר בסיעתו כדי לק' גות לעצמו עמדה ומשכורת, צעה במדינה דמות חדשה: דמותו של סגן-ראש-העיר השכיר המוכן לכל אינטרימה, ובלבד לזכות כמשי-כורת טובה ובשאר הנענקים וההסתבות הקשורים במקצוע — נסיעות לחוץ-לארץ, הופעות ציבוריות, הזכות לבוא במקום ראש' העיר כשהוא מוטטס בעולם.

השבוע התלקחו שתי מערכות גדולות, שבמרכזן עמד אותו יעד: מישרה של סגן. **שקדנות של שקר.** בנתינה היה סגן טרונרטיבי לראש-העיר הציני, עובד בן-עמי. כאחד הימים צץ רעיון גדול בלב הסגן, משה שקר: מדוע לא להיות ראש-עיר בעצמו? הקואליציה המקומית הימנית היתה רעועה זה מכבר, מאז רבו הציבים עם אנשי חרות. אולם שקר לא יכול היה להקים הנהלה אחת עם השמאל, מחוסר קול אחד. הוא בא במפתיע, לפי מיטב המסורת הכלני תצרום. איש אחד של חרות, דוד דהארי, סכר כי כואי להיות זנב של ארעה במקום

אכלו בוסר...

האם שהופתעה. אחו של החייל שלום כחן שהרצליה שנעצר כחשוד בהשתייכות לכנופיות הפורצים הצעירים האם הגובות כי פועלת, אינה חאמינה שגנה מעורב בפרשה.

האב המאמין. אביו של אריה סגל, אחד החשודים, מאמין כי בנו אריה נפל קרבן לעלייה חסרת יסוד. הוא מוכן לחילוס בכל האמצעים להוכחת צדקתו של בנו הנכה.

האם שהתיאשה. חנה מלאך, אחו של עמוס מלאך, החשוד בהשתייכות לכנופיות הפורצים, שפצע את דנה אלולוף, אינה רוצה להכירו, רוצה שישלח לבדיקה פסיכיאטרית.

אשמה היא האחירה הכללית במדינה, של גניבות, גנבוים. עמוס יועמד עכשיו במבחן של פסיכיאטור, שיקבע מה גרם לסטיחו. לנו אין יותר מה לעשות איתו. הוא לא יחזור יותר הביתה. איננו רואה גם טעם להוציא כסף ולהיכנס לחובות, כדי להעמיד לו עורך-דין.

הביא לכנופיה את שמעון (ג'ימי) יוניס, איש הערבה לשעבר ותושב ירושלים. עמוס הביא את חברו יורם בורגשטיין (20). בורגשטיין, חיל בחיל הים, הוא בן ל' משפחת פועלים אמידה הגרה בשיכון נוה עובד בהרצליה. האם היא עובדת סוציאלית והאב הוא פועל בבית-חרושת כותנה. יורם היה ידוע כמופרע בנפשו, שאף בילה חר' שים מספר במוסד סגור.

בתקופה קצרה הספיקו הסירונים במקצוע להפיל את חתומם על שוטרי מחוז תל-אביב, שלא יכלו לפענח את תעלומות ה' פריצות, מפני שלא הכירו את שיטות ה' עבודה וטכניקות האצבעות של הארבעה. ה' כנופיה גנבה מכשירי הקלטה. מכשירי הס' רטה, מכשירי רדיו ומצרכים אחרים. כל הגניבות היו מבוצעות במכוניות גנובות. בין פריצה לפריצה היו אנשי הכנופיה מבליים בחברת חברים בקונדיטוריה של שפירא, ברחוב הראשי בהרצליה, מבקרים לעיתים תכופות בבר היקר של מלון תד' מור, משתעשעים שם בחברת נערות הבית.

*** זיידים במשטרה ***

אריה סגל נעצר על-ידי המשטרה, אחרי שעמוס מלאך מסר בחקירה כי היה מעורב במכירת מכונית-הסרטה, שנגנבה ביד מנו מאולפני ההסרטה בהרצליה. הוא טען כי פנה לסגל, הציע לו למכור את המכונית תמורת קומיסיון. סגל הסכים.

אחרי שהתבררה הפרשה, והמכונית נמצאה בתנוותו של סוחר רמת-גני, שוחרר סגל כד' מעצרו. למחרת, ביום השבת, הוא נעצר חוקריו שסגל גם השתתף אתו בכמה פריצות. אולם סגל טען כי כל הסיפור לא היה אלא עלילה, וכי מלאך רצה לסבך את חבי ריו ככל האפשר.

עצור נוסף בשל זיידויו של מלאך הוא בנימין נורי (20). נורי, בנו של נכה-מלחמה העובד במועצה המקומית כמדריך מודעות, פתח לפני זמן קצר במרכז המושבה חנות קטנה לתיקון מנעולים ואפניים. כנראה ש' נורי היה מעורב במכירת הרכוש שגנבה כנופיותו של מלאך. הוא שוחרר ממעצרו, יהיה כנראה עז-המדינה במשפט שיתנהל נגד הכנופיה.

*** המשטרה ביקרה גם בבתיהם של בני טובים אחרים במושבה. אלה נחקרו, אך לאחר שלא נמצאו כל קשרים בינם לבין הכנופיה, לא נעצרו כלל. אולם באיזו דרך שהיא הגיעו שמועותיהם של אלה לעיתוני ה' ערב, שפירסמו כאילו גם הם נעצרו.

אחד מאלה היה רמי דוכנה (20), נהג מונית, בנו של אחד מותיקי המושבה. הוא נחקר עוד באותו לילה בו נפצעה ריגה אלולוף, אחרי ששוטרים גילו את מוניתו ליד מלון תדמור וסברו כי כתמי הבוץ ש' עליה הם כתמי דם. כשנוכחה המשטרה ב' סעותה הוצא רמי ממהלך החקירה.

*** "אשמה האזורה הכללית..."

המהלומות הכבדה ביותר, כתוצאה מגילוי כנופיות הצעירים - שהיא ה' כנופיה המאורגנת הראשונה של צעירים בני טובים לידיהארץ שנחגלה במדינה, מחוץ לכנופיות נערי השמיניות שלא היו אלא חר' בבים - פגעה בהורים של הצעורים. בריאותם של רוב ההורים נפגעה עקב הגילויים. אביו של נידרמן לקה בהתמר-טות עצבים, הועבר לבית-חולים. רפאל מלאך, אביו של עמוס, עזב את ביתו לכמה ימים. אחרים נמצאים בהשגחת רופאים. חלק מן ההורים סירבו בעקשנות להאמין כי בניהם מעורבים בעבירות המיוחסות להם. רק אמו של עמוס מלאך השלימה כמעט, עם גורל בנה. "עמוס בחר לו בעצמו את דרכו. אנחנו גמרנו עמו. אם עשה מה ש' עשה עליו לקבל את המדע לוג", אמרה.

"הוא בחר צעיר, מוכשר ויפה. חיוננו אותו במיטב יכולתנו וניסינו לתת לו את כל מאויי ליבו", אמרה האשה המשכילה והנמרצת: "אחרי שנעצרו כל הראשונה, כשניסה לנגוב מכונית, השתדלנו בכל ה' צורות להסביר לו את הדרך הנכונה בכל ה' אינני רואה כי אנחנו אשמים במה שקרה.

הביא לכנופיה את שמעון (ג'ימי) יוניס, איש הערבה לשעבר ותושב ירושלים. עמוס הביא את חברו יורם בורגשטיין (20). בורגשטיין, חיל בחיל הים, הוא בן ל' משפחת פועלים אמידה הגרה בשיכון נוה עובד בהרצליה. האם היא עובדת סוציאלית והאב הוא פועל בבית-חרושת כותנה. יורם היה ידוע כמופרע בנפשו, שאף בילה חר' שים מספר במוסד סגור.

בתקופה קצרה הספיקו הסירונים במקצוע להפיל את חתומם על שוטרי מחוז תל-אביב, שלא יכלו לפענח את תעלומות ה' פריצות, מפני שלא הכירו את שיטות ה' עבודה וטכניקות האצבעות של הארבעה. ה' כנופיה גנבה מכשירי הקלטה. מכשירי הס' רטה, מכשירי רדיו ומצרכים אחרים. כל הגניבות היו מבוצעות במכוניות גנובות. בין פריצה לפריצה היו אנשי הכנופיה מבליים בחברת חברים בקונדיטוריה של שפירא, ברחוב הראשי בהרצליה, מבקרים לעיתים תכופות בבר היקר של מלון תד' מור, משתעשעים שם בחברת נערות הבית.

*** הלם כמושכה ***

בהרצליה, המושבה הגדולה (20 אלף תושבים) והמפגרת, נפלה הידיעה על גילוי כנופיות פורצים מבני-הטובים של המושבה, כרעם ביהו. ימים מספר אחרי תפיסתם של מלאך וניידרמן, החלו שוטרי המושבה לבקר בבתיים רבים של תושביה הותיקים של הרצליה. הורים רבים קיבלו התקפות עצבים, כאשר הופיעו ה' שוטרים בביתם לקחת את בניהם לחקירה. כליל השבת האחרון הופיעו השוטרים בביתה של משפחת כהן, בשכונת נחלת עדה. אב המשפחה, המתגורר בהרצליה זה 16 שנה, הוא צורף לא-אמיד. האם עובדת כ' פועלת בבית-חרושת זה 14 שנים רצופות. השוטרים חיפשו את שלום כהן (21), מכר גאי בחיל האוויר.

ההורים לא הבינו לשם מה מחפשת המש' טרה את בנם. "אנחנו אנשים עמלים", ספרה האב, "אין לנו יום הולדת ולא חג. אנחנו פועלים, כל המושבה מכירה אותנו. שלום בני הוא ילד זהב. אף פעם לא שמעתי על הילד שלי שום דבר רע. הוא לא הולך לאף מקום ואין לו חברים רעים. הוא למד בבית-הספר המקצועי מס' פ' בתל-אביב. כשהיה בן 12 עבר עליו אסון קשה, כש' אוטו דרס אותו ברחוב והוא נפצע קשה ברגלו".

המושכה האם: "אני לא יודעת למה עצרו את שלום. כל הלילות, כבר אנחנו לא ישנים. עמוס מלאך היה מכיר שלו. עמוס הביא פעם טקסי לשכונה. הילדים סיפרו למשטרה, אבל לשלום לא היה כלום בזה. אני לא מבינה? אם יש אחד גנב, למה סוחבים את כולם?"

למה סוחבים את כולם? לא פחות מופתע היה יצחק סגל, נהג מונית מותיקי הרצליה. סיפר סגל על מה

ערכה היסוס בבתיהם ועצרה חלק מהם. כשהובא מלאך למחרת לפני השופט דב זוהר בתל-אביב, היו המלים הראשונות ש' השיע עמוס השופט: "אני מבקש בדיקה פסיכיאטרית, אני עצבני מאוד."

*** שיתוק בגדי צעיר ***

טענתו זו של עמוס מלאך לא היתה משוללת יסוד. עמוס הוא צעיר מופרע. ילדותו עברה עליו בבית מבודד בפרבר מרוחק של הרצליה, שם הקימו חנה ורפאל מלאך את ביתם הגואה לפני 22 שנה. כבר מילדותו היה עמוס מוכשר מאוד. אולם ביום הולדתו ה'11 פגע בו אסון קשה. הוא לקה בשיתוק-ילדים, שהשאירה בו את חות' מה לצבא. הוא הפך נכה באחת מרגליו. נכותו הפריעה לעמוס בהגשמת חלוי מותיו, הולדה בו תסביך-נחיתות קשה. אח' רי שסיים את בית-הספר העממי בהרצליה, עבר לבית-הספר המקצועי למכונאות של אורט בנתניה. משם רצה להתחיל בקריירה צבאית, ללמוד בפנימייה הצבאית חיפה. הוא עבר בהצלחה את כל הבחינות, אולם נפסל, לבסוף, בגלל נכותו.

גם צבא קיבל עמוס תפקיד משני, בגלל סוג בריאותו, כנשק באחד המחנות הס' מוכים לתל-אביב. הוריו, שהרגישו באי' היציבות שבו, רצו תחילה לרכוש לו אוטו, בחקו להרגיעו. אולם עמוס היה כמעט תמיד ממורמר, ומלא טענות שנבעו מהת' אכזרות הטבע אליו.

את שעות הפנאי משירותו הצבאי היה מבלה בחברת נוער הרצליאני. בילויים אלה כללו שיבה בבתי-הקפה בהרצליה, או נסיעה לערב לתל-אביב, לבילוי בבר. באחד הימים, לפני שנתיים, ניסה עמוס לנגוב מכונית. הוא נתפס, נכלא בחור המעצר היפואי. שם, בחברת עבריינים מעודים, גנבים ויצאנאות, הכיר חבר חדש: ישראלי נידרמן.

*** אחרי הפריצה, לבר ***

ישראלי נידרמן היה הצעיר מבניו של אחת ממשפחות מיסדי זכרון-יעקב. אביו היה מנהל הגמנסיה בזכרון. מאז ומתמיד היה ישראל הכבשה השחורה במשפחה. גם הוא היה מופרע בנפשו. חולשתו העיקרית היתה גניבת מכוניות. למרות שמדי פעם היה נתפס ונשפט, היה חוזר לסררו. כתוצאה מכך הועמד פעם לבדיקה פסיכיאטרית.

ישראל המשיך בספורט גניבת המכוניות גם בעל שרותו צבאי. ואפילו נשואיו לפני כשנה לא הצליחו לרפאו מתאחה זו. הוא רכש זירה ברחוב סטנו בתל-אביב, עבד תקופה מסוימת כמסגר, הרבה לבלות ב' כסית ובמועדון-התיאטרון.

פגישתו של נידרמן עם עמוס מלאך בכלא יפו הולידה בקרבם תכנית להקמת כנופיה, לא להגשים לבסוף את חלום הטיולים ברחבי העולם שקינן בלב שניהם. נידרמן

מחסן הכנופיה. המחסן הקטן מתחת למדרגות הבית ברחוב ריינס 48 בתל-אביב, בו החביאה הכנופיה את שלל הסיגריות שגנבה בגדרה, שהביא לתפיסתה ולגילוי כל פריצותיה.

שוחד, זיופים, מעילות, בזבזים - זה המצב

הכדורגל

בוסת הספורט

צרו של קפה נוגה בתל-אביב, המשמש מקום מופיע גש מרכזי ובורסת העסקים של הספורט בכלל, והי כדורגל בפרט. כאן מרכז שלטונן של הכנופיות, השולמות בעסקי הכדורגל מביא-הרחמים.

אחת השערוריות הגדולות ביותר בתולדות הספורט במדינה אירעה ביום הרביעי בשבוע שעבר, על מגרש הכדורגל של הפועל תל-אביב, באצטדיון באסה ביפו. היה זה בתחילת המחצית השנייה של משחק הכדורגל על גביע תל-אביב, בין שתי הפיבוריות בכדורגל הישראלי מכבי והפועל תל-אביב (על המשחק ראה מדור ספורט). הפועל הובילה בשערור של 1:0, כאשר שתי דקות אחרי תחילת המחצית הורה שופט המשחק ראובן פריזנר על מכת 11 מטר לטובת מכבי.

מה שהתרחש ברעגים שלאחר כך דמה יותר לתגרנות בשוק ירקות, מאשר לספורט על מגרש כדורגל. כדורגלני הפועל התמרדו נגד החלטת השופט, סרבו להמשיך במשחק (ראה שער), והיה צורך במשמר שוטרים כדי למנוע תגרות-ידיים בין השחקנים. אפילו תחנוניהם של מאמן הפועל וראשי הקבוצה, שמיהרו לעלות למגרש, לא הועילו. המשחק הופסק. קהל של 8000 איש, ששילם במיטב כספו כדי לחזות במשחק, לא קיבל את התמורה לכספו, ציב את המגרש משמר שוטרים ליוה את הכדורגלנים והשופט החוצה. זלזול מהפיר זה מצד הכדורגלנים, הן בקהל שבא למשחק והן בהוראות מנהלי קבוצתם, היה שיא לשרה של מאורעות מדהימים שנחשפו בשנה האחרונה בשטח הכדורגל. הם באו לידי ביטוי בקנאות מכוונת של מכירת משחקים, במסחר נסע בכדורגלנים בין הקבוצות, בתופעות של סחטנות מצד הכדורגלנים לגבי קבוצותיהם, ובהסרה שיטתית של חוקת הכדורגל ומטרת הספורט על-ידי כל האגודות כמעט.

שערוריות הכדורגל העלו צהנה שהתפשטה עד לבתי-המשפט. אולם כל מי שסבר כי ספורט הכדורגל מסריח משום שהכדורגלנים מושחתים, טעה טעות מרה. התופעות המכוערות שהתגלו בין הכדורגלנים לא היו אלא תולדה מחויבת-המציאות למה שהתרחש מעליהם, בין העסקנים שניהלו את קבוצותיהם, וביחוד במוסד העליון של הכדורגל במדינה - ההתאחדות לכדורגל בישראל. כי הכדורגל מסריח מן הראש.

לכן הולך הכסף?

הכדורגל הוא אחד העסקים המכניסים ביותר במדינה. מדי שבת נשבתו נהרים בממוצע קרוב ל-30 אלף איש בכל רחבי הארץ, כדי לחזות במשחקיהם של 360 קבוצות הכדורגל הרשומות בהתאחדות לכדורגל. בשבועות בהם עולה המתח במשחקי הליגה והגביע, מוכפל מספר הצופים. כאשר נערך משחק כדורגל בינלאומי, נגד קבוצות זרות, נהרים למשחקים אלה רבבות צופים. רבבות אלה משלמות במיטב כספן כדי לחזות בתחרויות. מחזור הכספים של תחרויות אלה מסתכם במאות אלפי לירות בשנה. מחזורי הכספים של אגודות הכדורגל הגדולות במדינה מסתכמים אף הם ברבבות לא מעטות של לירות. אך למרות סכומים נפנטסטיים אלה של מוזמנים, הרי מצבו המשקי של ספורט הכדורגל הוא משוע. כמעט רוב קבוצות הכדורגל נמצאות בגרעון כספי מתמיד. וכשיש צורך להכין נבחרות ישראליות להתמודדות בינלאומית, אין אף פעם הכסף הדרוש.

סער גדול עוד יותר פער בין מצבם הפורה של עסקי הכדורגל לבין מצבם של הכדורגלנים עצמם. רובם של אלה מתלבטים בבעיות שכיחן, עבודה ופרנסה. די להזכיר כי אגודות עשירות כמו מכבי תל-אביב והפועל תל-אביב מתקשה למצוא מקומות עבודה עבור כדורגלניהן. איש מהכדורגלנים לא התעשר מכדורגל. כוכב כמו שייב גלור מתגורר עם אשתו ובנו בחדר שכור אחר. כוכבי כדורגל אחרים נזקקים להלוואות ולסיוע נדיבים, כדי להתכסס בחייהם. רק לפני חודשים עמדה התאחדות הכדורגל עצמה בפני משבר, תבעה מהממשלה והרשויות המקומיות לבטל את המיסים על ההכנסות מתחרויות הספורט, כדי לאפשר את קיומה. כיצד, אם כן, יתכן, שמצד אחד זורמים כספים רבים לעסקי הכדורגל, ואילו מצד שני נמצא ענף ספורט זה במשבר כספי מתמיד? התשובה לשאלה זו נמצאת בעשרות גורמים ופרטים, החל בכנופיות טפילים ועסקנים, החיים מעסקי כדורגל, וכלה במשטר של ביובוים ושחיתות אישית, השורר במוסד המנהל את עניני הכדורגל במדינה.

שלוש הוכחות מעולה

פני שבועיים בערך ישבו שלושה אנשים ליד שולחן קטן בחדר האחורי של קפה טופל בתל-אביב. היו אלה האישים המרכזיים בהתאחדות הכדורגל. מצד אחד ישבו מיקה אלמוג גבה-הקומה, סגן יושב-הראש של התאחדות הכדורגל, הנחשב לבוס של ההתאחדות, וצבי ברים נמוך-הקומה ובעל הצלקת, שהוא גזבר ההתאחדות והאיש השולט על כספיה.

מעברו השני של השולחן ישב גבר פיקח ובריא גוף, משה וייס, שהיה במשך המש השנים האחרונות מזכיר ההתאחדות. שני הראשונים הציבו בפני וייס תביעה אחת: "התפטר" המזכיר ביכש שהות של זמן, כדי להימלך בדעתו. השניים נתנו לו את הזמן: שעתים בדיוק. כעבור שעה ו-55 דקות חזר משה וייס לקפה, ובידו מכתב ההתפטרות. כעתונת פורסם

זוהי הרשימה הראשונה בי סדרת הקורות וגילויים על חי מתרחש בשמח הספורט הישראלי. הספורט הוא אחד הגרי לויים החובבים בחיי כל הכי רה וחברה. הוא אמצעי חינוך וכידור להמונים. הוא שפינדרף לסדר, משמעת והגיונות, לכרי אות רוחנית ולבריאות גופנית. אך במדינת ישראל, בה השלי טון הוא כיונס ובה הדת היא כיונס, גם הספורט הוא כיונס.

במקום להיות אחד המכשיר רים העיקריים להכראת רוחו וגופו של העם, הפך הספורט בישראל על כל ענפיו, מוסדר תיו ומפעליו לעסק מסחרי בי רמה המופרית הנמוכה ביותר, שגילויי-שחיתות, שערוריות ו קנאות הם תופעות קבע בו.

למעשה לא קיים בישראל ספורט כלל, כמוכנה הטהור של

דבר התפטרותו של וייס, ללא ציון הסיבה. כששאל מיקה אלמוג על-ידי כתב העולם הזה לסיבת התפטרותו של וייס, אמר: "אחד רי עבודה ממושכת הגיש וייס בקשת התי פטרות ללא לחץ. הוא כתב במכתב-התפטרותו שהוא מחפש עבודה אחרת. קיבלנו את התפטרותו והוא יקבל פיצויים על שנות עבודתו. איני מוכן להוסיף מלה על כל הפרשה. כל מה שהציבור צריך לדעת מובא לידיעתו."

מיקה אלמוג לא דיבר אמת. משום שמשעה וייס לא התפטר אלא התפטר. הוא התפטר לא משום שמצא עבודה אחרת, אלא מפני שנמצאו נגדו הוכחות על שחיתות אישית, אשר סגן יושב-הראש התאחדות הכדורגל ה נכבד אינו חושב שהציבור צריך לדעת אותן. העולם הזה חושב אחרת.

שעה שמיקה אלמוג וצבי ברים דרשו מוייס להתפטר, הם הניחו לו על השולחן שלוש הוכחות חותכות למעילה-באימון, ש הכריחו אותו להתפטר. ואלה הן ההוכחות: ● מזכיר ההתאחדות לכדורגל משה וייס לקח לכיסו דמי-עמלות בשיעור גבוה מי סוכן-ביטוח בשם שטראוס, תמורת מסירת ביטוחן של כל קבוצות הכדורגל במדינה, המסתכם ברבבות לירות לשנה, לידי הסוכן. ● מזכיר ההתאחדות לכדורגל משה וייס תבע לעצמו מקבלנים במפעלי ספורט סכו מים גדולים עבור מסירת הזכויות לידיהם.

● מזכיר ההתאחדות לכדורגל משה וייס תבע לעצמו מגרי בית-הלוי ומניסן קרניאל שניהם עסקני ספורט העוסקים כיום בפירסום, אחוז מסויים מרווחיהם, תמורת מסירת רישון להפצת תכניות בתחרויות כדורגל.

וייס גובה את שלו

רש ההוכחות שהיו ברים ואלמוג היו רק אפס קצה של פעליו המרובים של משה וייס, בחמש שנות כהונתו כמזכיר ההתאחדות. אילו היו ראשי ההתאחדות לכדורגל מתאמצים קצת לחקור פעלים אלה, היתה נחשפת לעיניהם תמונה קצת יותר עגומה. משה וייס, וינאי ממוצא הונגרי, לשעבר רב-סרן בצה"ל, הוא אדם פיקח ומוכשר, ביחוד בשטח האירגוני. אולם כשרונו ופיקחותו עמדו יותר לשירותו העצמי מאשר לשירות ההתאחדות לכדורגל. קשה לברר ממתי החל וייס בעסקיו המלוכלכים. אולם הם נמשכו מזה שנים.

וייס היה השליט האמיתי בהתאחדות הכדורגל. למרות שהוא היה רק פקיד בשכר, ומעליו ניצב מנגנון של עסקנים מתנדבים מכל האגודות, היו אלה טרודים מדי במריבות שביניהם כדי לתת את דעתם על עסקי וייס. כמו חלוץ מרכזי המנצל את נקודות התורפה של היריב כדי להסתער על שעריו, ידע וייס לנצל את משטר הפיסי-פיפטי והסכסוכים בהתאחדות, כדי להסתער על שער הכסף. תוך זמן קצר הפך הדבר לנוהג של קבע, שכמעט כל סידור בהתאחדות שהיה צריך להיעשות בעזרת וייס, לא היה נעשה אלא תמורת תשלום הגון לכיסו של וייס.

הוא היה גובה דמי-עמלות מהסוחרים ובעלי-העסקים שהתאחדות עמדה עמם בקשר. אם היה צורך לקנות מכשירי-ספורט, היה וייס עורך את הקניה בתנות מסוימת, מקבל אחוזים לכיסו. היה צורך בשכירת אוטובוס להסעת נבחרת זרה במשך כמה ימים, או הסעת הנבחרת הישראלית לאימוניה, וייס היה מקבל אחוזים. כולם שילמו לו, אם במזומנים, ואם במצרכים: המכבסה שכיבסה את בגדי הספורט של הנבחרת, הסנדלר שתיקן את נעלי הכדורגלנים, בית-הקפה אצלו הזמינו עוגות וקפה בסכום של אלפי לירות לשנה לישיבות מוסדות ההתאחדות.

אלה היו התשלומים הקטנים. את התשלומים הבינוניים אסף וייס תמורת שירותים אחרים. כל עניני הקבוצות עברו תחת ידיו. אם היה צורך בעיכוב מכתב, או בהעלמת

הגזבר

צבי ברים, יושב ראשון מ' שאל, הגזבר הראשי של התאחדות הכדורגל, האחראי לביזבוז הרב.

הבוס

מיקה אלמוג, סגן יושב-ראש התאחדות הכדורגל וחי' האיש חקובע בהתאחדות. ב' מרכז הפועל, ראש

באוסד העליון של הכדורגל, אשר הוסתר במשך שנים מעיני הציבור והספורטאים

מיסריה מין הראש

המרכזי וייס צורך במקשר טוב. גרשון יששכר, קופאי ההתאחדות ומנהל החשבונות שלה, היה מקשר מצוי. יששכר, העובד השני בשכר של ההתאחדות לכדורגל, היה נמוך בדרגה מוייס. בהתאם לכך הוא הסתפק בהרכה פחות ממנו. תמורת שירותיו היה לוקח אחווים קטנים בלבד. תמורת שירות הפועל ככראתא היה מקבל חולצות מבית-חרושת אתא; תמורת שירותו לקבוצה מישוב חקלאי, היה נהנה מתוצרת חקלאית. אולם עיקר חלקו של יששכר היה בפרשת הכרטיסים הכפולים. בהתאחדות לכדורגל קיים הנהוג הנבון, ששום חומר לא הולך לאיבוד. כרטיסים שנועדו לתחרות מסוימת ולא נמכרו, היו מוחזרים להתאחדות. שם הם מרוכזים בשקים גדולים בבית-השימ, משוורים בחדר הישיבות ובחדר קבלת הקהל, כשלכל אדם המבקר במשרד יש גישה חופשית אליהם. כאשר היתה אגודה כלשהי פונה אל ההתאחדות שתספק לה כרטיסים למשחק מסויים, לא תמיד היתה מקבלת כרטיסים חדשים. וייס ויששכר, בידיעת הממונים עליהם, היו נותנים לקבוצות כרטיסים שנשארו מתחרויות קודמות.

לשם דוגמא, מכבי משמר-העמק (שאינה קיימת) היתה מקבלת אלף כרטיסים שנותרו ממשחק אחר. מתוך אלה היתה הקבוצה מוכרת 800 כרטיס והיה עליה להחזיר 200. מכל כרטיס שנמכר חיבת הקבוצה לשלם 10% להתאחדות, ועוד אחווים כמיסים עירוניים וממשלתיים. לדעת מספר אגודות היו תשלומים אלה מיותרים. גזבר האגודה היה מצהיר איפוא רק על מאתיים כרטיסים שנמכרו, ניגש לאחד השקים בבית-השימוש של ההתאחדות,

מיסמן שהיה לרעת אגודה כלשהי. וייס לא היה עושה זאת חינו. הוא קיבל תשלומים מעתונאי ספורט תמורת הספקת סקופים ל-עתונאים; בכמה אגודות הפכו התשלומים לוייס סעיף גלוי במאזן. כך, למשל, נמצא בתקציבה של אגודת מכבי חיפה הסעיף: 100 ל"י מתנה למשה וייס.

כאשר נבחרת הכדורגל הישראלית היתה יוצאת למחנה-אימונים ברעננה, לפני מפגש בינלאומי, היה משה וייס מופיע במחנה ה-נופש, שאינו אלא פנסיון, אחרי עזיבת ה-נבחרת, בלוית משפחתו, ובלוית הקופאי ומנהל החשבונות של ההתאחדות גרשון יששכר. דמי שהייתם בפנסיון נכללו בהו-צאות שהייתה של הנבחרת הישראלית.

המשטרה מהרימה את המזכיר

אדם וייס לא נתן לכשרונו התבובז על עסקים קטנים. כמו כל כוכב ספורט אמיתי שאף להפגין את כוחו בהתמודדויות חזקות יותר. להתאחדות הכדורגל היו מגרי עות לפרקים הצעות של קבוצות זרות לערי-כת משחקים בארץ. וייס לא נתן להנהלת ההתאחדות לבזבז זמן בדיונים לידי איוו קבוצה למסור את הצעת הקבוצה הזרה. הו-עצמו היה מתקשר עם קבוצה מקומית. הו-פך שותף בהכרה שאירגנה את סיורו הקבוצה הזרה. לדוגמא ישמש סיורה של קבוצת סנדרלנד, שוייס הפך שותף עם מכבי פתח-תקוה וחברת קרן-פילם בארגון סיורה. מלבד הכנסותיו כשותף, היתה וייס בחוזה עם הקבוצה שכאשר תזמין זו את מכבי פתח-תקוה לאנגליה, יהיה גם הוא בין המזומנים חינו. עד היום מונח סכום הגון מכספי הרחמים של סנדרלנד בחשבונו של וייס בבנק ברקליס.

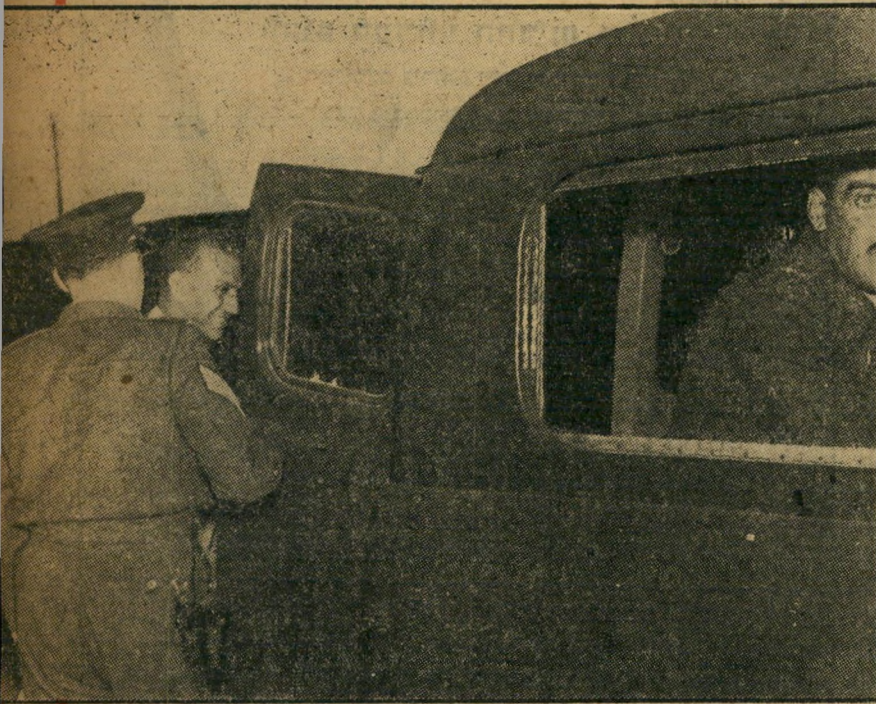
מעת לעת היה משה וייס עורך סיור קצר באירופה. היה עליו לסדר שם עניינים חשובים מאוד. הוא היה חייב להיות נוכח כצופה בישיבת הפיפ"א בשחיץ, שם עמדו להכריע את גורל מפגשי הכדורגל בין ישראל לאינדונזיה, כדי למסור להתאחדות דו"ח ממקור ראשון. תוך כדי כך היה מארגן עסקי הבאת קבוצות זרות לארץ. הוצאות נסיעותיו שולמו מקופת ההתאחדות.

ההזדמנות הגדולה לעסקיו של משה וייס היתה בעת מפגש נבחרת ישראל עם נבחרת הכדורגל של רוסיה, באיצטדיון רמת-גן. פרשה זו הביאה להתנגשות חריפה בין משה וייס לבין משטרת ישראל, שטענה כי למשחק נמכרו עשרת אלפים כרטיסים יותר מכפי שהודפסו לפי הצהרת ההתאחדות. משה וייס התמרמר או מאוד על התערבותה של משטרת ישראל בעניינים לא לה. גינה התערבות זו במאמר באחד העתונים.

מאז, פסקה משטרת ישראל להושיט את עזרתה במפגשי ספורט. השוטרים המעטים שהוצבו לאחר מכן במפגשי ספורט גדולים, סירבו, לפי פקודה מגבוה, אף להחזיר כדורים שנבצטו אליהם. הסביר סגן מפקד מחוז תל-אביב יעקב קנר: "כל זמן שוייס יושב בהת-אחדות, משטרת ישראל אינה נותנת את חסותה לתחרויות כדורגל."

כרטיסים בבית-השימוש

כל ההכנסות שנמנו דעיד לא הספיקו לוייס. הוא היה זקוק לכספים רבים. כי תוך ארבע שנים החליף שלוש דירות, בכל פעם עבר לדירה מפוארת ומרכזית יותר. חלק מהכספים השיג וייס באופן רשמי, באמצעות הלאות מההתאחדות. אותה התאחדות אינה יכולה לעזור לכדורגלנים נצרכים. אולם יש לה כספים כדי לתת הלאות לעסקניה. וייס היה מקבל הלאה. עוד לפני שהספיק להחזיר אותה, היה מקבל הלאה נוספת, שתאפשר לו להחזיר את הלאה הקודמת ואף ליהנות מהעודף. חלק אחר של הכספים השיג וייס בצורה לא כל כך רשמית. לשם כך היה לחלוק

הגנה לשוכים

שופט הכדורגל ראובן פריזנר מוכנס לנייזת המשטרה, בתום המשחק השערורייתי בין מכבי והפועל תל-אביב בשבוע ש-עבר, כדי להגן עליו מפני קהל. שערוריית המישחק היא דוגמה למצב השורר בענף הכדורגל. לוקח משם עוד 600 כרטיסים מאותו הסוג שנמסר לקבוצה בתחילה. פדיון 600 הכר-טיסים היה חופשי מכל מיסים. וייס ויששכר לא קופחו ברחח האגודות. על הכרטיסים הכפולים לא היתה שום ביקורת, בניגוד לכרטיסים חדשים שהודפסו בשיקוף גזבר ההתאחדות. כשנשאל הגזבר צבי ברים על-ידי כתב העולם הזה: "בדק פעם חשבונות אלה, שכולם היו מאושרים בחתימתו, השיב: "לא בדקתי. אינני פקיד במשכורת שאעשה עבודה שחורה."

שתוק לי — אשתוק לך

רק לפני מספר חודשים החלו אנשי ההתאחדות להבחין כי משהו אינו כשורה. אך משום מה לא נתנו את דעתם לחקור את עסקיו המסועפים של וייס. גם כשגילו שלוש מעילות-ביאומן, לא נקטו נגדו כל צעדים משפטיים. הוא פשוט התכסר, קיבל פיצוים מלאים ולא החזיר עדיין את הלאות להתאחדות. אנשי ההתאחדות מנסים עד היום להשתק את פשעת וייס ולמונע סינון ידיעות לצתונות. קשה להסביר את צעדיהם אלה של השולטים בהתאחדות לכדורגל, אלא בעזרה שכמעט לכולם היה מצפון רע. לאחדים מהם היה גם מצפון רע מאוד.

למעשה, הובטח לוייס להשתק את פרשתו, כדי להבטיח את שתיקתו הוא בפרשיות שהיו גורמות אי-נעימויות לאישים מרכזיים בכדורגל הישראלי. אחת העובדות המעניינות היא שלמרות שפיתוריו של וייס כבר תוכננו זמן רב לפני שהודיעו לו על כך, הם נשמרו בסוד עד אחרי האסיפה הכללית של ההתאחדות הכדורגל, שנערכה לפני שבועיים. הסיבה לכך היתה, שבאותה אסיפה עמדו לאשר את תקציבה של ההתאחדות הכדורגל לשנת 1956. הנהלת ההתאחדות לא רצתה צרות באישור התקציב, משום שהוא כלל סעיף בלתי נעים אחד: המשחקים נגד נבחרת ברית-המועצות. בשעת התעורר רעש גדול סביב משחקים אלה, בגלל שתי פרשיות של ביזבוים ושל זיוף כרטיסים.

שערוריית הביזבוים נגעה לנסיעתה של נבחרת ישראל לברית-המועצות. ברית-המועצות הזמינה 20 איש. משלחת זו הורכבה מ-16 שחקנים, מאמן, 2 מלחים ועיתונאי. לפתע התברר כי עוד שני אנשים רוצים לנסוע. היו אלה שני גזברי ההתאחדות מינצברג מסכבי וברים מהפועל. לבסוף הוחלט שאלה יסעו על חשבונם המרטי.

בדרך חזרה התעכבה המשלחת בפאריס. שם הוציא ברים מכיסו כספים ביד גדיבה, על חשבון ההתאחדות. לכל אחד מעסקני ההתאחדות ניתנו דמי-כיס בשיעור של 10 דולר ליום. אך למרבה התמהון לא ביקש ברים מהשחקנים והעסקנים כל התימה על הכסף (המשך בעמוד הבא)

הפקיד קופאי ההתאחדות לכדורגל גרשון יששכר, עוזרו ואיש סודו של וייס, שלא בחל בעסקים פריטיים.

המזכיר משה וייס, שפוסט אחריו גילו עסקיו המופקפקים, אשר לא נחקרו על-ידי שום גוף מוסמך.

כרטיסים בבית שימוש. השקים, גדושי הכרטיסים שהוחזרו מתחרויות כדורגל ישנות, הנמצאים בבית השימוש של ההתאחדות, מאפיינים את אי-הסדרים בהתאחדות הכדורגל.

נכתו במשחק, ייצצאו בהתאחדות ובעיריות דו"חים על מכירת 3000 כרטיסים בלבד. אחד הסיכומים המדהימים הוא סיכום המבקרים שביקרו בשעתו במשחק של קבוצת סולון הצרפתית נגד נבחרת הפועל באיצטדיון רמת-גן. לדעת מבקרים והירים היו במגרש לפחות 20 אלף צופים. סיכום הקופה הראה כי נמכרו 7000 כרטיסים בלבד. יהיה זה אבסורד להניח כי 13 אלף איש התגנבו ללא כרטיסים. במקרים כאלה עומדים אפילו מארגני המשחקים נדהמים נוכח סיכומיהם. הם אינם יכולים להבין בשום פנים כיצד מתרחש הדבר. קשה להם לתפוס כי לא רק הם מרמים בכדורגל. הכל מרמים את הכל.

★ ★ ★

הצופים נעדרים בדו"ח

ב ראש וראשונה מרמות הקבוצות עצמן, הנוהגות מדי פעם למכור כרטיסים עצמאיים משלהן, כחוק לכרטיסים שהודפסו עליהם ההתאחדות. ההכנסה מכרטיסים אלה נכנסת ישר לקופת הקבוצה, או לכיסו גוברי הקבוצה, ככלי הצורך לשלם מעשר להתאחדות וכיסים לעיריה. למעשים מצליחה ההתאחדות לתפוס אגודת המרמות. לפני זמן קצר נתמסרה אגודת מכבי יפו כשמכרה כרטיסים עצמאיים, נקנסה בכסום של 250 ל"י. אירעו גם מקרים בהם תפס מבקר של ההתאחדות אגודה שמכרה כרטיסים עצמאיים, וקיבל דמי לא יחריץ. רמאות אחרת של האגודות הם כרטיסי ההזמנה למשחקים. כל קבוצה מקבלת ל"משחק בו היא משתתפת כמה מאות הזמנות, לחלוקה בין אוהדיה ותומכיה, מלבד ההזמנות למאות הניתנות לאנשי ההתאחדות. רק במקרים מעטים מחלקות האגודות את כל כרטיסי ההזמנה שקיבלו. לרוב אפשר למצוא את איש האגודה עומד ליד שער המגרש, ומוכר הזמנות בכסף מלא. אחרי אלה באים הרמאים הקטנים. אלה הם הקופאים למיניהם, המוכרים באופן עצמאי כרטיסים מתחרויות קודמות, שהגיעו איך שהוא לידיהם.

גם אחרי כל אלה, גדול הוא מספר הכרטיסים הנמכרים מהכסום המופיע בדו"חים הרשמיים. את עיבודם הסופי מקבלים סיכומים אלה מידי גוברי האגודות וקופאי ההתאחדות. ואין כל פיקוח לאן הולכים סכומי הפרשים.

★ ★ ★

הנפש חולה — הגוף גם כן

ע נף עצמאי להדפיס, אולם ה"קשור קשר הדוק עם עסקי האגודות וההתאחדות, הם האמרגנים והסוכנים למיניהם החיים על חשבון הכדורגל. קודם כל קיימים סוכני מכירת הכרטיסים, המקבלים להפצה כרטיסים של משחקי כדורגל. במקרים הטובים נעשית הפצה זו תמורת קומיסיון מקובל. אולם לא פעם מוכרות האגודות והחוקות בכסף את כל כרטיסי המשחק תמורת סכום המשולם מראש. עסקים בלתי-חוקיים אחרים, עושות את גודות בעסקיהן עם האמרגנים המביאים קבוצות זרות לארץ.

על כן, אין להתפלא כי בשעה שיש צורך לפעול למען הספורט ולפתחו, אין כסף בקופת ההתאחדות. כי גם מיליונים יכולים להיעלם, כשכל יד חופשית להוציא כספים ללא ביקורת.

אימרה יחנית קדומה ונבונה מאד אומרת: נפש בריאה בגוף בריא. גוף הכדורגל הישראלי — ההשחקנים עצמם — לא יהיה בריא לעולם, כל זמן שנשמט הכדורגל — העסקנים המנהלים ספורט זה — היא חולה, רקובה ומתחנה.

(המשך מעמוד 7)
שקיבלו. הגיעו הדברים לידי כך, שהכדורגלנים עצמם באו לכרים ודרשו להחתימם על הסכומים שקיבלו. עם תום הסיוע, לא החזיר מינוצברג את דמי הנסיעה לרוסיה, ואילו הכסף שהכניס ברים לקופת ההתאחדות על חשבון הניסיעה רשום עד היום לזכותו. ההתאחדות לא תבעה מגובריה את דמי-הנסיעה משום שהד"ר יוסף לא, נשיא ההתאחדות, העיר כי בענינו, היתה נסיעתם חיונית.

★ ★ ★

ספסרות רשמיות

ש עה שעדית עסקי ההתאחדות שהיה במוסקבה ובילחה בפאריס, אירגן משה וייס בישראל את מפגש הגומלין בין ישראל לרוסיה, הידוע לשיכחה כאחת השערוריות הארגוניות הגדולות בספירת ה"ישראל. רבבות הצופים, ששילמו סכומים גבוהים מאוד כדי לחזות במשחק היסטורי, הופתעו בבואם לאיצטדיון רמת-גן למצוא את מקומותיהם המסומנים תפוסים בידי אחרים. אלפי בעלי כרטיסים לא הורשו להיכנס למגרש מחוץ מקום. בחקירה אחרי המשחק התבררו שלוש עובדות: ● ההתאחדות לכדורגל הדפיסה כרטיסים במספר רב ממספר המקומות באיצטדיון. ● אלמונים ויפס כמה אלפי כרטיסים, שהודפסו באותן הגלופות של הכרטיסים המקוריים, בשינויים קלים. ● היתה ספסרות רשמית בכרטיסים. עיד לפני המשחק גילה העולם הזה (1981) בחקירה מיוחדת כיצד ההתאחדות לכדורגל והאגודות עצמן ספסרו בכרטיסים. למרות שנתגלו כרטיסים מזויפים רבים למשחק נגד רוסיה, לא הצליחה המש"טרה מעולם להתחקות אחר עקבות הכרטיסים. רק לפני חודשים מספר נמצא קשר אל מוזיף הכרטיסים. היה זה ההרפתקן ההונגרי גרי דוד שטרן, שוכה לפני חודש בפירסום ניכר בעתונות, אחרי שירה בעצמו כאילו בטל אהבתו הנכזבת לזמרת היווניה של קפה אריאנה (העולם הזה 1047).

בשיחות עם ידידים היה שטרן מפליט לא פעם: "לוא היה פעם בשנה עסק כזה, לא הייתי צריך לעבוד כל השנה". ודרישותיו של שטרן לא היו צנועות ביותר. בעת המשחק נגד רוסיה היה שטרן שותף בסוכנות הכרטיסים רוקומו. לה נמסר חלק ניכר מהכרטיסים להפצה. זמן קצר לפני התאחדות גילה שטרן כי עסק בהפצת כרטיסים מזויפים והוסיף את ההערה: "וייס הוא מנהל. לא נתן להרחיח לירה מבלי שירחיק בעצמו חצי".

וייס ידע הרבה מאוד על מה שהתרחש בעסקים של מכירת הכרטיסים למשחק נגד רוסיה, משום שהיה מעורב בהם בעצמו. על כן הוא לא פוטר ממשרתו, עד אחרי שהתקציב שכלל את סעיף רוסיה עבר את אישור האסיפה הכללית.

★ ★ ★

הכז מרמים את הכז

ר שחיתות אינה נחלתם של עובדי ההתאחדות הכדורגל בלבד. היא עברה גם לדרגים נמוכים יותר. אחת התופעות המעניינות ביותר בכדורגל הישראלי היא תופעת הדו"חים על מכירת הכרטיסים למשחקים השונים. אין צורך להיות רואה חשבונות מוסמך כדי להבחין כי הדו"חים על מכירת כרטיסים למשחקים, הנמסרים להתאחדות הכדורגל עלידי גוברי האגודות, והמועברים הלאה מההתאחדות לעיריה ול"אוצר, אינם מתאימים למספר הצופים. אם במשחק מסוים מראה סיכום ממוצע של אומדנות העתונות על 8000 צופים ש-

הופיע גלובוס

1958

העט הכדורי החדש ביותר

הצורה: גורה עדינה ומהודרת

הצבע: במבחר צבעים מרהיבי עין

הקלים: אינו עלול לקרוע את הכיס

המילוני: ארוך יותר

דרוש לראותו ותתפעל מצורתו

(המשך מסמך 4)

חזרו לבתיכם, סיסק אחד העתונאים את ההגדרה החריפה ביותר למאורע העגום: "קרקאסם".

בן המשפחה הטובה

מכל 11 נאשמי כפרקאסם, היה גבריאל אוליאל הטיפוס העליו ביותר. הוא לא בחור סתם, הוא בן של בון פאמי (מש" פחה טובה), הצביע אליו ידיו, הנאשם השני, גבריאל דהאן. משפחתו הטובה של אוליאל היתה לשם דבר.

הצעיר היהודי מאוראן, במערב אלג'יריה, גורש מבית הספר הצרפתי העממי ביום בו הפציצו האנגלים מול חוף עירו את הצי הצרפתי, כדי שלא יפול לידי הגרמנים. הוא עבד כקצב, מקצוע שירש מאביו. אולם נשמתו נכספה אל הצבא. כשפרצה מלחמת העצמאות בישראל, מהיר להצטרף למחיל. כתותחן נגד טאנקים, הוציא ליד רפיח שלי שה טאנקים מצריים מכלל פעולה, בהפעילו תותח שלא היה מחופר.

בין הקרבות היה אוליאל רודף-יערות מדופלם. באחד הימים הכיר צברית ספרדיה בחדר-האוכל של יחידתו, נכנס עמה בשיחה, אף שלא ידע כמעט עברית. אחרי עשרה חודשים נשא הצעיר בן ה-18, שהיה בודד בארץ, את הצעירה בת ה-18.

סמו לגיון-הזרים. למשך כמה שנים פשט את המדים. בארץ-הצענע לא היתה עבודה לקצב מומחה. תחת זאת הלך לעבוד כרכבת, שם היה חותנו מנהל-עבודה. אולם לא היתה לו מנוחה במקצוע הפרואני. באחד

"למה מלאת את הפקודה? למה לא סירכת?" אוליאל הסתכל בו רגע בחוסר-הבנה, השיב: "אלו היתה אדם המסרב למלא פקודות, לא הייתי הולך למשמר-הגבול".

"אבא מחוץ לעיר." למחרת הלילה, נדמה שאוליאל שכח את הכל. הוא נשלח לרצועת-עזה, מילא במשך חודש את תפי קידו שם, גם אחרי ששמואל מליניק ובני ריאל דהאן נאסרו. לאשתו לא סיפר שום דבר.

כשניתנה לו סוף-סוף חופשה, חזר לאשתו, שגרה בדירה קטנה בבית מוזנח בשכונת-ספירא בתל-אביב. בלילה הראשון נקרא להתייצב מיד בתחנת-המשטרה של נסי-ציונה. אשתו נסעה עמו. לתדהמת שניהם נודע להם שם כי יש פקודת-מאסר נגד רבי-שוטר אוליאל.

מאו נשאה האשה לבדה עם אמה ושני ילדיה, זיאקי בן ה-6 ואלברט בן ה-2. הי אשה, שהוסיפה לקבל שלושה רכעים מי משכורתו של בעלה (המשכורת המלאה: 210 ל"י נטו לחודש), סיפרה לילדיה כי "אבא עובד מחוץ-לעיר". פעם חזר הביתה, כדי להיות ליד בנו בעת ניתוח-שקדים.

השבוע, בשעה שבמקום-ההוצעה נערכה הסולחה הגדולה (ראה לעיל), היה רבי-שוטר גבריאל אוליאל, בן 26, במרפאת המחנה הצבאי בו מתקיים המשפט. הוא נטל לידו מיכל של גוללות למוינאל, לקח מלוא הי חופן ובלע אותן.

היה זה כמעט סופו של החייל המקצועי העליו. בקושי ניצול בידי הסגל הרפואי של המחנה, כדי שיוכל להשתתף במערכת

צפויה אופנסיבה נרחבת מצד המערב לשוב ולרכוש את עמדת-הכבודה בהתחרות חבירי-גושית.

הקו המסתמל: הפחתת ערכן של בריתות ההגנה השונות, ושילוב כל אותן מדינות במערך עולמי, אשר לרשותו תעמוד עתודה צבאית. כלכלית ואסטרטגית.

נקודת-מוקד באופנסיבה זו יהווה המרחב האפרי אמייאלי.

המערב סבור כי עליידי שילוב מדיניות של הנשת עזרה כלכלית, ציוד צבאי והפעלת לחץ תקיף וקיצוני, יצליח להתגבר על חזירת ההשפעה הסובייטית בארצות ערב. מטרה ראשונה במסע זה תהיה מצרים.

ישראל תצורף למערך המערבי המורחב.

שום חזוים או בריתות, יינתנו הבטחות ברורות לבסחון ישראל. המערב רואה בישראל מוצב חשוב במלחמתו נגד התפשטות הקומוניזם, ולכן יהיה מוכן לדאוג לקיומה.

ישראל לא תגיב כחריפות על ההתגררויות האחרונות מצד ירדן.

האמריקאים הסבירו לממשלת ישראל כי המעשים הירדניים מוכתבים עליידי מצבו הנואש של המלך חוסיין, מול ההסתה המצרית-סורית. לעומת זאת, הבטיחו האמריקאים לנקוט בפעולה שקטה בעמאן להרגעת המצר בגבול ישראל.

סחות מתונה תהיה התגובה הישראלית למעשי סוריה.

ישראל תודיע לאו"ם שהיא לא תסבול שום התגררות בגבולה הצפוני, וכל מעשה איבה נוסף מצד הסורים יגרום אחריו תגמול.

מדיניות החוץ של ישראל בימים הקרובים תתנהל בסימן פתיחת מועצת הברית הצפון-אטלנטית, שתיקרך בפאריס בעוד שבועיים.

בשיחות עם השגרירים המערביים בישראל, ועם מסלוליהם, ינסו המדינאים הישראליים למנוע דיון בהצעה תורכית-איטלקית, המכוונת לחסרת שלום ישראלי-ערבי על חשבון ויתורים טריטוריאליים מצד ישראל והחזרת חלק גדול של הפליטים הערביים.

אין סיכויים קרובים לעליה גדולה ממוזרח אירופה.

מפולין תימשך בורס מואס וקטן הרבה מאשר בחדשים האחרונים. מהונגריה יתחילו להגיע עולים החל מראשית שנת 1958. מרומניה יורשו לעלות רק בודדים.

הארץ היחידה בה נדחקים יהודים לע" ליה המונית — פרס — תתרום אף היא מיכסה קטנה בלבד. הסיבה: החלטת הנהלת הסוכנות לא לנצל תקציב "א" רופ" לצרכי עליה מזרחית.

פרשת הרב הראשי יצחק נסים תוסר מהפרק, ביני הח' ליט שאין זה מן התבונה הפוליטית להסתכסך עם הרב, ואילו ראשי המגבית הסבירו כי כל פגיעה במעמדו של הרב הראשי עלולה לסגור אלפי בתי כנסת בפזורה בפני שליחי המגבית עם זאת לא תסיר אחדות-העבודה את הצעתה לדון במליאת הכנסת בפרשת הרב נסים, אולם הצעה זו תוסר בקולות מפא"י והותיים.

עיריית ירושלים תחיה כי חדשות, כתוצאה מדו"ח מבקר המדינה על עבודתה, שיפורסם בימים הקרובים.

תהיה זאת הפעם הראשונה שבמקרה המדינה יפרסם דו"ח מלא על עבודת העירייה, תוך גילוי ליקויים רציניים ביותר.

יעקב כחן יתפטר מתפי קידו כראש הש.א. ויועבר ל" מנגנון הבחירות של מפא"י.

זאב שרף, הממונה על הכנסות המדינה והאחראי הישיר לפעולותיו של כחן, החליט כי למען המשך תיפעולו היעיל של מנגנון הבילוש לא תהיה ברירה אלא לסלק מתוכו את האיש שזהותו פורסמה ברבים עליידי העולם הזה. הי ש.א. ימשיך בדרכו, גם בלי יעקב כחן.

יתכן כי משפט כפרקאסם יפתיים כפשרה.

עלה הרעיון להודות באשמה תמורת הסכמה מראש מצד התביעה שלא לדרוש עונשים חמורים.

יחוקק חוק מיוחד למושבי עובדים, שיקבע את הזכויות והחובות של חברי המושבים. הכוונה: לתת למזכירות הממונות של המושבים סמכויות מינהליות, שייחייבו את המתישב בקשר לתשלומיו וכפוף עליו לשלטון מפלגתי.

הרוקחים יצאו למלחמה נגד ההצעה לחוקק חוק שיחייב את השכירים להיות חברי קופות-חולים.

זה ישימם את הקרקע מתחתם, מאחר שהמבוטחים יקבלו את תרופותיהם מבתי המרקחת של הקופות.

הסוכספירות לבנות יורחבו לכל תקופות השנה, כדי לאפשר למשוקים הגדולים, ובעיקר תגובה, לדרוש מן המגדלים הצמחה מלאה וקבועה מראש.

מהפכה צפויה לענף המרצפות.

לבני הסיליקאט, מתכוננת איסוגג להוציא לשוק מרצפות מסוג חדש, עשויות מחומר איסונג, שמחירן יהיה זול ב-30% ויהיו ניתנות לניסור וקידוח חורים.

נאשם גבריאל אוליאל, אשתו שרה, בנו אלברט וזיאקי. "אלו הייתי אדם המסרב למלא פקודות..."

האחרונה של המשפט הגדול, המתקרב הי חודש לסופו.

משפט

שהיינו

הנאשם הישיש עלה בקושי אל דוכן הי עדים. התובע אליהו פילינסקי קרא באוזניו את גליון האישום: "אתה נאשם בגניבת שטיח בשחי של 10 ל"י מביתה של עדינה ישראלי בתל-אביב. יש לך מה להגיד?"

לשמואל מורחי, 74, היה מה להגיד: "אחי רי 74 שנים הגעתי בפעם הראשונה לבית המשפט. אני רוצה להגיד, השיב מורחי, בהיותו את ירו על התניך, "שהחיינו ו" קיימנו והגיענו לזמן הזה."

אולם השופט דב זוהר לא התפעל מברכת הנאשם הוקן. הוא מצא את מזרחי אשם בגניבה, קנס אותו בחמישים ל"י, והזהיר לבל יעבור שנית על החוק, אפילו למען תפילה בבית-המשפט.

הימים בא מכתב גואל לכתובתו של גבריאל. הקונסול הצרפתי דרש כי הגבר, שהיה אורח צרפתי, יתגייס לצבא צרפת. אוליאל חשש לגורל אביו, עסקן קומוניסטי באוראן, אם יסרב. הוא לקח את אשתו, הושיב אותה באוראן בבית אביו, מנהל-עבודה בבית-הרושת לפריגיידרים, התגייס לצבא. כסמל בלגיון-הזרים נשלח לקוריאה. בנו זיאקי, הלך לגן צרפתי, אשתו קיבלה אורחות צר-פתי.

כשחזרה המשפחה לארץ, לא היה לה קל להתאקלם מחדש. הבן דיבר רק צרפתי, הילדים לא רצו לשחק עמו. האב לא חשק במקצוע אורחי. הוא רצה להצטרף לצבא-הקבע, אולם אשתו התנגדה. בצבא היו בחורות רבות מדי. תחת זאת התגייס למש-מרהגבול, שם אין בנות בכלל.

בלילה-ההוא היה אוליאל מפקד חוליה. יתכן שהיה יוצא נקי מן המאורעות הי טראגיים, אלמלא נשלחה חוליתו לפתע לי הצטרף לחוליתו של עופר בכניסה לכפר. באתת החקירות נשאל עליידי אבא חושי:

פתח לאמהות

החוק הן בהסדרת נשואין וגיטין מכיר בזכותם הכלכלית של בתי־הדין הרבניים לפסוק בעניני אישות של אורחי ישראל הי יהודיים. השבוע התפרסמה בקובץ פסקי הדין של בית־המשפט העליון החלטה עקי רונת, המצמצמת במידה ניכרת את סמכויות בתי־הדין הרבניים.

שלושת השופטים שישבו בדין, דויד גויי טין, צבי ברנזון ומשה לנדוי קבעו, כי זכותו של בית־הדין הרבני לפסוק בגורלם של ילדי זוג מגורש, מוגבלת ליום מתן הגט עצמו. את הבעיה עוררה אשה גרושה, שנכנסה למסדרו של עורך־הדין מאיר דינאי, בבקשת עזרה. "בעלי רוצה לקחת ממני את בני בן השש", סיפרה לו; "הוא הגיש בקשה לבית־הדין הרבני".

דינאי ידע כי בית־הדין הרבני יחליט, כמעט ללא ספק, עליפי ההלכה העברית הקובעת: "רמיא אב על בניו". כלומר: אזרי גיל שש ישנה לאב זכות־בכורה ל: חינוך בנו. במקרה זה היה עוד פחות ספק ביחס לתוצאת התייעה כי האב רצה להבנים את בנו לבית־הספר דתי, דבר שהיה מאד מוצא חן רבני רבני.

השופטים הסכימו. בבית־המשפט ה: עליון טען עורך־הדין דינאי כי אמנם העניק החוק סמכות לבית־הדין הרבני לערוך גיטין אולם סמכות זו אינה יכולה לחול על גורל בניהם של הוגג הגרושי, שנים כה רבות אחרי ביצוע הגט. "בעת מתו היט החלט כי עד גיל שש יהיה הבן אצל אמי", טען הפרקליט. "בדבר החלטה חדשה הייב האב לפיות לבית־המשפט המחוזי האזרחי, לפי הסדר הרגיל. על כן, אין לבית־הדין הרבני כל סמכות לרוו בגורל הילד".

השופטים סברו כדנאי. החלטתם פתחה פתח בפני אלפי אמהות גרושות לדרוש את ביטול פסקי־הדין הרבניים, המיידיים איתן למייר את ילדיהן לבעלי־הילד־לשערה. אם פסקי־דין אלה ניתנו במועד מאוחר יותר מיום מתו הגט עצמו.

עסקייה המפלגה הדתית הבטיחו כי פתח זה לא יישאר פתוח זמן רב. "אנחנו וחכע תיקון מידי בחוק". הכייו אחד מהם. "ואין שום ספק שנקבל אותו".

דרכי אדם

דון קישוט בין המחנות

קלמן גלברד הגיע לארץ־ישראל ימקרה, וכמעט במקרה נשאר בה. הצעיר הממושקף, קומוניסט פעיל בעיר מולדתו בלונסק, נכר נס לבית־הס היר לעתים כה כרבות, עד ששהיתו במקום נמאכה על אשתו ועל ה: שלטונות הפולניים גם יחד. אחרי, השחר חזרת היפה, שיתחרפה את בעלה פעם אחרי פעם, בעזרת כספי אביה. לבסוף החליטה שיום דבר מלבד שינוי קיצוני באקלים לא ירפא את בעלה מטייתו לסכן את עצמו למען האידיאלים בהם האמין.

הזוג גלברד, יחד עם התינוקת שהותה בתם היחידה, הגיע לארץ באשרת תיירים. כשנכתימה שקיפת האשרה, הועמטה המש פחה ללא גינוני טכע על אינה שנועדה להוביל חזרה לפולין. רק התערבות הרב הראשי, שזכר לטובה את תרומתיו של החותן העשיר לקרנות הציוניות מ:עה את הגירוש דקות מעטות לפני הפלגת האונייה.

הסיוון הנצחי. גלברד נשאר בארץ, התחיל בה מיד במקום להפטיק בפלונסק. הוא הצטרף למפלגה הקומוניסטית ההשאת (פ. ק. פ.) ונבחר במהרה לחבר הועד ה: מרכזי שלה.

האיש העדין, שחי בצנע, ושמיסירותו ל: עניני הפועלים היתה כה פשוטה וטבעית, התחבב על פועלים רבים. הם הכירוהו כראש הסיעה הפרולטרית בהסתדרות, ששימשה מכתה לפ. ק. פ., עד שזו יצאה מן המחתרה עם התקפת הנאצים על ברית־המ:ציות ו: הקמת ברית צירציל־סטאלין. החום האיש והכנות הכוללת של האיש השכיחו בלב רבים את השקפתיו הקיצוניות, שלא היו פופולריות ג: אז.

באותם הימים הכיר "קלמן" את בתי הכוהר בישראל כמעט באותה יסודיות ש: הכיר את חבריהם בפולין. בניגוד לסייוון נגד הפורשים, שהיה חז:פעמי ודרמתי, היה הסייוון נגד הקומוניסטים שקט ומתמיד, נמי שך דור שלם. מדי פעם נאסר גלברד בידי קציני־הבולשת היהודיים, נכלא לכמה ימים, עונה ושחזרו. באחת הפעמים האלה עשה קצין משטרה יהודי, המשרת עדיין במשטרת (תמשך בעמוד 12)

שניים יצאו לבלות לילה עליז בחיפה וכשהגיע הזמן לשלם ט רצח בשלוש

ריה כוידרת פילחה את חשכת הלילה הקר של יום ראשון בשבוע שעבר. צחחה חדה שבאה בעקבותיה, אורות נולקים ו: צפירות הסירנות של המשטרה ומגן־דוד אדום השלימו את התמונה. במרכזית הט לפונים של מטה המחוז הדיע השוטור התורן למפקדו, ראש הענף הפלילי: "רצח בוצע לפני כמה זקות ל:ד בנין הדואר." אותה שעה כבר היה החשוד־ברצח כלאו בתוך תא־המעצר של בנין מטה המחוז. במנון הבית לגם השיטר פיליפ אב: רמוביץ ספל קפה, סיפר לחבריו על רגעי החרדה, שעברו עליו מן הרגע בו נשמעה היריה ועד למעצרו של החשוד: "הייתי בשמירה במגרש־החניה של בנין מטה ה: מחוז. כששמעתי את היריה רצתי ל:יחן המקום ממנו נשמעה. על מדרגות הבית עמד בחור צעיר, ובידו אקדת. הוא איים עלי בכלי וצעק: אל תזוז! בידי היה סטן שנמסר לי לשמירה. הפניתו איתו כלפי מעלה ויריתי צרור באוירי. מד התאספו שיטרים מכל חלקי הבנין — רבים מהם עם נשק ביד. הצעיר זרק את האקדת והרים את ידיו."

בחוף, ליד בנין הדואר, הבזיק צלם ה: משטרה במצלמותיו. אחות מגן־דוד־אדום פרשה סדין על גופת המת. רופא קבע את המחת, חתם על דו"ח הבריקה בלשים שנקראו לזהות את ההרוג עשו זאת במבט ראשון: "זהו אליהו בכר מחוף שמן. רועה זונת".

לפי הוראה מיוחדת יצאו הניידות לכל חלקי העיר התחתית. בסריקה קפדנית עברו את כל בני המרות, המחששות וחזרי ה: פרוצות, אספו את כל הטיפוסים החשודים שנמצאו שם. במטה גיגש קצין האיזור לחקור את החשוד, יוסוף מיעה, תושב אום־אל־פחם שבמשולש. "ספר על כל מה שקרה הלילה", ביקש ממנו.

מודיע בא העירה

וסוף מחמוד מוענה הגיע לחיפה לפנות ערב. החבור הצעיר (24), ה: לבוש אירופתי, חיפש מקום לבלות בו את הערב. ברחוב המלכים פגש את חברו מוחמד שרים, פועל בן 22, תישב עכו. גב מוחמד בא לחיפה לבלות. השניים החליטו לעשות זאת בצחאת.

מוענה לא היה זור בעיר הגדולה. כבר מצעירותו עבד במשקי היהודים ב: חדרה ובכרוך־יעקב, הוזמן משם לעיתים קרובות לחיפה. בזמן האחרון הוא עבד בשירות המשטרה, שימש מודיע הקיבוע של הקצין ספרן. קת"ם משטרת עפלה. ב: המלצתו של ספרן זכה יוסוף ברשיון ל: אקדת. אותו היה מחויק בקביעות בכיסו. אחרי ארוחת ערב דשנה באחת ממסעדות

חבריו, יוצא־תורכיה כמוהו, ביקש מהם להצטרף למסיבת ה"סולחה" שתיערך האחד הבארים בעיר, על חשבונו של מוענה. הם נענו ברצון. מרים נשארה במקום. היא היתה רגילה כבר למריכות סביב התשלום עבור שירותיה, השאירה את סיום המשאומתן בידיה של כבר מעבדה. מוחמד נשאר אתה.

רצח בבית קפה

א היתה זו הפעם הראשונה בה הס: תכנו לקחותיה של מרים במריכה ש: נכתימה בשפיכות־דמים. מרים חסיין רחאן הגיעה לחיפה מאום־אל־פחם מולדתה לפני

המשפחה השכולה

מסורת העדה התורכית סאלית נמנית מספחת בכר.

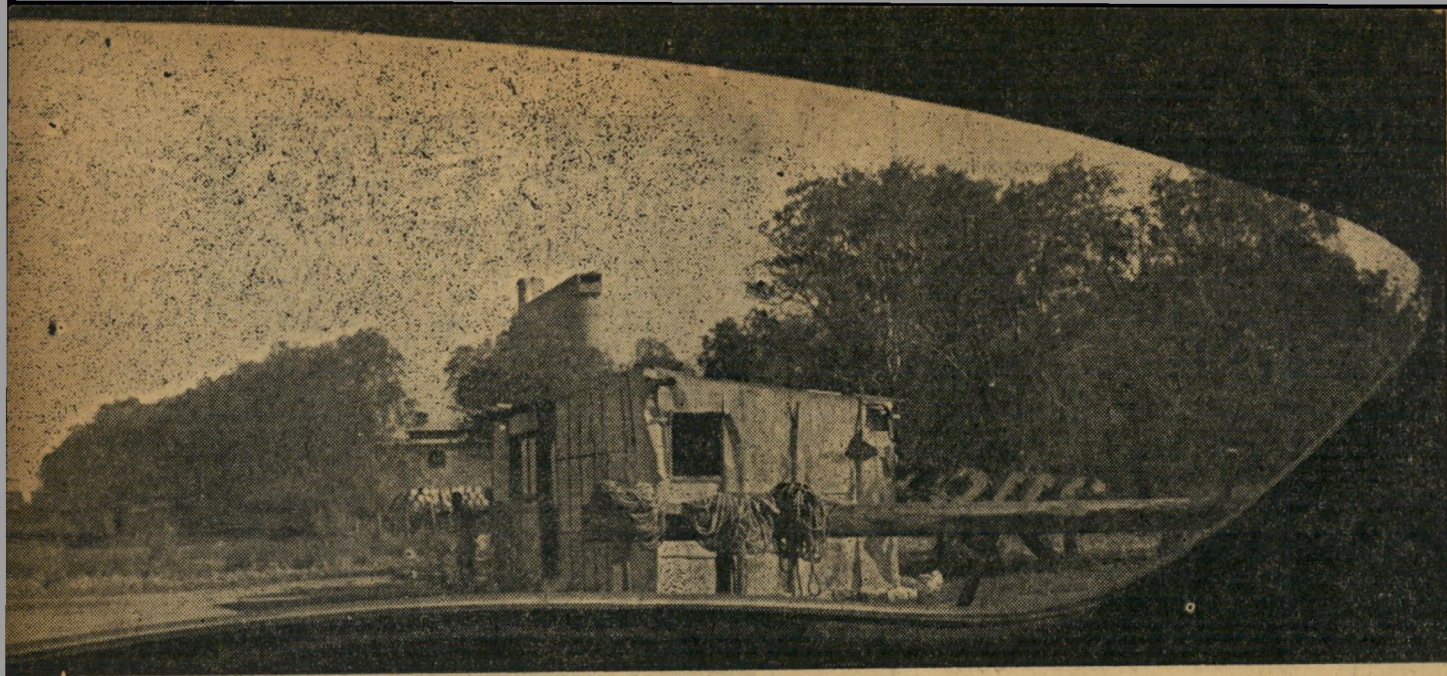
ברוך כהן, אחיו של רפאל, שנרצח בעת קסטת־דמים באחת ממסבאות חוף שמן, נט הוא בעטיה של מרים רוואן, יוצא מבית בכר, לשם בא כדי לנחם את האבלים. ביתה של משפחת בכר הוא צריך מט־ליפול בחוף שמן המאכלסת משכנות־עוני, בתי־בושת ומאורות־חאשיש. חוף שמן נמל, בין חביות מאגר הנפט בנמל ובין בית־החרושת שמן בעיר

בית הנרצח

ור הבילוי אידע ליי

רבע שנים. לא עברו ימים רבים, הצעירה (16) התייצבה במשטרה. כי נאנסה בידי צעיר ערבי צעיר נאסר מיד והובא לריון. נס לא הורשע. במהלך המשפט רים לפתע את העדות שמסרה ב"זעידה לטובת האנס. המשטרה הח"ום במתלוננת החסודה, וזאת הוב"באצט עדות שקר, נידונה למאסר

ו שוחררה מרים ממאסרה, היא אל היצאניות הולות בחוף שמן. בית-הסוהר דחפו אותה גם לעישון לזריקות מורפיום. את רחצה אסף די ויצאת רכב בשם יוחה רחמי,

מצוד על באי המאורת. בחוק, ליד החלון השמאלי, נראה אחד מ. וברי המאורה, כשהוא מכין את הגחלים לנרגילות המכילות את החאשיש. את התמונה צילם עלם העולם הזה מתוך חלונה האחורי של מכונית, שחנתה במרחק ניכר.

יוסף, הנחית על ראשו בקבוק שבור, ש"גרם לי סוף פצע עמוק מאוד בגולגלתי. יוסף ברח על נפשו. הוא היע מדרגות בנין המשטרה, כשראה את דמותו של אליהו מתקרבת אל הסימטה שבין בנין המטה ובין הדואר המרכזי של חיפה.

★ ★ ★

יריה אחת

ר יד בנין המטה, על מרגות הבית, חזר ליוסף א מילבו. במקום להיכנס לבנין, הוא נשען על הקיר, שיף את א דתו מכיסו וחיכה לרודפיו. שתי והמוכ"מ מחלטי לפרוע אתם את החשבון, במקום בו עדיף כוחו על כוחם.

לבסוף, התקרבו הר דפים לסימטה בה שוכן מטה המשטרה. שני חבריו של בכר ניסו להניא אותו מלהמשיך ברייפה. הוא המשיך להתקדם בעצמו, כשהוא צועק ומקי לל בכל פה.

בכר נכנס לסימטה. צלו הדול השת"ע לפניו. הוא לא ראה את יוסף העומד על מדרגות המטה, כשאקד חו בידו. יוסף חיכה בשקט. הוא כיון היטב את אקדחו, העיף מבט לאחור אל בנין המט"רה, ולחץ על ההדק קול הנפץ פילח את השקט. אחריו נשמעה נפילתו של בכר. יר"סוף היה קלעי טוב; הוא פגע ישר בראשו של בכר, הרג אותו במקום.

★ ★ ★

בסירה גנוב' זעכו

שני חבריו של בכר חזרו לחוף שמן. שם יהיה אסון גדול. אליהו רדף אחרי יוסף. יוסף ברח למ טיה" סיפרו השניים, שלא ידעו עדיין שאליהו חברים מתבוסס בדמו ליד בנין הדואר.

הנרצח
תמונת החתונה של אליהו הו בכר. את משפחתו קיים בכר במשכורתו כפועל בחברת דגון.

במקום
השוטר פיליפ אברמוי ביץ, האיש שתכניע את החשוד, מצביע על המקום ממנו נורתה היריה.

המאורה

בדון רעוע עשוי קרעי-ברזנט, מיטת אהלים ושבריי לוחות, מאכלס את מאורת החאשיש של "אהרון ה" יחני. במקום זה הותקפו פעמיים קציני משטרה ושוטרים שניסו לערוך

בפעם האחרונה, לפני חודשים אחדים, סירב הרופא ל:צע ניתוח נוסף בבטנה של מרים, אחרי שבלעה שני מזרקות, עט רולקס ומפתח, בבית-הסוהר.

★ ★ ★

הרדיפה עד למטה

ו יוסף, בכר וחבריו, פנו לקפה דול" פין ברחוב המלכים בחיפה. הם ישבו ליד אחד השלחנות, פקדו על המלצר לה"ביא להם בקבוק קוניאק וכוסיות. אך המיסקה לא השכין שלום אחרי הכו"סית הראשונה נמשך החיכוך על דמי-שירותיה של מרים. "אין דבר כזה!" צעק בכר על יוסף, ששילם בעד הקוניאק, "אתה צריך לשלם לה."

יוסף הומין אוכל ומשקה נוסף, אך הי חיכוך לא נסק. בכר וחבריו אכלו הכל פה, כששיכרותם הולכת וגוברת מרגע לרגע. לבסוף קם מוענה ממקומו, יצא לרחוב, כשהוא מסתכל בלי הרף לאחוריו. בכר ושני חבריו יצאו גם הם, עקבו אחרי מיענה בחשיכה, כשהם מתנדנדים מצד לצד ופול"טיים גידופים וצעקות אל חלל הלילה החיפאי השקט.

מוענה נבהל. עדיפית הכוח היתה לצידו של בכר. ואז נזכר הצעיר הערבי במעבדיו מן המשטרה, החליט לסות לכיון בניו מטה המחוז ימיילה הרחוב, לבקש שם מקלט מ"פני רודפיו.

המרחק בין הגרדף לרודפיו קטן מרגע לרגע. צעדיהם הכבדים של הרודפים נש"מעו היטב על מרצפת הרחוב. יוסף, שהיה עייף ממאורעות הלילה ומכמת הקוניאק שבלע, הרגיש כי כוחותיו עוזבים אותו. הי יאיש גובר המשיך לסגת לכיוון בנין המטה, כשהוא מיתכל בפחד אל שלוש הדמויות הקרבות ובאות.

★ ★ ★

בקבוק שביר על הראש

מ ול גירסה זו, המואצת את היזירה בעדויות שגבו חוקרי המשטרה החיפאית בליל הרצח וביום שלאחריו, נפוצו בחיפה שמועות המבססות גירסה שונה לגמרי.

יוסף מוענה, אימרים מקירות אלה, יצא מאוס-אליפסם לפנות ערב. הוא נפגש בחדרה עם שניים מידידיו, עריבים תושבי רמלה, שהומינו אותו לשתיית כמה בקבוקי משקה באחת המסעדות אחרי שחיסלו שלישי בקי בוקי קוניאק, יצאו השלושה לאוס-אליפסם, סעדו בביתו של יוסף את ארוחת הערב. בתום הארוחה הומינו האורחים את יוסף לצאת אתם לנצרת במכונית. גז הנצרת המשיכו השלושה לחוג את הפגישה, החליטו לנסוע בצאתא לחיפה, בחברת שני חברים מנצרת.

של הנרצח אליהו בכר, בגמר ישיבת השבעה. על זנחת הסעודה המוגשת עם טיוס ימי השבעה, לפי ל לשמאל — אמו של הנרצח, בנו, אחותו ואשתו.

שהשאיר לה לכללתה רק לירות בודדות ליום.

ערב אחד, לפני שמונה חודשים, ישה מרים בבית-הקפה של פרנסו בחוף שמן. מעבדה, יוחנה רחמי, שתה בחברת קבוצה גדולה של יהודים יוצאי-תורכיה והקשיב לשידורי קול ישראל. לפתע נשמע קולה של מרים: "העבירו את הראדיו לשידור ב"ערבית!" יוחנה קם לעשות את רצונה.

יתר המס בים היו שיכורים ברובם. "לא רוצים ערבית. כאן מדינת ישראל!" צעק אחד מהם, רפאל כהן. יוחנה התעקש, הי עביר את מחוג התחנות לשדורי ראדיו רמאללה. כהן קם להתנגד למעשה השרירותי. אך לפני שיכול היה לעשות משהו, חתף יוחנה סכין מטבח גדולה וחנה, פצע את רפאל כהן פצע-ימות. הוא הובא לדיון באשמת הריגה, נידון לשלוש שנות מאסר. מרים העידה נגד יוחנה במשפט.

לבת הכפר היו הודמנויות רבות אחרית לבקר בבית-המשפט. בסריקות-כתע של הי משטרה היתה מרים נעצרת תדיר, מובאת לדיון בענין יצאנות ושוטטת חשודה. הבית הסוהר היתה מפורסמת במעשיה המזרזים: היא היתה בולעת כפות, מזלגות ומזרקות, וארבע פעמים היו שלטונות בית-הסוהר נא"צים להביאה לניתוח, כדי להוציא מבטנה את העצמים המיותרים אשר בלעה להנאתה.

במדינה

מות אחרים בארץ. שני קודמינופס יש ראלים, שעברו בחברה, ירדו מן הארץ וי השתקעו בונוצואלה ברוכת-הנפט. 10 קוד- חים נוספים הגישו בקשות להיתר הגירה. ארבע מכוונות-קידוח, ביניהן מכוונת-הענק סופר-111 המסוגלת לקדוח לעומק העולה על 15 אלף רגל, משותקות. המומחה העיקרי של החברה, מייסדה יעקוב נובק, נסע ל- ספרד כדי להחזיר את מכוונת-הקידוח שם. סגל החברה, שנהיה 300 איש, עומד לרדת ל-70.

הסיבה לזינוק לא היתה נעוצה בחוסר אפשרויות בישראל. גרמה לו תופעה טבעית אחרת לגמרי: המלחמה הנואשת בין חברת מקורות לבין חברת סולל-בונה, שכל אחת מהן מחזיקה 32% בחברה זו. המלחמה בין שני המנהלים, שעירערה את יסודות משק-הנפט של ישראל, היתה רק חלק מ- מלחמה לחיים ולמוות של שני לחייתני ה-

קלמן גלברד ובתו (1946)
בוגד לציונים, בוגד לקומוניסטים

משק ההסתדרותי, שכל אחד רצה להיות השליט היחיד בשולית הנפט הישראלית.

אימפריאליזם המפעלות. מפעלי מים מבצעת רק את העבודה הטכנית. החברה המפקחת על פעולותיה, והמחזיקה למעשה בשדה-הנפט של חלק, על 19 הבארות הי- מטיקות 200 טון נפט ליום, היא חברת מצדה. בחברה זו נערכה המלחמה המכרעת בין השותפים.

לגבי אנשי המשק הפרטי, אין הבדל רב בין שני הלחיתנים, שהשימונו על-חשבון אשראי ממשלתי והשתחררות מתשלום מס- הכנסה. אולם לגבי מנהלי הלחיתנים היתה חשיבות עצומה למאבק זה, כי בתוצאותיו יהיו תלויות עמדותיהם האישיות וכוח של טונם.

בניגוד לסולל-בונה, שגדל עוד לפני קום המדינה ונבנה בעיקר על-ידי שיטת מסופפת של העדפה ושיחורור ממסים אמיתיים, הרי מקורות היא בעיקר יצירת המדינה. ההסי- תדרות השקיעה בה רק 200 אלף ל"י, אולם יש לה אותו מספר של מניות (33%) כמו לממשלה, שהשקיעה בה (בצורת הלאחאות ללא מועד-פרעון מוגדר) סכום של 80 מיל- יון ל"י. מול מימון אנדי זה, היה גם סולל-בונה מקופח.

הדבר שנתן למקורות את כוח-המחץ שלה בחוגי הממשלה היתה העובדה ששניים מ- מנהליה-לשעבר הפכו שרים: לוי אשכול ופנחס ספיר. לעומת זאת אין לסולל-בונה אף שר אחד, ומנהליה-לשעבר לא הגיעו אלא לדרגה של צירים וחברי-כנסת.

אמנם, מקורות הוקמה במטרה מפורשת לעסוק רק במים, ולצורך זה חוסלו כל ה- מתחרים הפרטיים והממשלתיים (כגון תהיל)

• שאר התניות: 32% בידי הסוכנות, 4% בידי יעקוב נובק.

(המשך מעמוד 10)

ישראל, את צרכיו לתוך פיו של האסיר. כשעלה קלמן מן המחתרת, קרה משהו בארץ מולדתו ששינה באופן יסודי את גישתו לבעיה היהודית. הנאצים השמידו את יהודי פולין, וביניהם גם את יהודי פלונסק ומשפחת גלברד. השואה רדפה אחרי הקר- מוניסט החתיק, שלא היה איש-מפלגה אטום, אלא אדם בעל לב רגשני. הוא חיפש פתרון חדש לבעיה היהודית.

טיטו הראשון. לבטים מצפוניים אלה הולידו את המפלגה הקומוניסטית העברית. סגל שפרש מפ. ק. פ. ודרש הכרה בי- זכות העם היהודי לסיפוק שאיפותיו הל- אומיות, הקלמוניסטים, כפי שנקראו תח- לה על שם קלמן גלברד, כללו את רוב ה- נוער הקומוניסטי המשכיל של אז, וחלק מן הועד המרכזי של המפלגה. הם היו טיטו- איסטים לפני טיטו עצמו.

חיש מהר התלקחה המלחמה בין שתי המפלגות הקומוניסטיות היריבות. הקומו- ניסטים העבריים, שהתקרבו במידה רבה ל- לחיי (שהתקרבו או מצדם לרעיון של תמיכה סובייטית במחתרת הלוחמת) נשאו את רעיונם גם אל מעבר לגבולות המנדט. גל- ברד נשלח לפולין ולשאר הארצות הקומו- ניסטיות, כדי להסביר שם את הצורך במ- דינה עברית. בין שאר האישים שהכיר אז, היה קומוניסט פולני בשם חלדיסלב גומולקה. איש אינו יכול לקבוע כיום מה היה חלקה של הסברה זו בהכרעה ההיסטורית, שנמלה כעבור שנתיים. כאשר קם אנדרי גרומיקו בארץ והצביע בעד הקמתה של מדינה יהודית, היתה זאת סטירת לחי לפ. ק. פ., נצחון לקומוניסטים העבריים.

אולם לא הם קצרו את הקציר. בעוד שפ. ק. פ. הפכה למקיי והתחזקה מחדש, התפרקה המפלגה היריבה. רוב חבריה הצ- טרפו למפ"ם, כפלג מאורגן. ביניהם היו גלברד, אליעזר פרמינגר ושמחה צברי.

מכתב גורלי. באחת משליחותיו ה- אחרונות חלה גלברד בטיפוס-הבטן, ואחר-כך בשתפת-הריאות. כשהחמיר מצבו הוזמן רש- מית עלידי הממשלה הפולנית לבוא לפו- לין, להחלים שם על-חשבון המדינה. גלברד השאיר את אשתו ובתו בארץ, נתקבל כאורח מכובד בפולין.

אולם לא עברו הימים, והאורח הפך לפתע מוחרם. גלברד עצמו לא הבין את פשר השינוי הפתאומי. רק מאוחר יותר נסתבר כי חוגי קומוניסטיים בישראל שלחו מכתב לקומוניסטים הפולניים, הוזירו אותם מפני גלברד הבוגד והפלגן. בודד ומיואש, פנה גלברד ישר אל גומולקה, ביקש את התער- בותו. אולם לפני שפניה זו נשאה פרי, נפל גומולקה עצמו קרבן לטיהור סטאלי- ניסטי. שום קומוניסט פולני לא העז עוד להראות את פרצופו בקירבת החולה.

עירי ומוחרם, רחוק ממשפחתו, ללא אפשרות לצאת מפולין, איבד גלברד כל תקווה. מחלתו החמירה, שמה קץ לחייו בגיל 45.

בהיותו עוד אורח מכובד, ראה כי חזי- רים רועים בבית-הקברות היהודי. הוא דאג כי השלטונות יגדירו את המקום, יקימו בו מצבה לזכר השואה היהודית, על חשבון המפלגה הקומוניסטית המקומית. במותו נק- בר באותו מקום. צאתו הובאה לארץ על- ידי ישראל ברזילי, אז שגריר ישראל בפולין וחבר מפלגתו. הוא ביקש בה כי גופתו תחוסר בדגלי הלאום והמעמד, הצהיר מחדש כי נשאר "נאמן לעמו ולמעמדו".

האשה הנשכחת. השבוע ציינה אסתר גלברד את יום השנה השביעי למות בעלה. אחרי שבתה נישאה, נשארה האשה, שהיתה צלו הנאמן והבלתי-מתלונן בכל ימות חייה, לבדה ובחוסר-כל.

זמן מה ניסתה האשה בת ה-51 לקיים את עצמה בעבודות-בית, שטפה רצפות ו- ניקתה שמשות. אולם אחרי שלקחה בהת- קפת-לב, אסרו עליה הרופאים כל עבודה קשה. היא נשארה בחדר זעיר ועלוב בשי- כונת-שפירא.

חברי בעלה עלו בינתיים לגדולה, הפכו שרים ומנהלי משרדים ממשלתיים. איש מהם לא התעניין עוד באשת חברים המנות. כי קלמן גלברד, דון קישוט שלא היסט מעולם לסטות מקו של מפלגה כשמצפוננו דרש זאת, נשאר גם במותו בין המחנות: קומוניסט ובוגד בעיני הציונים, ציוני ובוגד בעיני הקומוניסטים.

המשק קרב הליתנים

הזינוק הראשון ירד על חברת מפעלי מים. המבצעת קידוחים בחלק ובכמה מקו-

דוגמא שווחות

Dugma
OVAL CIGARETTES

חיים ז'ונינו בע"מ • BEJARANO BROS. LTD.

20 סיגריות — 370 פרוטה

צרפת שויצריה ארצות-הברית

הן רק שלוש מתוך הארצות הרבות אליהן נשלחים מדי שבוע מינוי החוץ של "העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי, העתון הנקרא ביותר במדינה, המוסר לישראלי בניכר דו"ח נאמן ומלא על כל הנעשה בארץ, בכל שטחי החדשות.

משרדנו החדשים

נפתחו ברח' מוא"ה 42 ת"א
(בין אחד העם לשדרות רומשילד)
סספרי הסלפון 3-61562 נשאר ללא שינוי

ארקיע

קוי תעופה בישראל בע"מ

למדו שפות!

מהר וביסודיות בבית-הספר לשפות "קדימה"
תל-אביב, בני-יהודה 74, טלפון 20314

(א) אולפניות לאנגלית ללימוד מרוכז (2 שעות ביום) למתחילים ולמתקדמים וחוג לשיחה (Conversation) למשתלמים על- ידי מורים מאנגליה.

(ב) קורסים לעברית, אנגלית וצרפתית למבוגרים מכל דרגות הידיעות וקורס מיוחד לשיפור הכתיב העברי.

(ג) קבוצות לאנגלית לתלמידי בתי-ספר ג' ד' ה' ו' ז' ח' יסודיות, ה' ו' ז' ח' תיכוניות.

פרסים והרשמה: מ"9-12 לפנה"צ — 9-3 בערב (פרט ליום ו').

חוזה חסר-תקדים גאלץ משתכנים לוויחוד על משכחה

אסור להוליד ילדים!

משה דיאמנט וחברתו שושנה רצו להתחתן. היא היתה בת 22, הוא מבוגר ממנה בשנתיים. אולם על דרכם ניצב המכשול הגדול: אין דירה, גם להוריהם לא היו אלפי הלירות הדרושות לסילוק המכשול. על כן, כאשר קראו השניים מודעה באחד העתונים, שהציעה להשכרה בתנאים נוחים דירות בנות חדר אחד, נאה להם הברז כמתנת-נישואים מן השמיים. המודעה היתה של חברת השיכון דירות-עם, מיסודה של רסקו. אשר בנתה בית גדול בשכונת רמת-שאלו, בקצה הכרמל הצרפתי. הבית זה לכינוי בית החנויות, על שום החנויות התופסות את קומתו הממונה. שתי הקומות העליונות מחולקות ל-26 דירות זעירות, של חדר אחד ושירותים, המחוברות במסדרון ארוך. דירות אלה עמדו להשכרה, ללא דמי מפתח, בשכר חודשי של 47 עד 57 ל"י.

משה ושושנה השלישו 400 ל"י כערבון בידי פקיד החברה, התמו על שטרות שכר-הדירה, ובשמימה שמותיהם בתחתית החוזה שהוגש להם לחתימה. היו בו, בחוזה זה, סעיפים שקבעו כי המשתכנים מסכימים לחתור מראש על זכויותיהם לפי חוק הגנת הדירה, כי החברה רשאית להפקיע את כספי הפקדון, כי הדיירים חייבים לשלם ללא עירעור כל הוצאת-תיקון שיעשה עלידי החברה, אך למי איכפת סעיפים יבשים, כשהוא צעיר ורוצה להתחתן?

שעסקו בהפקת מים ובגז-עולם. אולם כמו סולל-בונה, שהוקם לשם סלילת כבישים ובנין בתים, הפכה גם מקורות למעצמה אימפריאליסטית, שחזרה לאלף ואחד שחכים אחרים. הנספך הפך להיות העיקרית, ובחיות זו התגשו דגיה-מלך.

מיקוח במקום קירוח. חברת מצדה בנויה על הסכם של סיפסופיפטי, חלוקה שהיה של ההשפעה בין המנהל מטעם מקור רות לבין המנהל מטעם סולל-בונה. אולם יחסיה-הכוחות לא התאימו לסידור זה: מקור רות מחזיקה ב-40% של המניות לעומת 20% של סולל-בונה. השאר נמצא בידי גורמים צדדיים, שהצטרפו לאחר המהפכה: חברת אפסל (20%) הצטרפה למחנה מקורות. מן אחר שהיא זיקקה לחסדי השירים הכלכליים. קבוצת מימאי של יקותיאל פדרמן ושותפיו הפרטיים (10%) עברה למחנה סולל-בונה. שאר 10% המניות נמצאות בידי בעלי מניות ברחוב, שהשפעתם אפסית.

כדי לתת לאנשיה שלטון-יחיד, תבעה מקורות לבטל את ההסכם הקיים וליצור הנהלה לפי מפתח ההשקעות. במקרה זה היה נבחר אלוף ברנע, איש מקורות, כמנהל כללי.

אולם סולל-בונה גילה התנגדות עקשנית. המיוזג יתכן רק, כך קבע הלל דן, אם יוכנסו לחברה גורמים נוספים העוסקים ב-נפט. המועמדים: חברת נפטא וחברת יהודה, שבשיתוף יש חלק לסולל-בונה, ואין פמט חלק למקורות. במקרה זה היתה מקורות נשארת במיעוט.

איש אינו יודע כרגע מי מבין הלוחמים ינצח. אולם כבר ברור מי הפסיד: מדינת ישראל ומשקיעיה-ההון, שכספם טובע במערכת-הקרן.

משטרה הדוגיים מתכסים

המישה דודגים אפרים חרשים חנו ב' שבוע שעבר ליד בנין המטה הארצי בתל-אביב. בעלי הדוגים, המטה מפקדי מחוז וות המשטרה, היו מסובים אותה שעה סביב שולחנו של המפקח הכללי, הקשיבו יחד עם שלושת סגניו להוראותיו התקפות: "עליכם למנוע בכל מחיר את התפטרות הקצינים במחוזותיכם."

את מפקדי המחוזות כינס סהר בוקה ה' אחרונה לפני השעה השתיים-עשרה. מירון שלום ומחפה הניעו לשולחנו מכתבי התי פטרות של ששה קצינים גבוהים בתפקידי מפתח חשובים: ע.מ.מ. יהודה ארבל, קצין התפקידי המיוחדים במטה מחוז ירושלים; ע.מ.מ. ישראל אילון, ראש הענף הכלכלי בירושלים; מפקד-ראשון יצחק אפרת, סגן ראש הלשכה הפלילית בנפת-הבירה; סגן מפקח מחוזי שלמה ביטר, מפקד כשטר הנמל בחיפה; ע.מ.מ. מרדכי רון, מפקד ספינות משטרת-החופים בחיפה; וע.מ.מ. ארי יהו רייטרמן, מדרך בקורס הקצינים ב' שטרם.

ההתפטרות הסיטונית היתה מכה קשה ל-משטרת ישראל. זמן רב יעבור עד שקצין גינס חרשים יתפשו כראוי את מקומם של הקצינים המוכשרים שהתפטרו, ימלאו את תפקידיהם באותה דייקנות, אך סהר, שגל ההתפטרות החדש חותר עוד יותר תחת כסאו ומשרתו, נשאר חסר-אונים. כל מאמציו להחזיר את השיות התועות לעדרו עלו בתוהו.

אני מתפטר כי בחוף, מחוף למשטרה, אקבל משכורת כפולה ויהיה לי מעמד מ' כובד. לשרת בחיל שמפקדו הוכרז כשקרן והוא אינו מתפטר, לסבול בויונות אין-סוף, לראות הדרושים והעלאת בדרגה רק בזכות הפרוסקטייה ולעבוד בלי תקציב וציוד כש' דוג זה חונה במגרש-החניה ממול — זה מעל לכוחי, הסביר השבוע אחד המת' פטרים את סיבת התפטרותו, באוזני קציני משטרה שעדיין לא התפטרו.

כל ישראל רוצים כסף מזומן

הויכוח על החצמדה התפשט גם לענף הצאן, כאשר הצדדיקו כמה ממגדלי הצאן בקיבוצים את מכירת צאנם למשקחים פרטיים, בכך שאין תנובה משלמת להם כסף מזומן הדרוש להם. מוכרי הארגונים איך מו לנקוט בצעדים חריפים נגד מפירי ה' משמעת החלוצית. . . . **מסי הקולנוע** ה' נגבים על-ידי הממשלה והרשויות המקומיות יוקטנו. עקב דרישת בעלי בתי-הקולנוע יורד שיעור המס על הכרטיסים הוולים והבינו' ניים. ההורדה שתסכם כ-750 אלף ל"י, והיא חייבת לבישי בעלי בתי-הקולנוע. . . . **מסי עדה הרדצה** לזכות בהמלצת מחלקת ה'

הכר יודעים עד הכר

לפני שבועה חודשים עבר הווג לגור בדירתו החדשה. שושנה היתה מאושרת: לראשונה בחייה היו לה אר' בעה קירות משלה. במהרה התרגלה לכל מגבלותיה של הדירה הקטנה, למדה ל' נוע במטבח הזעיר מבלי להיחבל ב' קירות, לא היה איכפת לה כי בית' השימוש והמקלחת הם בגודל שני מט' רים מרובעים בלבד.

האווירה בשיכון אמנם הזכירה בית' מלון רוחש, והקירות הדקים העבירו את הנעשה בחדרים לאורך המסדרון כולו. כל השכנים ידעו בדיוק מה אמר בעל לאשתו בשעת המריבה האחרונה, כמה הפסיד השכן מן הקומה העליונה במשחק הקלפים בלילה-השבת, ואילו באווה קטע נסדק תקליט לה טראביאטה של הסטודנט חובב-המוסיקה, הגר בקצה האגף.

אך לבני הווג דיאמנט כל אלה לא הפריעו. בערבים ישבו השניים ליד החלון, נהנו מנוף הים. בשעתו, כאשר חתמו על חוזה-השכירות, שאלו את הפקיד מדוע עליהם לשלם עשר לירות יותר מן השכן, שדירתו דומה בדיוק לשלהם. הפקיד השיב: "הוא רואה את הכרמל דרך החלון, ואתם רואים את הים. הנוף שלכם שהיה עשר לירות יותר לחודש."

סעיף קטן בעמוד השני

לפני כמה חודשים קרה המקרה — הרופא אישר לשושנה שהיא עומדת להיות לאם. שושנה שמחה בכל לבה. היא קיבלה את הריונה כמאורע מרומם, מיהרה לבשר את בשורתה לכמה משכניה. "סוף-סוף לא גנבתי את זה", הסבירה בחיוך גאה. השמועה עברה מפה לאוזן, וכחרת' הדבורים האנושית החלה כולה לדון בנושא. ואז נפלה הפצצה המדהימה: "אבל זה מנוגד לחוזה!" הודיע אחד השכנים לשושנה.

שושנה מיהרה לעיין במסמך. השכן צדק — בסעיף קטן, בעמוד השני של חוזה-השכירות, היה כתוב: "השוכר מאשר שהובא לדיעתו שהדירות מיועדות לרחקים או לזוגות ללא ילדים בלבד." והיא ובעלה חתמו על זה.

הפקיד שאליו ניגשה, כדי לברר את מצבה החוקי, היה

האם לעתיד

שושנה דיאמנט, הנמצאת בהריון מזה כמה חודשים, מביטה מבעד חלונה בשיכון דירות-עם בכרמל הצרפתי. החברה בעלת השיכון אינה מסכימה שבביתה יגורו ילדים, לכן תיאלץ שושנה לעזוב.

כתב העולם הזה בבנין, גילה עוד שלוש דירות הרות. אחת מהן, בידעה מה הגזירה הצפויה לה אם יודע מצבה ברבים, הסתגרה בחדרה, וכמעט ולא נראתה מחוצה לו. "אני לא אעשה הלה מלאכותיות בשביל רסקו". הכריזה. שתי הנשים הנוספות הצליחו עד כה להסתיר את הריונן אפילו מעיני השכנים הכל' יודעים.

לרא נזרוק אשה הרה!

אין ספק שהחרדים הצרים וחררי-הנהויות הקטנים אינם מקום אידיאלי לגידול ילדים. אולם מן ההכרה במגבלותיה של הדירה, ועד לסעיף חסר-התקדים בארץ, ישנו עדיין מרחק גדול.

כאשר נשאלו פקידו חברת רסקו בתל-אביב, מה דעתם על העניין כולו, לא הסתירו את הסכמתם לסעיף המזוה. אולם הם הודו כי היה צורך להזהיר את הדיירים במפורש על קיומו, עוד לפני חתימת החוזה. הבטיח איש רסקו יעקב המבורג לכתב העולם הזה: "אנחנו לא נהגה באכזריות, ולא נשלח אשה הרה לרחוב. אבל איש לא יוכל להכריח אותנו לחדש אתה את החוזה כעבור שנה. עד אז, תוכל להישאר בדירה."

האשלב בים המלח שימשו נושא לחקירתו הגדולה והמסופפת של העולם הזה (980) "ריגול, חבלה או טמטום?" השבוע פורסמו ברבים מסקנותיו של מבקר המדינה, החוז' רות כמעט סעיף בסעיף על מסקנותיו של העולם הזה. . . . **הקבלן החיפאי** יצחק פרישמן חזר לעסקו בישראל. אחריו שעזב את המדינה בחפזו, יצב פרסום גילוי העולם הזה (1009) על יצקו המסופקים בתורכיה, טייל פרישמן באירופה, ארצות' הבית ואמריקה הדרומית, לא חזר לתורכיה למלא את התחביבותיו שם. השבוע איים פרישמן במכתב בהארץ, שכתבו פרסם פר-

תזכיר ריגול, חבלה או טמטום? שרשיים המליונים שבזבזו במפעל

תרגום

לא קם כדניאל

מדינת עדי דניאל (מאת אליהו בר דניאל, הוצאת המחבר, 30 עמודים) הוא סיפור לבטוי הפיסיוס והרוחניים של אדם, שהתגלגל על פני שלוש יבשות. לעתים נראים המאורעות המתוארים בספר זה כי קטעים נבחרים מעלילות טרזן, או באק ג'ונס — ולעתים הם זורמים בקצב איטי של הרהורים פילוסופיים ונבואות כלכליות ופוליטיות.

אליהו ברמסון נולד ברוסיה הצארית, לאם מבריחה ואב תלמיד-חכם. בנעוריו הצטרף לאחת מתנועות המחמרת הסוציאליסטיות, השתתף בפעולות טרור ושווד פוליטיים. בשלב השני של ההרפתקות המסעירות מוצא הקורא את ברמסון בארצות-הברית — ארץ הסיכויים השחיים לכל נפש. הוא החל את הקאריירה שלו כגורף שלג ברחובות ניו-יורק, הפך לסוכן נוסע, התפרסם כיועץ כספי, צבר הון.

כרבים מיהודי רוסיה, שהיגרו לארצות-הברית בשנים שלפני מלחמת העולם הראשונה, אהד גם ברמסון את התנועה הצינית, הינך את בנותיו בהתאם. אולם המהפכה לשעבר היה שונה משאר ציוני הדולארים בנקודה אחת חשובה: כאשר השתכנה אחת מבנותיו בקיבוץ ישראלי, החליט הוא להצטרף אליה, להשקיע את כל הונו במפעל קיבוצי לייצור מכונות חקי לאיות.

אכזבות ראשונות. כאשר דרכו רגלי ברמסון על משטח שדה-התעופה של לוד, חיכתה לו הפתעה נעימה: פקיד-המס לא טרח לבדוק את תפציו, אמר לו: "לך בשם אדוני" אולם בעיקבות הפתעה זו באו הפתעות אחרות, נעימות פחות. פילוג מפי-מפא"ל לאחדות העבודה פגע גם ב"קיבוץ אליו הצטרף ברמסון, אשר שינה את שמו לבר דניאל. תוכנית מפעל המכונות שלו שקעה בים הסכוכים המסלגתיים. הוא התיאש, עזב את המשק, השתכן בטבעון והתמסר לכתיבת ספרו האוטוביוגרפי.

למרות אכזבותיו הכבדות של בר-דניאל נוסף עטו תשבות לממשלה, להסתדרות ולמפא"י, יחד עם זאת מנסה המחבר את כוחו בניתוח הבעיות הזוברתיות, הכלי-כליות והמדיניות של ישראל. ממסקנותיו: על הסקטורים: "בישראל בונה הממשלה, בסיועה של הסתדרות העובדים את הוסיצי-אליזם לעינינו... התעשייה הכבדה ש"בפיקוח ההסתדרות, כולל תעשיית הקיבוצים והמושבים, יש לה ערך לאומי-סוציאלי הרבה יותר גדול מזה השייכת לסקטור הפרטי, שאזנו אטומה בדרך כלל..."

על הדמוקרטיה הישראלית: "למעשה אין ישראל דמוקרטית... יש כאן מה שמכנים בשם חופש העתונות. אולם אין זה מונע מן הצנזור להשמיט מן העתון כל דבר, אשר לפי עניות דעתו לא רצוי שהציבור ידע אותו."

על חשטרת ישראל: "יש לציין במיוחד לטובה את משטרת ישראל, שהיא המשטרה הפקחית, הסובלנית והדמוקרטית ביותר בי-עולם. במקום להשתמש באלותיה ובנשקה סומכת היא על כוח השכנוע האישי שלה... מתן שוחד כמעט ואינו קיים כאן, לא בחלונות הגבוהים ולא בנמוכים..."

על המעוט הערבי: "אני מאמין שאילו הייתה ישראל מתיחסת אל אזרחיה הערבים כאשר היא מתיחסת אל המהגרים היהודיים, כי אז היו הערבים הישראליים עצמם משמשים זרוע מסייעת ומשפיעה על אחיהם במדינות השכנות לכינונו של השלום."

זוהי רק טיפה מים השבחים, הביקורת והטפת-המורס שמשפיע בר-דניאל-ברמסון על הקורא. היא מוכיחה, בעצם, רק דבר אחד: פריצה לבית סוהר של ניקולאי השני קלה פי אלף מניתוח הקטנה בבעיות ישראל.

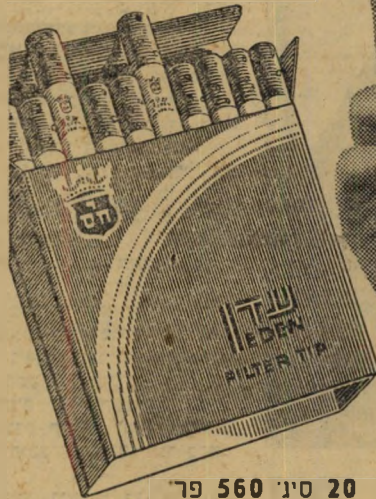
חדש וקריא

● **הנוף והוראה בכתה א'** (מאת ח. בן מאיר ושמואל נבון, הוצאת עמיחי, 224 עמודים) — אוצר של הוראות והדגמות של דרכים מקוריות ללימוד הקריאה, הכתיבה והחשבון תוך משחקים ופעילות מרתקת. מיועד להורים ומורים.

● **השירה העברית בימי הברניים** (הוצאת הדר, 138 עמודים) — שירי חיים, מוות, דת ואהבה מרבי שמואל הנגיד ועד שלום שבזי. גם ציון הלא תשאלו אינו נעדר. מיועד לתלמידים בכלל ולחובבי שירה מעולה בפרט. אושר עלידי משרד החינוך.

מרוצה גרוני וכן גם אני

תודות לפילטר עדין

20 סיג' 560 פר

עדין EDEN

הרהר בדבר ועשנת

מעשנים נהנים מסיגריות "עדן" מעל לכל האחרות. על שום טעמן המשובח המופק מעלי טבק מעודנים מאיכות מעולה. עשונן של סיגריות "עדן" הוא קל וחלק. סיפוק והנאה יהיו מנת חלקך. הפיה המסננת המיוחדת של "עדן" מצננת ומטהרת את העשן. סיגריות "עדן" היו הראשונות בישראל עם פילטר — הן עדיין המשובחות ביותר.

סיגריית הפילטר המעולה בישראל

E 106

אכתקוים זרותי

אתרי גל המחאות וההשמצות על תמונתי, לא היתה לי ברירה אלא להחליפה במעודכנת יותר. וכשאמרת כי אשמתי המטרכת היא שאותה תמונה נראתה רחבה כל כך ואיננה התכוונתי לכך מזה. הריני, איפוא, לפיכך, פחות או יותר בלי כהל וסרק. ארבע השנים מאז קיים המדור ותמונתי פורטמה לראשונה עשו את שלהן, אולם מנחמת אותי המחשבה כי גם אתם הודקנתם.

★ ★ ★

פיסול ושטיויות של סאגאן

ל(1051/109) בין ה־17 וחצי אין כל רצון לצרף רשימה ארוכה של תחביבים מטורפים, כדי לזכות בחברה להתכתבות. הוא מקווה להשיגה, עליה ומשעשעת, גם אם לא יתייצב בפניה בזוהר מזויף. הוא רוצה רק לציין שהוא שונא עד מות פראות שפוחות מהסוג של אלה הכותבות למדורי. שנה משתגעות אחרי רעם. הוא אוהב לפסל ולקרוא. גם את שטיוותיה של סאגאן ר' דומיה.

אשר למראהו, אומר הוא שאין הוא גורב להיסטריה המונית כאשר הוא יוצא לרחוב. הוא מבטיח להבטחולעט להיות עליו, רציני, ועצוב, לפי הזמנה.

★ ★ ★

המצב, כללית

קבוצה קטנה של בנות טוענות שטרם מצאו את דרכן. הן קצו בחיי העיר, אך יחד עם זאת אינן מוקסמות מחיי הקיבוץ. רצונן של (1051/110) להכיר אנשים, של יסכימו אתן ליצור חוג שיעלה בעתיד על הקרקע, במסגרת של חוג חקלאית. גילנו הממוצע 20, השכלתנו תיכונית. זהו המצב כללית, מסכמות הן.

★ ★ ★

חדשה חיונית לרוקדות הרוקנרולי: בי אנגליה החלו מייצרים תחתונים צבעוניים מיוחדים, המקרינים מעין אור פלורסצנטי, לרוקדות הרוקנרולי. הצבעים הם כה וזהירים, עד כי פועלות בית-ההורשת נאלצות להרכיב משקפים מפוזמים בשעת עבודה.

★ ★ ★

תייר עם כל המכשירים

מאירייראה (1051/111):
...אני רוצה להתכתב. אני רוצה ממך משהו אחר ואני יודע שאצלך זה המקום הכי מתאים, למרות שנדמה לי כי עדיין לא פנו אליך בבקשה מעין זו. אני עדיין ישראלי שלא מכבר מלאו לו 26 שנה, וזה כמה שנים שאני יושב במקום הזה מסיבות פרנסה. לא רוצה להגיד "עבודה", משום שאני עובד קשה. עתה שכבר הגיע הזמן לחזור הביתה

מזה, בכל אירופה, במלון אמריקן. בכל עיר יש באר או מלון בשם זה. ולא לה ש' רוצים לפנות אלי בכתב מהארץ, הרי כתוב תי:

E. H. Rosental, P.O.B. 771
Asmara, Eritrea

...אבקשך כי לא תגלי את הבדיחה ש' כתבת לך קודם, שאני עובד קשה. כי זה עלול לפעמים לעשות רושם לא טוב על בחורה אידיאליסטית. בנות אלו אוהבות לר' אות בחורים מזיעים עם טוריה או מקוש, ומרחיחים עשרים גרוש ליום. בעצם, בחורות אלו לא מצליחות לעולם לצאת לעולם.

★ ★ ★

אתם יכולים לחשוב שסופרים ואנשי רוח שותים קפה בגלל המסורת הבאלזאקית. אינני אומרת שזה מועיל לשתות קפה — בכל זאת לא אחלום להדפיס אפילו מכתב אחד לרותי אלא אם כן הייתי מלאה קפה. אחרת, פשוט לא אהיה בפורמה. וכדי לכתוב מדור זה צריך הרבה סבלנות וכוח, האמינו לי.

אשר למסורת באלזאק, אני מודה כי לפי עמים אני חושבת על הנוגה הקשים והטוב, כאשר אני לוגמת קפה חריף ושחור. אבל

הן בנות 16 ו־17, ככה רוצות לחיות. רוצות לחוש את היופי והאהבה שבחיים. אבל זה עדיין לא ניתן לנו. באמת, אין אף אחד מביניכם שיבין אותן? הן לא רוצות להתכתב עם קיבוצניק, זו שכתבה את המכתב, מספרת בערגה כמה היא נכספת לטיפוס של רש באסלר, כזה גברי, יודעים אתם. אבל, נאנחה היא אין כאלה בארץ. אשר להברחה, כותבת היא כפי שרק אשה, ולא חשוב אם תאה זו בת 6, או 60, יכולה לכתוב:

היא חברתי — צנועה בבקשות. היא חיבת כל גבר, בפרט מנהריה, גבהקומה והחיר, היא שטחית. אוהבת יופי, הספרות אצלה לא חשובה. בחורים! אני ממליצה עליה לפניכם. היא נחמדה. מה יש לה לומר עלי? זה יקח דף שלם.

עורים לעשות או משהו? יודיתי ציפ, שחורה לא מכבר מפאריז: "מה את יודעת, המונה'ליזה באמת דומה לתמונות שלה."

★ ★ ★

הגיון בגרעין

ההגיון הישר אומר לאדם הפשוט, לי דבריו של (1051/113) שבגרעין בו נמצאים כ־20 בנות כנגד 70 גברים צעירים, הרי על אותו אדם פשוט לחפש את העזר כנגדו בחוק.

הגיל הממוצע בגרעינו נע בין 19 ל־20, ולפיכך על המועמדות שלי לנוע בין ה־18 ל־20 שנות חייהן.

★ ★ ★

העיקר — ההומור

אני מוכנה לסלוח כמעט הכל, אולם מדוע (1051/114) ושכמותן דורשות כל כך הומור? האם תדענה בכלל להכירו כאשר תיתקלנה בו?

ברור לנו שאין אנו מחושות לך שום דבר במכתבנו זה, אך השיעמום וחוסר הגיון שבחינו קצת מביאנו לידי כתיבת מכתב זה, מאחר והגנו שתי בנות הנמצאות אירשם בארץ ומנסות להכניס חידושים לחייהן ה־שיגרתיים, ואולי יביא הדבר בעתיד להי כרות אישית של שני בנים בעלי הופעה נאה ומשכחתי!!! (!!! זה אני מוסיפה) בין הגילים 23 — 25 ובקשה ממך לא סנובים. בעלי חוש הומור מפותח ובעלי דם ומרץ, שואמי הרמקאות וטילים בארץ. אנו מצדנו מוכנות להצטרף. שיהיו בעלי מכוניות פרטיות שלא מתקלקלות, כדי לא לחכות לאוסטי הטרמי פיסטים, ונוסף על כך זה שיהיו גם חברים.

כדי שתדעי עם מי יש לך עסק, הרי תאורנו, שהוא פחות או יותר מדויק, כשם שנאמר "יהלך זה ולא פיך". שתינו חברות טובות מאד, העומדות לסיים את גיל הספס' עשרה (בובה'לה). זה לא שאלה של גיל, זה שאלה של אופי' ובאמצע שרותנו בצה"ל — אל חשש לא גיובניקיות. עוד לא התביישו לצאת אתנו לרחוב והמסקנה היא שאנו קצת יותר מנחמדות. עינים כחולות לנו וחרות, לכן מבקשות משני בעלי המזל לשלוח לנו את תמונותיהם כבר במכתב הראשון. נושאי הכתיבה אינם משנים — העיקר הוא ה־הומור. או אני שואלת אתכם.

נערת השבוע

דורה חבקין בת ה־22, אם התאמין לדבריה, רואה בשירתה במועדון התיאטרון משהו צדדי וחסר-ערך לחלוטין. היא מתעניינת בדבר אחד ויחיד: מוסיקה של ימי הביניים. כן, היא יודעת שזה דבר נדיר. אבל מה לעשות? היא משתגעת אחרי מוסיקה של ימי הביניים. היא מתכוונת לנסוע בעתיד הקרוב לפאריס (היא נוסדה בי ימי הביניים, וזכרים?) ללמוד את המוסיקה ביסודית.

היא כבר למדה ביסודית המון דברים. ציור (אני מצוירת יופי), שירה ומוסיקה באקדמיה. בפסטיבאל נוער שנערך לפני כשנתיים בנור' בגיה, היתה, שוב לדבריה, מלכת הפסטיבאל. היא לפעמים חסרת מנוחה; מה אפשר לעשות? כזאת היא. מוכרחה לנסות הכל.

אל תראו שהיא מדברת מחר וקופצת לעתים מעניין לעניין. בפנימיותה, מבטיחה היא, הריהי נערה רצינית מאד. באמת. ואם היא שרה בקול צורמני במקצת את קת את לבי, בליחי עצמי על אקורדיון — אל תשימו באופן מיוחד לב לכך. היא אמנם שרה את חיים חפר, אבל לבה ונשמתה נמצאים הרחק בתקופה הרומנטית של ימי הביניים.

שתיי קפה גם לפני ששמעתי עליו. אגב, אל תשנו את עצמכם שהוא מת משתייה מרובה של קפה. באלזאק מת מעבודה מאד מצת מדי. קפה לא הרג מעולם איש. עבודה, לעומת זאת, הרגה מיליונים.

★ ★ ★

היו שתי חברות

עוד צמד נערות (1051/112) הסבורות כי תמימותן שתוכלנה לחקות את צורת מכי תבן של השתיים שכתבו את המכתב ה־מפורסם, "אני והשמיניה".

טוב, אז הן מסכנות, אף אחד לא מבין אותן. בעצם יש להן חברה. אבל אין להן.

מדריך למתבונן בנערות (2)

חברות למתבוננים בציפורים קובעות בבירור כי זהו מדע של התבוננות בציפורים חיות. אין לזאת כל שייכות עם ציפורים מולדות, גמים של ציפורים או תמונות של ציפורים. החוק נגבי מתבונן הנערות הוא דומה. מבלים אחרות, מתבונני הנערות אינם מתרגשים להתבונן בנערות בטרטים, ואפילו יהיו אלה סרטים תלת־מימדיים. נושא התעניינותו היחיד היא הנערה האמיתית, החיה.

חוק אחר בהתבוננות בנערות הוא שנערות, אפילו נערות חיות, העושות את ההתבוננות בהן למקצוע, אינן נחשבות לאובייקט מתאים. מובן שחוק זה חל אך ורק כאשר האובייקט עובד אותו רגע במקצועו. המתבונן בנערות, חתופס רקדנית בדרכה לשתות אספרסו, חופשי להתסטר לתחביבו.

★ ★ ★

תחביבו של המתבונן בנערות קל ומרגיע הרבה יותר מאשר של המתבונן בציפורים. הלה מוכרח לנוע ליערות וחורשות, לטפס על סלעים ועצים. תחביבו של המתבונן בנערות נמצא כמסתחאי יד ועין. מספיק לו לשבת על כסאו במשרד ולהתבונן בלקוחות הנשיות, או אם הוא אוהב ספורט ואוויר צה, הרי שכל קיץ־רחוב תשמש למטרותיו המדעיות־אסתטיות, כשהאובייקטים נעים מימין ומשמאל.

★ ★ ★

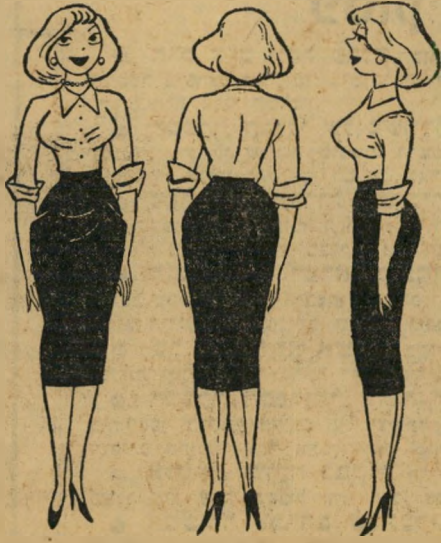
כיצד לזהות נערה. אין זה מפליא בימים אלה של אופנה משונה, שנערות רבות

נחשבות לעתים לגברים. בנדים מסויימים, כמכנסיים או חליפות גבריות, תורמים למצב־ביש זה. תסרוקות מודרניות אף הן יוצרות לעתים אשליות של גבריות בנשים מסויימות.

על כן, מציעים אנו כי המתבונן נים החודשים יתחילו בלימוד זיהוי היסודי. במקום לתאר מידות אופי ייניות לנערות, בחרונו בצורה של נערה רגילה בריאה. תיחכחו כי קל ביותר לזהות נערות מן הצד. למי רות זאת, אפילו המתחיל יוכל למי זהות משהו גם מלפנים ומאחור. מתבונן בנערות מתקדם יוכל אפילו לזהות נערה ממרחק 500 צעד, אפני לו אם תלבס בגדי אמודאי.

★ ★ ★

תרגיל יסודי. הרי תרגיל יסודי לאלה הרוצים ללמוד את תורת ה־התבוננות בנערות, אשר יש לעשו' תו בשעות הפנאי. השג שתי תמו' נות גדולות. אחת של, נאמר, אחי גארדנר (או כל תמונת נערה אמי' תית אחרת), והשנייה של לקס (סר' 12) בארקי. התבונן בשתיהן. הפוך אותן כשפניהן על השולחן, סרוף איתן זו בזו, הרם אותן שוב ואמור בקול רם אם זוהי אחי גארדנר או לקס בארקי. כאשר תוכל להחליט בפחות משלוש שניות, הרי שאתה מוכן להתחיל בתרגילים מתקדמים יותר. (המשך יבוא)

מלפנים מאחור מן הצד שלוש זוויות של נערה בריאה רגילה

אינגרד ורוסלני — בשעת הפרידה
השיטה — הרוין לפני הנשואין

החליט האו"ם על הקמת מדינת ישראל.
★★★
חובבים וחתיכות

השמחה של השבוע: שרה מל (בני-שטוק), מלכת היופי של ישראל לשנת 1956, שמאו נסיעתה לארצות-הברית לתחרות על בחירת מיט תבל לא חזרה לארץ. הודיעה על אירושיה לצ'ארלס ריצ'ארד שייך, אחד מגדולי עשירי ארצות-הברית... צ'ארלס שייך הוא אחיו של היהודי רוד שייך, שזכה לפירושים לא כל כך טובים בעת שהיה יחד עם יהודי אחר, רודי כהן, עוזרו הראשי של הסנטור ג'ון מקינארטי. דוד שייך עצמו נשא לפני שבועות מספר אשה... האכזבה של השבוע: אחרי גרוי שהיה של הכוכבת שהודית אינגרד ברגמן מן מבאי הסרטים האיטלקי רוברטו רר טרני, כתוצאה מהרפתקאותיהם שזה גי' הל בעת שהותו בהודו, נפוצו השמועות כי הגברת ברגמן עומדת להינשא לאמרגן השודי לארס שמורט. השבוע הגיעה אינגרד ללונדון, לשם היא עומדת גם ל' העביר את ילדיה, הכחישה בכל תוקף את כותנה להינשא בעתיד הקרוב. רוברטו רר סלינו הודיע לעומת זאת כי הוא עוזב לצמיתות את איטליה ומהגר להודו, שם נמצאת מאהבתו ההודית בהודו הריונה ה' אחרונים. כזכור הרתה גם אינגרד ברגמן לרולטיו לפני נשואיה עמו... כן כב הפטומימה הישראלי שי אופיר, המר' פיע מזה חודשים במועדון סברה הנירויק, בהנהלת ליאו פולר, ושזכה לאחרונה ב' הלחה עצומה בלבטיויה, הפוך כנראה ל' כוכב סרטים. בימים אלה הוא עובר מבחני בד... יושבי כסית ורוואל, שהתרגלו כבר בשבועות האחרונים למאורעות מפתיעים המתרחשים בתחומם בשעות הלילה המאו' חרות, לא זו אפילו מכסאותיהם כשצעקה היסטריית נשמעה בשעה אחת אחרי חצות בליל יום ראשון השבוע: "תפשו אותי. יש לו אקדח!" לעיני הצופים התגלה מחזה מענין: "הקוסם מילושקה" (פרקש, שרוע על המדרכה כשבחור צעיר עומד מעליו, מנחית בו בעיטות בעולה. במשטרה ספר הקוסם מילושקה את סיפורו, כשהוא מחזיק את ידו על עינו הימנית שהתנפחה מאד: "הלכתי עם סוזי, חברה שהכרתי ב' קפה נוגה. מי שהיה חבר שלה, זה שהרביץ ב', ורמיהו אושרוב, איים שיהרוג אותי. הוא בא לביתי, איים שיוורק בי רימוקלי. הוא ביקש ממני ללכת אהו ל' משטרה והסכמתי. בדרך, ליד רוואל, התנפל עלי פתאום וורק בי כסא-ברזל ישר לעין." אושרוב, ז', לא הכחיש את הספור: "אני אהתוך אותו בסכין לחתיכות", הבטיח ל' שוטרים מסביב. "אני לא סתם אחו. אני פושע. יש לי התנגדות טובה. אני יש לי תיקים על פריצה, גניבה וסכניים. אני אח' תוך אותי." את הלילה בילה כל אחד מ' השניים לחוד: הקוסם בחדסה וירמיהו ב' כלא-יפו... הרב יעקב רבינוביץ שעלה לאחרונה מארצות-הברית והשתקע ברמת-גן, גילה כי כין צאצאי חסידיו נמנים אביו של הרמטכיל שמואל ריין ובנו של הרב, פנחס רבינוביץ, הוא הממנה על המוח האלקטרוני במכון ויצמן.

אנשים

מאזינים ומשמיעים

ראש הש.א. יעקב כהן החל במסע איסוף-תעמולה להסברת פעולות הש.א. באסיפה הראשונה, שנערכה מטעם מפא"י השבת בקריית-אנוני, הקדיש כהן כמעט את כל נאמו לזיכוח עם האשמות העולם הזה, טען, בניגוד לעובדות הקיימות, שהש.א. אי' נו חודר אל עיני הפרט... השבוע נודע גם כי יעקב כהן, שהציע לממשלה להאזין לשיחות טלפון ולטמון מכשירי-האזנה ברי' רות נישונים, היה בשעתו האחראי על מהלכת-ההאזנה במנגנון החושך. הוא סילק מתפקידו זה אחרי שהתגלה מכשיר האזנה במשרדו של מאיר יערי... על הרפת' קות בדרום אמריקה סיפר יעקב ריפתין, ח"כ מפ"ם במשלחת הפרלמנטרית היש' ראלית לארצות אמריקה הלטינית, את קבלת' המנים היפה ביותר, לדברי ריפתין, קיבלה המשלחת בברזיל, שם הזמינו אותה לחנות בתחרות כדורגל ובמירון סוסים. שם אחד הסוסים הפיבורטיים באותו מירון היה כנסת. אחרי המירון הומונה המשלחת למר' עדון מירוצי הסוסים, להפתעת יהודי ה' מקום. הסתבר שזוה מאות שנים אסורה הכניסה ליהודים למועדון זה... כאשר ביקרה המשלחת בבית-כנסת ריפורמי באור' גאוי, סירב ח"כ פועלי אגודת ישראל בנימין מיניץ לבקר בבית-הכנסת, ויעקב ריפתין נאלץ לעלות לתורה בשם המס' לחת... בעת התיכוח על התקציב בכנסת אמר שר האוצר לוי אשכול: "אין במ' דינה זרמים של ביזבוים, יש רק קילוחים קטנים." קרא לעומתו ח"כ הפועל המזרחי מוכאל חזני: "גם המוסררה היא קילוח מפא"י אליעזר ליבנה גילה השבוע בה' שיחה פרטית, כי הוא דור שיש לרב אליהו לנדאו, הגאון מוילנה, שהיה מראשי המתי' נגידים. הוסיף לבנה בחיור: "כנראה שמכאן שאבתי את כוח ההתנגדות שבי"... ה' ויכוח שנערך בבית ציוני אמריקה על ה' נושא: האם המשטר בישראל הוא דמוקרטי, אמר ח"כ מפא"י עקיבא גוברנין: "מפי' לגה שאינה יודעת להיות באופוזיציה, אינה יודעת להיות בשלטון." קרא לעברו אהו הצופים: "מתי מפא"י היתה באופוזיצ' יהי"... כששמר גוברנין בהמשך נאומו שהוא היה רוצה מאוד להתאחד עם משה ארם ממפ"ם, קרא ח"כ חירות יוחנן באדר לעברו: "אתה רוצה לבלוע אותי."

★★★

מוזכרות ומוזכרות

במסיבה שנערכה במועדון התאטרון אחרי הצגת הבכורה של רומיאו ויוליה, פתח אברהם שלונסקי את דבריו אל האולם המלא לובשי חליפות שחורות ו' עניבות-פרפר: "חברים... כיוון יותר לאחירת המועדון באותה מסיבה במאי ה' הצגה ורומיאו יוסף ("פפוי") מילוא, דיבר אנגלית באוזני הנוכחים. כשעבר ל' דבר עברית, הסביר מילוא כי התפאורה ברומיאו ויוליה היא סמלית: "כשעולה ה' שחר עולים הפחדים ולכשעולה הירח, עולה התקווה." שלונסקי, שזו היתה לו הפעם הראשונה להופיע במועדון התאטרון, שיסע את דבריו: "כשעו זה אחת: כשעולה

תוצאות תחרות הבישול של "ויטה"

כ-10,000 מרשמים נשלחו לת-חרות הבישול שלנו. אנו שמחים שעקרות בית רבות כבר יוד' עות איך להכין בעזרת מרקי ויטה מאכלים טעימים ולשפר טעמם של תבשילים רבים. מרשמים לא כשרים או יקרים מדי לא נלקחו בחשבון. היות וכמעט כל ההצעות הטובות הגיעו בעת וב' עונה אחת מכמה עקרות בית נאלצנו להגריל את עשרים ה' פרסים הראשונים ביניהן. פרס ראשון בסך — 250 ל"י קיבלה אמה שלזינגר, קרית בור' כוב, פברייט 26/5. פרס שני בסך — 100 ל"י קיב' לה טרודה טאויסיג, חרב-לאת, ע"י חדרה.

פרס 3 ו-4 מערכת כלי חרסינה: גרטה הולצר, חיפה, רח' עין גדי 4. אמי וייס, רמת-גן. פרסים מ-5 עד 10, מערכת כלי חרסינה: לילו בוניט, חיפה. מר' ים פורגס, אילת השחר. חנה מוש' קוביץ, חיפה. ויקטוריה ליבל, חי' פה. פאולה זליגמן, ירושלים. נחמה בן ישראל, קיבוץ עין-חרוד.

פרסים מ-11 עד 20, מערכת כלי ירסינה: רות וייס רמת-גן. א. גיבון, שכון נוה-יעובד חדרה. חוה קרבס, הרצליה. פיתוח. מתי, רמת דיטי, תל-אביב. טובה ברג, רמת השרון. רוז אורי, כפר מרדכי. זק' סל, תל-אביב, רח' בן-יהודה. עלי' זה הרשקוביץ, תל-אביב. נירה ציק, תל-אביב. טאס אנדרסון, ירושלים. עשרים פרסים אלה וכמו כן כל פרסי התנחומים ישלחו לזוכים בדואר.

את המרשמים הטובים ביותר נפרסם בהמשכים בעתונים היומיים. שימו לב למועדתנו "ויטה — שרות לעקרת הבית". השתמשו גם אתם במרקי ויטה הטובים: עוף ויטה בוסטון, בשר, אפונה, אפונה עם בשר מעושן, פטריות, אספרגוס, ירקות ופירות.

להקת הזמר הכושית הטובה בעולם
גולדן גייט
GOLDEN GATE
2 הצגות גאלה בתל-אביב
11-12 בדצמבר 1957
אמרגן ג'ורא גודיק

שאל את עוזי
איזו מהמתנות הרבות שהוא קיבל לבר-מצווה שימחה אותו ביותר ועוררה בלבו את רגשות התודה המרובים ביותר ואיזו מתנה שמרה על הפופולריות שלה במשך שנים רבות, ותשמע שזו היתה מצלמה

פוטו-ברנד
חיפה,רחוב החובות 31

פסוקי השבוע

- ח"כ צ"ב יוסף פרלקין, בויכוח בבית ציוני אמריקה על הנושא האם המשטר בישראל דמוקרטי: "דמוקרטיה זה משטר שבו השלטון פוחז מפני האזרה, ולא האזרה מפני השלטון."
- המפקח הכללי של משטרת ישראל יחזקאל כהן, בשיחה עם עתונאי: "יש לי שלושה שונאים. הראשון הוא עורך הארץ גרשום שוקן. השני הוא אורי אבנרי והשלישי הם כל שאר העתונאים."
- נשיא ההסתדרות הציונית הד"ר נחום גולדמן, בתגובה על משטר הצנע שהנהיג גזבר הסוכנות הד"ר דב יוסף, בצאתו לצמצם שיחות טלפוניות והוצאות מברקים: "בלי מברקים ובלי טלפונים הסוכנות איננה סוכנות."
- ח"כ מפא"י ישראל קרנמן, בויכוח על הצעת התקציב בכנסת: "שר האוצר מקיים את כל הבטחותיו להקלות במיסים. אי-אפשר להכחיש זאת, מפני שהוא הודיע על השינויים שיחולו ביבה המגן בשנה הבאה."
- שר האוצר לוי אשכול, בקריאת-ביניים בעת הויכוח על הצעת התקציב: "מדינת ישראל תהיה מדינה רעה מאוד אם לא יהיה בה שום דבר קדוש."
- המבקר הספרותי והמחנך ברוך קורצווייל, בשיעור לתלמידי בית-הספר הריאלי בחיפה, על יצירתו של משה שמיר: "למשה שמיר יש שני ישבנים. התחתון יותר אינטלקטואלי מהעליון."
- אישיות ידועה במק"י, הרוצה בעילום שמה: "משטר קפיטליסטי הוא כאשר אדם עובד בשביל אדם אחר. משטר קומוניסטי זה כאשר קורה ההיפך."
- המשורר אברהם שלונסקי, בהגדירו את המושג "זקן": "זקן הוא כל אדם הקשיש ממני בחמש שנים."

כדורגל

השעוריה ביופ

על משחק גמר גביע תל-אביב בין הפועל למכבי תל-אביב, שני הסתיים באחת השערוריות הגדולות בתולדות הספורט במדינה, כותב שייע גלור:

המשחק הזה היה צריך עוד להיערך בשבת לפני שבר עיים. באנו בבוקר לקפה נוגה וראינו שיועד גשם אמנם מגרש באסה ביפו השתפר בקיץ הזה, ויותר קל לשחק עליו עכשיו בגשם מאשר כמו לפני שנה. אבל בכל זאת ביטלו את המשחק. מי משוגע לרוץ בגשם בשביל גביע לא כל כך קובע? בכלל אצלנו בארץ יש בזמן האחרון יותר גביעים ממשחקים.

המשחק נקבע ליום רביעי בשבוע שעבר, מפני שלא הייתה שבת אחרת פנויה. בכל זאת התפלאתי לראות שכאן באמצע השבוע כל כך הרבה צופים לראות משחק בצהריים. לא ידעתי שיש בארץ כל כך הרבה מחוסרי עבודה. כשעליתי למגרש הייתה לי הרגשה קצת משונה. לא ידעתי בעצם למי אני שייך, להפועל או למכבי, כי רק לפני זמן קצר חזרתי מספור עם הפועל בחוקי-לארץ. אבל סיוור לחוד ומשחק לחוד.

שמירה אישית חזקה. להפועל לא היה נעים כל כך לעלות על המגרש, מפני שהקהל צעק להם בור. זה לוכד הפסדים שהפסדנו בחוקי-לארץ. דוקא יחס זה של הקהל נתן להם יותר חוזק. הם רצו להל כיה שהם עוץ שחיים משהו. בתחילת המשחק הייתה להם התקפה חזקה. הם התקיפו חזק ואפסרה היה להרגיש שהם השתפרו בי הרבה מאז שמכבי ניצחה אותם 6:0. אצלנו הייתה ההגנה חלשה. החלוצים של מכבי לא קיבלו תמיכה מספיקה מהרצים, שלא היו בכוחם. עלי הייתה שמירה חזקה באופן אישי. לא אחד עמד עלי, ואני לא צריך להגיד לכם כמה שמרו עלי. בי אחת ההתפרצויות שלי לעבר שער הפועל לחצו אותי שני המגינים, ונפלת על ה' ארץ. עד היום יש לי סדק באף.

את שער הנצחון הצליחו חלוצי הפועל להבקיע כחוצאה מאי-הכנה בין נוח רוניק לשוער שלנו, בנודורי. קשה להמשיך לרוניק במשחק כזה, כשהתוצאה היא 1:0 לרעתך. חודרוב הוא הכובס. תיכף אחרי המחצית קיבלתי כדור והתפרצתי איתו לשער של חודרוב. אמציה גיסה לקחת ממני את הכדור והתנגשני. השופט קבע גנדל. משום מה, לא שלט חודרוב בעצמו. הוא קיבל היסטריה ולא נתן להמשיך במשחק. בהפועל תל-אביב חודרוב הוא השולט האמיתי, ומה שהוא אמר זהו זה.

אחרי הלכו כל כדורגלני הפועל. אשר בלוט בעט בכדור למגרש, וכל פעם שרוניק רצה להעמיד אותו על נקודת 11 המטרים הוציאו ממנו את הכדור ובעטו בו אל הקהל. חודרוב נרגע לבסוף והסכים שיבעטו את הפנדל, מבלי שיעמוד בשער. לזה התנגד פרינור. או התחילו הענינים להתחמם. טיש היכה את רוניק מאחור. היה שמוח ובאה משטרה. לי אין ענין בעסקים כאלה. ישבתי מהצהר.

אחרי שפרינור הופט הכריז על גמר המשחק, רצו אנשי הפועל להמשיך במשחק עם שופט מהצד. לא הסכמנו. מה זה פה? מחר לא תמצא החלטה אחרת של שופט חן בעיני קבוצה אחרת, והם ירדו מהמגרש. שמחתי לראות שהפועל וחודרוב התחרטו על התנהגותם והתנצלו בעתונים. אני מקוה שלהבא לא יחזרו שטויות כאלה, ושנוכל לתת לקהל את מה שהוא רוצה - כדורגל.

אגודות

שיר המרי

לפני שבועות מספר, כאשר בית-הדין של ההתאחדות לכדורגל סקס לשותף את בית-הדין ירושלים במבחן לעליה לליגה הלאומית, אחתה צהלה גדולה את אוהדי בית-הדין. מישוה אף חיבר שיר רחמיאלי בנוסח המנון נוצר מסחה על הארון צירמקן. רק אחרי שהפועל ירושלים עלתה לליגה הלאומית ואחרי שקודם לכך הוצאה בית-הדין ממשחקי המבחן, החלו אוהדי הפועל לשיר בלעג את המנון בית-הדין ירושלים:

מיפקדת המרד האלג'ירי בישיבה בטונים כל עוד יהיה מי שצריך -

דה בכוח של פלוגה ומעלה, צורף גם קצין לעניינים פוליטיים. הדו"חים שלו גשלתים ישר למטה הכללי של פ.ל.ן. והמלצותיו חוזרות בדרך כלל כהוראה למפקד היחידה. אולם בשעת פעולה, חופשי המפקד לחלוטין מכל התערבות של הפוליטרוק.

בשטח המשמעת נמצא הפ.ל.ן. בשלב של אילתור, כשכל מפקד מקומי קובע בי עצמו מה העונש המגיע לעברייני. הוא גם המוציא לפועל של גזר-הדין. בי מתנה-המטה באוראן הפליט סמל כדור מי אקדחו במחסן-הנשק, החטיא רק בכמה סני-סימטרים ארגו של מרעומי-ט.נ.ט. מפקדו נוף בו, הסמל פרץ בבכי והפרשה נסתיימה. במחנה אחר, לעומת זאת, הוצא להורג מתנדב צעיר אשר כל אשמתו הייתה קניית קופסת-סיגריות צרפתיות. בזאת עבר על פקודה של פ.ל.ן. אל כל ערבי אלג'יריה אשר להחרים את הסיגריות הצרפתיות, אשר עליהן גבו השלטונות בלו מוגבר למימון המלחמה במורדים. החייל הואשם בבגידה. לוחם ושמנו האג'י. אם משהוריה ה' צבא הבריטי מילאו מקום חשוב בסולם הפיקוד של צה"ל הצעיר, ממלאים בוגרי הצבא הצרפתי תפקיד זה באלג'יריה. כי בארץ אשר חוסר-העבודה הוא תופעת-קבע, בחרו צעירים רבים בעצבא הצרפתי כקריירה. רבים מהם מעמידים עתה את נסיונם הצבאי לרשות צבא המחחרת.

חאג', למשל, הוא אחד ממפקדי הפלוגות של פ.ל.ן. הוא התגייס לצבא הצרפתי בת' חילת מלחמת העולם השנייה, נשבה בידי הגרמנים ב'1940, ברת, הצטרף לצרפתים החופשיים של דה-גול. חמש שנים שירת בהודוסי, וזמן קצר לפני כניעת דיין-ביין פו הוצא משם פצוע במטוס.

בהיותו בבית-חולים ליד פאריס שמע כי כפרו נהרס כליל בידי הצרפתים. הוא ברח מבית החולים, ערק מהצבא. חצה את צרפת על קביים, התגנב לאניה שהפליגה ממרסם לאלג'יר. כיום הוא אחד המפקדים הקרביים המנוסים ביותר של המורדים. חאג' ורבים מחבריו הכריזו לא פעם: "אנחנו זוקקים לנשק. לא חשוב מאיפה - רוסיה, אמריקה, מצרים. העיקר שיתנו נשק, וכל זמן שישנם אנשים הזקוקים לנשק, ימצא מי שיספק אותו. התנאים לא חשובים."

מחרוזת

נשמות מעונות

קול מן הכלא השמיע השבוע ראש ממשלת איראן לשעבר, מוחמד מוצאדק, כאשר הצהיר באוני עתונאי מצרי שביקר אותו: "אילו היו דנים אותי למות, היו מציתים את אש ההתקוממות עד כי אי אפשר היה להשתלט עליה. לצערי הכניסו אותי לבית-סוהר, ואתי את נשמת איראן המעונה... משלחת פרלמנטארית סורית, שהגיעה לנבול הלבנוני בדרכה לביקור רשמי אצל הפאטריארך המארוני, אודו האופוזיציה בלבנון, נאלצה לשוב לי ארצה כלעומת שבאה. שוטרי-הגבול הלבני-נוניים ויקדקו עד כדי כך בבדיקת תעודותיהם של הסורים, שאלה נעלבו ויחרו על הביקור... הפערה הראשונה בבית-הגנבה המצרי החדש נחנקה כמעטה של סודיות. כאשר הגיש חבר הבית כמאל אל-דין חסן את התפטרותו, כמתאה על סדרי המשטר, קמה מהומה בבית-הנבחרים שככמה מהנוכחים מצדדים במתפטר. לפי החלטת הרוב נמשך הוויכוח בדלתיים סגורות, אחרי שגורשו העתונאים והמומנים. אצלנו יש דמוקראטיה, אבל בלי הנהוג של הכביסה הסובבת ההורסת את הדימוקרטית. התגאד לאחר מכן יושבראש בית-הנבחרים.

במרחב

אלג'יריה

שימוש חם

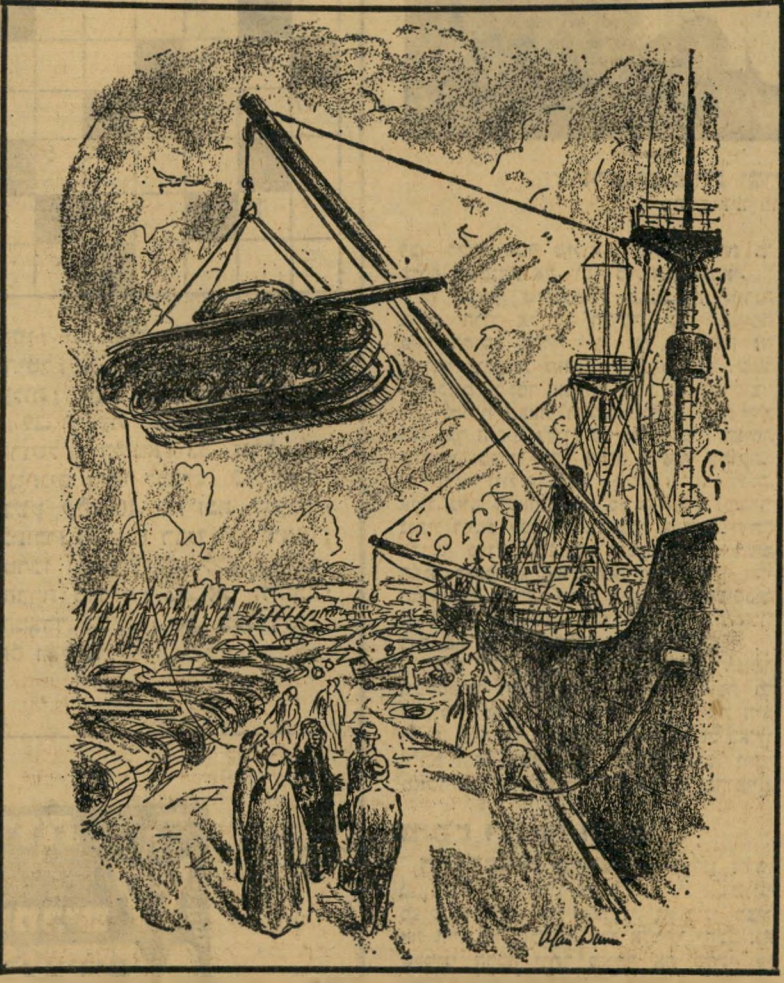
בכל המרחב, ממוסול ועד הרי האטלס, המשיך השבוע הנושא המרכזי להיות: נשק. במצרים צהל שירות התעמולה מהבטחת ה' רויסם לספק קליעים מונחים לגמאל עבד אל-נאצר; בטוניסיה עורר משלוח זעום של מקלעים ורובים סערה אדירה. אולם רק בארץ אחת היה שימוש חם לנשק שהגיע. הייתה זאת אלג'יריה.

כאשר החלה לפני שנתיים ההתקוממות נגד הצרפתים, היה זה מרד של כמה קבוצות בלתי-מאורגנות, שפעלו באזורי ה' הרים או בסימטות הקסבה. עתונאי אמרי-קאי, שהצטרף ליחידות מורדים ביולי 1956, סיפר כי במחלקה של 30 איש, היו רובים הדרושים עשרה סוגי תחמושת שונים. מאז הפכו קבוצות הלוחמים לאירגון כל-לי, בעל דרגות-פיקוד, שירותים, מדים ו' משמעת. תיאורו של אותו עתונאי, שביקר את יחידות פ.ל.ן. לא מכבר, מזכיר במידה רבה את ימי ראשיתו של צה"ל. הארץ כולה חולקה לששה מחוזות על-ידי המורדים, כל מחוז בפקידו של אלוף-משנה. נקבעה משכורת ללוחמים, טבלת-פיצויים ל' משפחות השכולות, מחנות גיוס. לכל יחי

במסלול

מסחר וספורט

יעקב חודרוב ויוסלה מרימוביץ עומדים לפתוח בקרוב, בשותפות, את חנות הספורט הגדולה ביותר בארץ. השניים, ש' יפרשו מעבודותיהם הנוכחיות - יוסלה כחרט עצמאי וחודרוב כנהג במקורות - רכשו חנות גדולה בענף הענף ההולך ו' מושלם, ברחוב דיונוף קרן רחוב פרישמן בתל-אביב... כאשר חזרה קבוצת הפועל תל-אביב למגרש, דקות מס' פר אחרי שהשופט פרינור שרק לסיום ה' משחק השערוריתי בין הפועל למכבי תל-אביב, תמהו רבים מה הביא לחרטתם של אנשי הפועל. התברר כי רק כשהיו אנשי הקבוצה בחור הלבשה, אחרי שגרמו להפסקת המשחק, הוסבר להם כי הפסקת המשחק סירושה הפסד כספי להפועל בסך אלפיים לירות. כל ארבע הקבוצות שהתחרו על גביע שפירא, חתמו על חלוקת רהמים מכל ה' משחקים. בחוזה היה סעיף בו נאמר ש' קבוצה שלא תופיע למשחק תפסיד אלפיים לירות. מסיבה זו מוכנה הפועל לערוך משחק נוסף, במחירים זולים, ובלבד שלא להפסיד את הכסף... תביעת נזיקין על סכום של 20 ל'י, נגד קבוצת הפועל תל-אביב, יעקב חודרוב ואשר בלוט ראש הקבוצה, הוגשה השבוע לבית-המשפט על-ידי אחד הצופים, חיים וייסמן מתל-אביב. התובע מבקש את דמי הכרטיס, הוצאות נסיעה ודמי סבל וצער.

"תודה רבה, יא סירי, אבל בלי שום התחייבויות" ("פאנץ'")

יהיה מי שיתן -

פאריסאי פרישון, דוחף את עגלת המחוזה כמעט לבדו. פוקס, אחד השחקנים המעולים ביותר מבין הדור הצעיר בתאטרון ז'יז'י ראל, חייב לבחור בין שני המועמדים המבקשים, משום מה, את יד בתו — המציל או הניצול. אולם למרות השתדלותם של פוקס ורות גלר, המשחקת בכשרון את: ושי תו, קשה לשכנע את הקהל שחשיב מאד מי יזכה בבת. כי ברור מראש ששני המועמדים ישעממו אותה במידה שווה; זום בכלל אפשר לשעמם צעירה כה משעממת. אפשר לראות את מחזהי המבר של ג'אן לאביש, שהצרפתים קוראים לו „מולייר ז'יז'י קטן“ (כשהגש, כראה, על הקוטן), ילא יסורים. בחלקים מסוימים ההגנה אפילו משעשעת, השאלה הידולה היא רק: לשם מה? תיאטרון זירה יכול למלא שליחות השויה, אם יציג מחזות מקוריים, שיביאו אל הצופה בעיות לאומיות וחברתיות אשר שום תיאטרון אחר לא יעז לנגוע בהן אף בקלשון. אולם כאשר הוא מנסה לדגוג זית שרירי-הצחוק של הצופים בעזרת מחזות צרפתיים הכריזקר מן המאה הישית מוטב באמת שיקח קלשון.

מצחיק בקושי

גם זו לטובה (תיאטרון אהל) הוא המחזה המקורי התל ביותר שה צג באהל מזה שנים רבות. בדיחותיו העתיק ת, במיני הכושל ומשחק החובבים של שחקניו, מורידים זור תו לרמת הנמוכות שבק מריות השראליות בכלל, ומחזותיו של משה שמר בטי.

שחקנים פורת ומילוא כ„רומיאו ויוליה“ מתחת לשרימת הגנויות, שאלה

האסון כולו החל בטופס הזמנה של תלמי, התיאטרון למעברות, שהופנה למשה שמיר, תושב השיכון המזוהר בארץ ליד תל-אביב. היתרון בכל המנה עלידי תלמי כפול: המחזה המוזמן יוצג באהל, אפילו אם רמתו הדראמטית, התרבותית והאנושית כללית תהיה למטה מכל רמה, ואילו זתש לום בעד המחזה הוא קבוע מראש, אינו תלוי כלל במספר הצגות שהמחזה יוצג. מצויד בידעיות יסוד אלה ניגש שמיר לכתובת הקומדיה הישראלית שהיא, לדבריו, „מחזה בעל אופי עממי, המבוסס על חי העוים החדשים.“

התוצאה עגומה ביותר. אשה היסטורית, בעלת תסביכים ספיריטואליסטיים (דבורה קסטלנץ), המתרוצצת על פני שלוש מערכות אהל ארוכות, תספיד ללא ספק את קהל הצופים במעברות אחרי שהצליחה לשעמם את הקהל התל-אביבי.

מאחורי הקלעים

מן המינו לרירות

למנוחה יקרה זכתה לא מכבר שח קנית הקאמרי חנה מרון, אהרי שבבלה ל משכב מרוב עייפות ומאמץ התיאטרון שבר הדר במלן השרון, ממנו יצאה השחקנית מדי בוקר לחזרות המחזה החדש בו תשתתף בי קרוב: אשת הסנדלר הנפלאה... להקת זמר כושיה תבקר בקרוב בישראל. האמרגן גי רא גודיק, שהצליח מאד בארגון הופי עותיה המכניסות של הזמרת אימה סומק, מביא לישראל את להקת הגולדן גייס מאר צות-הברית. הלהקה תופיע בעוד שלושה שר בעות.

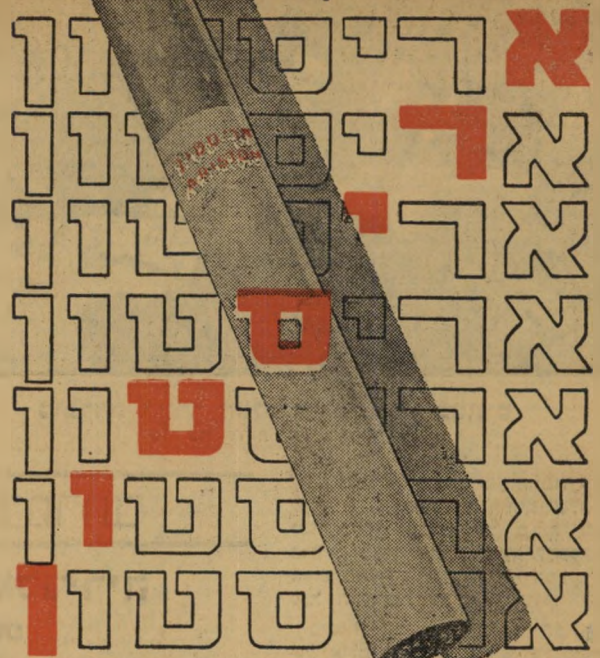
תיאטרון

מרכיע שחקים - כמעט

רומיאו ויוליה (תיאטרון קאמרי) הוא סיפור-האהבה הגדול ביותר של כל הדור רות. העלילה פסטורית, כמעט בנוסח של רומן זעיר, ושקספיר עצמו הפקיע אותה על כל דמויות ה מיצירות שקדמו לה. אולם הא נתן לה כוח-מחץ דרמטי אדיר על ידי דחיסת כל המאורעות המזוככים לתוך כמה ימים, והצמח לה כנפישושים בעזרת השפה רבת-ההוד, הנושאת אותה לשחקים. בתום המערכה הראשונה של הצגת הקאמרי משתררת בלב הצופה הרגשת מועקה. המחזה מתקדם על המסלול בכובד, כמטוס כבד מדי, שאינו מסוגל להתרומם ועלול להתרסק על פני הקרקע. המששטים הנהורים של חיליאב הגדול מתלגלים על הכמה כמעט בהיסת-הדעה. אורנה פורת וזמה יותר לדמות הירוואית של אופירה וואגנרית, מאשר לילדה העדינה בת היצו לחורגה, אשר גבר זר מנביט בלבה את הנבטים היראשונים של אהבת אשה.

אולם השואה אינה באה. אמנם, המחזה נשאר צמוד לקרקע גם בשצת הדר-שיח הגדול מן הגזוטרטה. אולם כאשר מתקרב השיא הדרמטי, מן הרגע שרומיאו קוטל את וודנה של אשתו בדורקרב ונידון לגלות, מתחילה היצירה להמריא סוף-סוף. אורנה חדלה לפתע להיות אורנה, הופכת יוליה. ויוסף מילוא, אם כי אינו יכול להיות שום

המעשנים קבעו:

היותר טובה בסיגריות פילטר

תשבץ העולם הזה 1051

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
	19		18	17		16		15
		24		23	22		21	20
	28		27			26		25
	33		32			31	30	29
		38		37		36		35
	43	42			41		40	39
47			46			45	44	
			52	51		50		49
	58		57	56	55	54		53
			60					59

- מאוזן:** 1. יחיה דה של ארגון ה- הגנה; 4. אחד מ- אלופי צה"ל; 10. מספר פרקי משי- לי; 11. חדר ב- אנייה; 13. שרה; בטחון; 14. שחר- רה; 15. ירוש- לים; 17. מנעו, בטחון; 19. מס פיק; 20. לנצח 22. נקניק משי- בח; 25. אזיק רגל. 26. מויצה; 27. שר בישראל; 30. רגלי; 32. מלכו דת; 33. מסמן א- האצולה בשמה משפחה צרפתיי- 34. קוסם; 36. גבול ישראל; 37.

15. כוון; 16. אציל; 18. עתון בוקר; 21. היטל; 23. מוקיון; 24. קריאז התפעלות; 26. עיר השוטים; 28. רשע; 29. תופעת לוואי של הצטנות; 31. ירושלים דליטא; 32. גורל; 35. יש הנותנים אותו למכים; 37. לע ל; 38. נשק קל; 40. אליזבת לג'ורג'; 41. בתוכו; 43. תנו רבנו; 45. רצונו; 46. מרכז תנועה; 47. ללא בעלים; 49. חברת מוניות; 52. אם הלהבה; 54. המצרף התיוני; 56. בכל רובה; 58. חס ושלום.
39. יחידת מט- 41. פרות; 42. סימן הרבי; 44. שם פרטי; 46. ילידת הארץ; 48. הבעת כאב; 50. חוטם; 51. שחררה אני ו...!"; 53. סם; 55. טהור; 57. בן נח; 58. תחמוזו של חיים כהן; 59. יישוב בדרום; 60. מחסם בורני. **מאונך:** 1. הפלשתי; 2. חיי רור סיית; 3. אחד הומנים הדקדוקיים; 5. סופר אידי; 6. מי שהיו זיכ מעיף חרוד; 7. מצבה; 8. אסן; 9. היפר כס של דגירקק; 12. מלת הבררה;

בייס לפקידות מרכזי מוריס וסמכים
 תחילת 12 ת"א
 טעם שנתיות ג'צב לעעירים

7 מ ב ו ג ר י מ : קורם מזרז, מקצועית בודדים.

אליל וחתיכות

הצמא (עדן תלאביב; הודו) הינו, כי מרבית 700 הסרטים המופקים מדי שנה בהודו, סרט המורכב מעלילה דרמטית, שירי רים ההופכים במהרה לשלאגרים, והטפה לתיוקונים סוציאליים. הפעם יש בו תוספת: חתיכות הודיות, היכולות בשקט לעמוד ל ציון של יפהמיות הוליבוד, איטליה וצרפת. גרו דוט, שחקן אופי מצטיין, הוא בסרט זה משורר חולמני שאינו מצליח להיאחז בקרקע המציאות. אהובתו נישאת לאחר בשל כסף; הוא עצמו חסר בית, חסר פרוטה וחסר משפחה, וידידיו היחידים הם יצאניות ונודדים.

כאשר מתפרסם כי הוא נהרג בתאונת רכבת, הופך הפייטן לאליל המדינה, והמונים קוראים את שיריו. אולם הוא לא נהרג. ביום השנה למותו הוא מופיע באזכרה ה מוגית הנערכת לזכרו, קורע את המסווה מעל פניהם של כל המהללים את זכרו. עתה פרוש לפניו הכל: העושר, הכבוד, הידידים והנערות. אולם המשורר הצמא, מעין מהדורה הודית של איוב, מואס בכל אלה. לו היה ישראלי, היה מן הסתם ממ שיך את חייו בישיבה בכסית. בהודו הוא בוחר למות מאשר לחיות בעולם שכולו שקר, בצע לכסף ושחיתות מוסרית.

ביקורת במעטפות בצל. ככל ה סרטים הודיים הקודמים שהוצגו בארץ, שהיו בעיקר סרטי שירי רגא קאפור, הצמא הוא סרט חסר אחידות. עד להופעת המלה "סוף" על הבר, אין הצופה יודע בדיוק אם הוא חוזר בסרט בידור או בעלילת אהבה מלודרמטית. רק עם הסיום מתברר לו שלמעשה חוה בסרט ביקורתי על התברה ההודית ועל האנושות כולה. עטוף מעטפות כבצל.

אולם נוכח משחק המצויין של צוות ה שחקנים, זוויות הצילום המענינות וחלקלקות הביום, קל לסלוח ליצרנים ההודיים על פגם האחידות.

אתיחה מוסיקאלית

האיש שידע יותר מדי (אופיר, תל אביב; ארצות הברית) הוא ג'יימס סטיוארט, אמריקאי במרוקו, הנקלע למערבולת תככים בינלאומיים, המסתכמים בנוסיון לביצוע התי נקשות בחיי מדינאי חשוב בלונדון. אולם גימיו שומר את סודו, מכיון שהפושעים חטפו את בנו. בכוחות עצמו ובכוחות אש תו (דוריס דיי), המפליאה לשיר קהילה סרה, הוא מונע את הרצח ומוצא את בנו. עלילה לא כל כך מתקבלת על הדעת זו נותנת לבמאי סרטי המתח אלפרד היציקוק הזדמנות מצוינת למרוט את עצבי הצופים, ולעלועל לטקסטולוגיארד באמצעימתח מר סיקליים. ההופכים את הסרט לאחד הטובים מסוגו שנראו לאחרונה בארץ.

לידתו של אמוזר

הזכות להיוולד (מנדלור, תלאביב; מקסיקו) היא מטרה, שכדי להוכיח את צד קתה וחיוניותה, הולידו לה יצרני הסרט את תאום בדמות עלילה מלודרמטית, שהיא כמעט העתק של האבטיפוס למלודרמות - בן ללא הורים - ושקשה להשתכנע בזכר תה להיולד.

למעשה נועד הסרט להילחם בהפלות מלא כותיות, ולתמוך בזכות לידתם של ממזרים. למטרה זו מספר רופא קובני צעיר, לנערה הבאה אליו לבצע הפלה מלאכותית, את קורות חייו. הסיפור הוא בנואלי. בת למש פחה מכובדת נופלת קרבן לנבל הגושט אותה. משפחתה נופלת לה להוליד את ולדה, אולם כשהוא נולד הוא נלקח ממנה, נמסר לאימוץ לאשה כושית. הילה, המתקדם בחיים בכוחות עצמו, נעשה רופא, מציל את חייו של סבו, עומד לשאת את בת דו דתה, עד לרגע בו מתגלית זהותו. כשמתברר מוצאו, הוא הופך קרבן ל דעות קדומות ולגזענות. הסוף הטוב בא מאליו, כשהבן מוצא את אמו, שהפכה נזיר רה, ויחד הם מגיעים למסקנה שאין להצ טער על שנולו.

קשה לנחש באיזו מידה יבא הסרט ל רבוי ממזרים, אולם תכנו סוחט הדמעות יביא מספר רב של מבקרים.

יומן החדשות

קול המלאך הכחול

פרסי האוסקר לשנת 1957 יחולקו בעוד ארבעה חודשים בניו יורק, בסקס ש

שחקנית סיד צ'אריס התפסות רעיונית

מנהלו הפעם יהיה כנראה דני קיי... מר לין מונרו, המופיעה עתה בהסרטה מחו דשת של המלאך הכחול, שהוסרט בזמנו עם מרלן דיטריך, שרה בקולה שלה כמה שירים בסרט זה. בקרוב ניתן יהיה להשיג תקליטים בביצועה... קולנפידנשל יפ סיד בקרוב חלק גדול מקוראיו, אחרי ש בפשרה שהושגה בין בעלי העתון ובין ה תובעים, מתוטר אפשרות למשפט, הסכימו בעלי העתון להתחייב שלא לפרסם יותר חומר על כוכבי קולנוע... "גריבו מושי" הוא שמו של סרטה החדש של ה רקנית סיד צ'אריס, שאינו אלא מהדורה מורקדת של סרטה הגדול של גרטה גרבו ניוטשקה. מלבד הרקודים הוכנס בגירסה החדשה שינוי נוסף, שיביע לא רק את דצו גם של אלה הרוצים לראות נערה מת אלא גם של אלה הרוצים לראות נערה מת פשטת (ראה תמונה). בתהליך העברתה מ מרח למערב, וכלו צופי הסרט לראות את סיד צ'אריס גם בשעת המעבר... ה"ר בבי אמנות הקולנוע יוכלו השנה לר את תמורת 10 עד 14 ל"י טובי הסרטים של כל הזמנים. בתכניתו החדשה של מו עדון הסרט הטוב של בית ציוני אמריקה כלולים הפעם סרטים כמו הסרט הגרמני הקבינט של דיר קליגארי (1919), סרטו של גיון גרפית הניצן השבור (1919), וסרטו של סשה גיטרי הין תשעה רווקים (1928)... הספוטניק והכוכב שי בתוכו הם גיבורי סרט רוסי דוקומנטרי חדש, שהגיע ארצה לשגרירות הסובייטית.

תדרוך

- אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:
● מסיבת הרזוקים (צנון, תל אביב) - שני נשואים, רווק ומועמד לנשוא אים יוצאים להתהולל, לחזר אחרי בנות ולבקר בבתיבושת, כדי להגיע למסקנה שהאושר נמצא בחיי הנשואים. שבוע אחרון.
● הגירווי הגדול (אסתר, תלאביב) - מבחנה של משפחת קוויקרים המתנגדים לאלימות, שעה שהיא נקלעת לקלחת מלחמת האזרחים האמריקאית. גרי קופר.
● איזבלה (סמור, ירושלים) - מהתלה אכזרית לרחקה זקנה בעירה ספ רדית מרימה את בטסי בלייר לשיאים מזע זעים, בסרט אמנות מצויין.
● אדם בקרב (גליאור, חיפה) - החיים מבעד לסוליות נעליו של החייל הקרבי, בסרט מלחמה אמיתי ומשכנע.
● ריצ'ארד השלישי (סטודיו, ירו שלים) - לורנס אוליבייה בתפקיד הגיבן הנכה והאכזר, המפלס בדם את דרכו לשל טון. מיטב שחקני הבמה הבריטית ביצירתו ספוגת היצרים של חיליאם שקספיר. קלייר בלום.

הווי

הגר זאת בפרחים

ב חיפה, יצאו פקחי העיריה לביצוע פעולות לשיפור פני העיר, הרסו דוכן למכירת פרחים, בטענה שהוא מכער את הנוף.

תנופה

ב סרוב, השאירו הפועלים במפעלי ים המלח מנוף חשמלי ענק על הרצף, הופתעו לגלות למחרת היום כי אלמונים גנבו את המנוף בלילה.

חישוב קר

ב ירושלים, תלה תושב שכונת בית ישראל שלמה וינברג את חלוק אשתו על חבל בחצר, גילה למחרת כי אלמוני לקח את החלוק, בהשאירו במקומו פתק האומר: "לקחתי את החלוק כדי שנערת לא תצטנן בשכבה בלילה על הקרקע. מסרתי את החלוק לכביסה ואחזיר לך אותו אחרי חמישה ימים."

שוטה תנועה

ב בארישבע, נעצר נהג תלאביבי על ידי שוטרתנועה שרשם לו דויח על נהיגה במהירות של 100 קילומטר לשעה, הוזהר על ידי אותו שוטר להמשיך לנהוג לאט משום שמארב שוטרים ממתין בדרך, נעצר כעבור 10 דקות על ידי מארב ה שוטרים, כשהוא נהג במהירות מופרזת של 85 קילומטר לשעה, הסביר כי חשב ששוטרתנועה שהזהירו מתלוצץ.

שיכנוע ככל פה

ב טאיפה, פורמוזה, נשך ובלע הואנג קחי את אונה הימנית של אשתו לשעבר, משום שלא נעתרה לבקשתו לחזור אליו, הובא לתחנת המשטרה, כרע על ברכיו וביקש את סליחת אשתו, שניאותה לחזור אליו.

חסכון ויעול

ב בארישבע, אחרי שבמשרדי מנהל המחוז לא נמצא תקציב לקנית סולם, טיפס דוד סלומון על כסא כדי לקחת תיק ממדף גבוה, נפל ושבר את צלעותיו, קיבל פיצויים בסכום בו אפשר היה לקנות 40 סולמות.

קנאות

ב קהיר, התפלל קריין רדיו קהיר בשפה העברית לאלוהים, שישלח בריקים ורע מים שיהרסו בשנית את אנגנת תחנת ה שידור החדשה של קול ישראל.

מפלגמנסיה

ב רמת גן, אחרי שכמה מתלמידי גמי נסיה זביר ניסו לחלק בין חבריהם לגמנסיה כרוזים של מק"י, פרצה קטטה בין התלמידים, שהסתיימה כאשר מנהל הגמנסיה הזמין את המשטרה להפריד בין התלמידים.

מרקיע שחקים

ב אילת, איחר נוסע למטוס ארקיע שעמד להמריא לצפון, נתלה על זנב המטוס, צעק לטייס שהבחין בו: "זה בסדר, סעו", הורד בכוח מהמטוס, חזר שוב ונתלה על זנבו, הורד וקיבל זריקות הרגעה, הוטס בליות שוטר צפונה.

לחם חי

ב סנט אאן, צרפת, אחרי שאשתו של האופה פיאר דופונט גילתה כי הוא מתנה אהבים עם עוזרת ביתם וערכה לו שערויה, תג האופה את אשתו, שרף אותה לאפר בתנור האפיה שלו.

עסקים שחורים

ב חיפה, נמסרה ספינת המשא הישראלית ב קישון לדי 14 ימים משבט זולו האפריקאי, שהוטסו לחיפה כדי להעביר את הספינה לחברה אפריקאית.

6%

חסכוניותך

כתח חלבון חסכון פרס

בנק דיסקונט לישראל בע"מ

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים המשתתפים בעמוד זה יזכה מדי שבוע בפרס של 10 ל"ה. הזוכה בפרס השבוע הוא יורם גיל, פתח תקווה.

ברנשים על חתיכות

קוראה החותמת בשם ל. וינקלר, מרחוב השופטים 25, תל אביב, מציעה לפתוח מדור חדש, שייקרא "מחזרנו חמודים ועוקצנים". בעצם, אם הם חמודים ועוקצנים כשהם תינוקות, למה שלא יהיה כך כשהם קצת מתבגרים? על כל פנים, הנה תרומתה של הקוראה ל... לפתיחת המדור:

אחד הברנשים, אתו הסתייבתי לאחרונה, למראה נערה כעורה בעלת חשבון גדול בכנף: "הלוואי ויכולתי להסוך את היוצרות — לשים אותה בכנף ולהתעסק עם חשבונה."

הערות-שוליים

הירחים המלאכותיים הסובייטיים אינם מהקים מכה לפרסטיז'ה האמריקאית...

... זה רק מוכיח כי היהודים בכרית-המועצות הם מדענים טובים יותר מאשר היהודים באמריקה.

★ ★ ★

כיצד מתקדמת מדיניות המסים בישראל? ...

... בצעדי צו.

★ ★ ★

ברית-המועצות מציעה לקהיר קליעים לטווח קצר...

... במסגרת מדיניותה לטווח ארוך.

★ ★ ★

סגן ראש עיריית נתניה דויד דהרי פרש מסיעת חרות והצטרף לקואליציה שמאלית, שהשאירה את דהרי בתפקידו כסגן ראש-העיר...

... לזה קוראים סגן דל.

חמשיריים

גרף אוטו כיקר בעיר קיוטו
וכתב על כך ספר עם מוטו.
לסיום, על הרף,
הוא חתם אוטוגרף —
או להיפך, דהיינו: גרף-אוטו.

מעשה בגמל מסורף
אשר פעם כמעט ונטרף,
כי העז לחזר
אחרי בת הנמר —
ומאז יש ביער ג'ירף.

דידי, תל אביב

... אני קורא לו, "הבלתי-הוגה".

טעות לעולם צודקת

הברית בין העדה הרוזית לבין המדינה אינה זכנית. (דבר) אליק מג, חיפה יש דברים שאי אפשר לקנותם ב-1 כסף.

דרוש מנהל פנקסים צעיר היודע לרכב על אופניים. (ידיעות אחרונות) מרדכי דן, תל אביב להתחמק מחוקרי ה-5 א.?

הוא פנה ללשכת האבודה. (דבר) נחמיה שולק, רמתיים פרס יום-עבודה למוצא הישר.

המוכתר כינס את אנשי הקבר. (ידיעות אחרונות) רינה וייסמן, תל אביב תחיית המתים.

דברים כמות שהם

- ★ "איך דבר," ענה מוכר העתונים, והציע את למרחב.
- ★ "חתימה טובה," אמרתי למנהל הבנק, והגשתי לו בקשה להלאה.
- ★ "קחו דוגמא ממני," יעץ הסמל, וכיכד את פיקודיו בסיגרייה.
- ★ "אל תחיה בז לקול האדם," סיכמה מועצת המפלגה, והקציבה מיליון לירות לניהול מערכת הבחירות.
- ★ "תפארת בחורים — חוכם," התלהב התייר האמריקאי, למראה הצברים בני הארץ.
- ★ "איזה חכם? הרוואה את הנולד!" הרחר הצעיר, והפסיק לפלרטט עם נערתו.
- ★ "אל תפרוש מן הציבור," הסביר הכיסי לבנו הצעיר.
- ★ "אעלה את ירושלים על ראש שמחתך," נדרה הגברת האלגנטית, ועטפה את ראשה במטפחת המשי שתמונת ירושלים צוירה עליה.
- ★ "איך רע בלי טוב," סיכמתי לעצמי, והצטרפתי לחבורת פושעים.
- ★ "אוי לעיניים שכך רואות," קבע רופא העיניים, בסוף הבדיקה.
- ★ "יפה שעה אחת קודם," החליט שר הפנים וקבע את שעות הקיץ.

דויד דגן, טבריה

מאגדות בית-הספר העברי

שעוריה בפיסיקה, ולא ידעה לענות כה לכה — יען כי לא הקשבת בשעור — אמר לה ד"ר אורן: "הסוף יהיה שאני אבוא אליך הביתה." וכשראה שרות לא נבהלה כל כך, הוסיף: "רות, היום אני אבוא אליכם. תכינו את האמא!" מרים סופר, תל אביב

ביטויים של מורים

המורה לספרות, בדברו אל תלמידו, לפני החזרת החיבורים על נושאים נדושים: "אנחנו תמיד מתפשטים, אך לא תמיד עושים את העיקר". . . . בשעת סילוקה של תלמידה מהכיתה: "אני מחדש את הגירושין!". . . . לתלמיד המצביע יחידי: "סוף-סוף, יש צדיק אחד בסדום!". . . . לתלמיד שנעדר מהשיעור: "מדוע היית בין הפליטים?". . . . לתלמידה מפריעה: "מה את. כל כך סוערת? עוד לא הגיע האביב!". תלמידת שמינית בלשנית, בתילגוס

תורת היחסות

סגל המורה לשרטוט בבית-הספר ה-1 מקצועי-תיכוני שליד הטכניון, מצטיין באמרות-הכנף שלו. בתחילת שנת הלימודים נכנס הוא לכיתה, ומיד הזהיר את תלמידיו: "העושה חופש בלימודים, קבע, עושה לימודים בחופש." אורי שיקה, חיפה

האלוף והכיתה

כשד"ר אורן, המורה לפיסיקה שלנו, השתתף בתחרויות על אליפות השחמט, הוא היה עצבני מאד, ואנו חרדנו מפניו. יום אחד הוא נכנס לכיתה עצבני ונרגז, לא אמר דבר, הסתכל בכיתה וביזמן לסירוגין. ובעוד כולנו עומדים דרוכים ומתוחים, פתח המורה בשאגה: "לא לו נמצאת כאן?" כששמע שהיא איננה, מיד רעם קולו: "אז שיצא ויסברג מהכיתה?" ועוד על ד"ר אורן, שדגל בביקורית בית הכופים. כאשר רות לא הכינה את

על הא ועל דא

● איך נקרא בן-גוריון אחרי שעמד על הראש?

ביוג"א

● איך נקרא נהג הטס במהירות, וידו האחת מגששת אצל שכנתו למושב?

פוליס

● כיצד להסביר את חידוש הספקת החמאה האמריקאית, אחרי שהמדינה התחננה על ברכיה בפני האמריקאים?

מענה רך ישיב חמאה

● מדוע הביא הרס"ר את כלבו למחנה?

כדי שלא יגידו שהוא הכלב היחיד שם.

אורי שיקה, חיפה

אוי החיים מלמדים אחרת

לא יודע מה עם הסמרטוט הזה. די! אני כבר גמרתי אתה! חכה רק שאפגוש אותה!

עושים:

שלום מירלה מותק.

★ ★ ★

אומרים:

חמש-עשרה לירות חלקי-חילוף! שמים-עשרה לירות עבודה! והרעש במוטור פי אלף יותר גרוע! אני אומר לכם, כל הגראונזיקים האלה הם סתם שוודים, ואני מיד נוסע לדרוש את הכסף בחזרה!

עושים:

אתה יודע, שמואליק, נדמה לי שהיא עוד מרעישה קצת.

★ ★ ★

אומרים:

אוי, לא! הגה חנה עוד פעם עם התינוק המפלצתי שלה. איוו חוצפה! כל פעם שהיא רוצה לצאת, היא משליכה לי אותו כאן.

אבל הפעם אני כבר לא אסכים!

עושים:

האלו חנה'ילה, ומה שלום החמודון המתוק שלי?

אומרים ועושים

אומרים:

אני אראה לו, למנחל זה! מה הוא חושב? שמפני שהוא קצין מותר לו הכל? בבקשה, שיגיש נגדי תלוזה למגיד! אני אניד לו כמה דברים לפני המגיד, שהוא כבר לא יביט לי בעיניים!

עושים:

כן המפקד, מודה המפקד!

★ ★ ★

אומרים:

מה הם נטפלים דוקא אלי? שילכו ויבלשו אחרי המיליונרים האלה, המרמים את מס ההכנסה על ימין ועל שמאל! ואיוו חוצפה! לדרוש ממני להביא את כל הפנקסים שלי לביקורת במשרד שלי.

הם... אני אגש לשר ואעשה להם שחור בעיניים.

עושים:

בוקר טוב, אדוני, הבאתי את הספרים.

★ ★ ★

אומרים:

ראיתי אותה יושבת בכסית עם יוסקה המטונף, היא פשוט לא בן-אדם. בבוקר היא אומרת שיש לה חום גבוה ושהיא צריכה לישב כל הזמן במיטה. יעצור, עני כבר יעצור, לה עם כנף אני